COMISIA
EUROPEANĂ

Bruxelles, 22.9.2021
COM(2021) 582 final

2021/0296 (COD)

Propunere de

DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția întreprinderilor de asigurare și de reasigurare și de modificare a Directivelor 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2009/138/CE și (UE) 2017/1132 și a Regulamentelor (UE) nr. 1094/2010 și (UE) nr. 648/2012

(Text cu relevanță pentru SEE)

{SWD(2021) 260} - {SWD(2021) 261} - {SEC(2021) 620}

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXTUL PROPUNERII

• Motivele și obiectivele propunerii

Polițele de asigurare fac parte integrantă din viața de zi cu zi a cetățenilor europeni. În numeroase activități sociale și economice, deținerea unei polițe de asigurare este necesară pentru protecția împotriva riscurilor potențiale. O poliță de asigurare poate fi, de asemenea, un produs de economisire, care va determina bunăstarea pe termen lung a deținătorilor polițelor de asigurare, în timp ce asigurătorii canalizează aceste economii prin intermediul piețelor financiare către economia reală. Intrarea dezordonată în dificultate a asigurătorilor poate avea, așadar, un impact semnificativ asupra deținătorilor de polițe, a beneficiarilor, a părților păgubite sau a întreprinderilor afectate, în special atunci când serviciile de asigurare critice nu pot fi înlocuite într-un interval de timp rezonabil și la un cost rezonabil. Gestionarea unei cvasiintrări în dificultate sau a intrării în dificultate a anumitor asigurători, în special a grupurilor transfrontaliere mari, sau intrarea simultană în dificultate a mai multor asigurători poate, de asemenea, să conducă la instabilitate financiară sau să amplifice acest fenomen.

Directiva Solvabilitate II a redus probabilitatea intrărilor în dificultate și a îmbunătățit reziliența sectorului asigurărilor din UE, urmând să fie consolidată prin revizuirea adoptată împreună cu prezenta propunere[1]. În pofida unui cadru prudențial solid și robust, situațiile de dificultate financiară nu pot fi însă complet excluse.

Și totuși, în prezent nu există proceduri armonizate la nivel european pentru rezoluția asigurătorilor. Există, drept urmare, considerabile diferențe materiale și procedurale de la un stat membru la altul în ceea ce privește actele cu putere de lege și actele administrative care reglementează intrarea în dificultate a asigurătorilor. În plus, este posibil ca procedurile de insolvență a întreprinderilor să nu fie adecvate pentru asigurări, deoarece este posibil ca ele să nu asigure întotdeauna o continuare adecvată a funcțiilor critice. Este necesar, prin urmare, un regim care să ofere un set credibil de instrumente de rezoluție autorităților, pentru ca acestea să intervină suficient de devreme și de rapid, dacă asigurătorii sunt în curs de a intra în dificultate sau susceptibili de a intra în dificultate, și să asigure astfel un rezultat mai bun pentru deținătorii de polițe, reducând în același timp la minimum impactul asupra economiei și a sistemului financiar și orice recurgere la banii contribuabililor.

La nivel internațional, Consiliul pentru Stabilitate Financiară (CSF) a elaborat, în octombrie 2014, atributele-cheie pe care trebuie să le prezinte un regim eficace de rezoluție pentru sectorul asigurărilor și care se adresează oricărui asigurător a cărui intrare în dificultate ar putea fi semnificativă sau critică pentru sistem. CSF a emis orientări complementare privind elaborarea unor strategii și planuri de rezoluție eficace în iunie 2016 și, în august 2020, în metodologia sa de evaluare a atributelor esențiale. În paralel, Asociația internațională a organismelor de supraveghere a asigurărilor (IAIS) a adoptat, în noiembrie 2019, principii de bază în domeniul asigurărilor pentru toate întreprinderile de asigurare și de reasigurare, precum și un cadru comun pentru grupurile de asigurare cu activitate la nivel internațional, în care sunt detaliate standardele de planificare preventivă a redresării în cazul grupurilor de asigurare cu activitate la nivel internațional și competențele de care ar trebui să dispună autoritățile pentru a gestiona o ieșire ordonată de pe piață. Se preconizează, după caz, planificarea rezoluției pentru grupuri de asigurare individuale.

[1] COM(2021) 581.

Prezenta propunere reflectă aceste evoluții și transpune aceste standarde internaționale în legislația europeană. Ea se bazează pe lucrările pregătitoare efectuate de EIOPA, în special pe opinia sa din iulie 2017[2], și pe consultanța tehnică oferită de EIOPA în ceea ce privește reexaminarea Directivei Solvabilitate II[3]. Propunerea dă curs, de asemenea, rapoartelor elaborate de CERS în 2017 și 2018[4], care conțin argumente în favoarea unui cadru armonizat de redresare și rezoluție în domeniul asigurărilor.

- **Coerența cu dispozițiile deja existente în domeniul de politică vizat**

Prezenta propunere a fost elaborată în deplină concordanță cu cadrul Solvabilitate II, în special cu scara sa de intervenție pentru întreprinderi în cazul deteriorării condițiilor financiare și cu măsurile de redresare deja disponibile în cazul încălcărilor cerințelor de capital. Deși sunt adăugate anumite elemente de pregătire pentru situații de criză, noile competențe preventive sunt compatibile cu scara de intervenție și competențele de supraveghere deja prevăzute în cadrul Solvabilitate II; noile elemente nu conduc la un nou declanșator de intervenție predefinit, altul decât nivelul cerinței de capital de solvabilitate. Propunerea este, de asemenea, coerentă cu politicile corespunzătoare din domeniul redresării și rezoluției instituțiilor de credit și a firmelor de investiții[5] și a contrapărților centrale[6].

- **Coerența cu alte domenii de politică a Uniunii**

Prin stabilizarea funcțiilor critice ale asigurătorilor aflați în dificultate, prezenta propunere contribuie la asigurarea unei mai bune protecții a deponenților și a investitorilor, la menținerea funcțiilor esențiale ale asigurătorilor pentru economia reală și la consolidarea stabilității financiare. Ea sprijină condițiile esențiale pentru facilitarea unor fluxuri de capital eficiente și durabile spre domeniile unde astfel de fluxuri sunt necesare.

În general, prezenta propunere contribuie la consolidarea rolului de investitori pe termen lung și de actori în redresarea economică pe care îl au asigurătorii în urma crizei provocate de pandemia de COVID-19, în conformitate cu obiectivele de politică ale uniunii piețelor de capital și ale Pactului verde european.

2. TEMEI JURIDIC, SUBSIDIARITATE ȘI PROPORȚIONALITATE

- **Temeiul juridic**

Temeiul juridic al prezentei propuneri este articolul 114 din TFUE. Această dispoziție permite adoptarea unor măsuri de armonizare a dispozițiilor naționale care au ca obiect instituirea și funcționarea pieței interne.

Propunerea armonizează legislațiile naționale în domeniul redresării și rezoluției asigurătorilor sau introduce un cadru în acest sens, dacă el nu există încă, în măsura necesară pentru a se asigura că statele membre dispun de aceleași instrumente și proceduri pentru

---

2 A se vedea Avizul EIOPA către instituțiile Uniunii Europene privind armonizarea cadrelor de redresare și de rezoluție pentru (re)asigurătorii din statele membre, iulie 2017.

3 https://www.eiopa.europa.eu/content/opinion-2020-review-of-solvency-ii_en.

4 Raportul CERS intitulat „Recovery and resolution for the EU insurance sector: a macroprudential perspective” (Redresarea și rezoluția în sectorul asigurărilor din UE: o perspectivă macroprudențială), august 2017. Raportul CERS intitulat „Macroprudential provisions, measures and instruments for insurance” (Dispoziții, măsuri și instrumente macroprudențiale pentru asigurări), noiembrie 2018.

5 Directiva 2014/59/UE din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții.

6 Regulamentul (UE) 2021/23 din 16 decembrie 2020 privind un cadru pentru redresarea și rezoluția contrapărților centrale.

abordarea situațiilor de intrare în dificultate. Prin stabilirea unor cerințe armonizate minime pe piața internă, propunerea ar stabili condiții de concurență echitabile în toate statele membre. De asemenea, cadrul armonizat ar garanta interesele deținătorilor de polițe și ar menține economia reală. El ar contribui la stabilitatea financiară și la încrederea în piața internă a asigurărilor și reasigurărilor, prin faptul că ar prevedea o capacitate minimă de rezoluție a asigurătorilor în toate statele membre și că ar facilita cooperarea dintre autoritățile naționale, când acestea se confruntă cu intrarea în dificultate a unor grupuri transfrontaliere. Prin urmare, propunerea are ca obiect instituirea și funcționarea pieței interne, iar articolul 114 din TFUE este temeiul juridic adecvat.

- **Subsidiaritatea (în cazul competențelor neexclusive)**

În prezent, sistemele de redresare și rezoluție din domeniul asigurărilor sunt naționale și au fost instituite doar în câteva state membre. Multe sisteme juridice naționale nu conferă deci autorităților competențele necesare pentru a trata în mod adecvat asigurătorii în curs de a intra în dificultate. Aceste legislații naționale divergente sunt de asemenea insuficiente în ceea ce privește cazurile de intrare în dificultate la nivel transfrontalier, în special pentru grupurile transfrontaliere, în cazul cărora acțiunile necoordonate ar putea conduce rapid la rezultate sub nivelul optim. Stabilirea unor mecanisme de rezoluție adecvate la nivelul Uniunii presupune o armonizare semnificativă a practicilor și procedurilor naționale, ceea ce justifică propunerea de către Uniune a actelor legislative necesare.

Obiectivul prezentei propuneri, și anume armonizarea normelor și a proceselor de redresare și de rezoluție a asigurătorilor, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre, ci, date fiind efectele intrării în dificultate a oricărei întreprinderi din Uniune, poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii. În consecință, Uniunea poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității enunțat la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană.

- **Proporționalitatea**

Prezenta propunere pune în aplicare standarde internaționale și respectă opinia EIOPA. Pentru a asigura adecvarea și eficacitatea cadrului de redresare și rezoluție și pentru a limita sarcinile și costurile administrative excesive pentru asigurători și autorități, propunerea conține cerințe proporționale care iau în considerare natura, amploarea și complexitatea organizării, activităților și serviciilor unui asigurător. Cerințele corespund sferei întreprinderilor care ar fi supuse cerinței de planificare preventivă a redresării și de planificare a rezoluției; autoritățile pot, de asemenea, să permită asigurătorilor să se supună unui set simplificat de obligații atunci când își elaborează și își actualizează planurile. Procedurile naționale de insolvență ar rămâne o posibilă ieșire de pe piață pentru un asigurător care a intrat în dificultate, iar intervenția supraveghetorului ar rămâne bazată pe raționamente.

Dispozițiile propunerii sunt, așadar, proporționale cu ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivelor respective.

- **Alegerea instrumentului**

Supravegherea prudențială se bazează pe Directiva Solvabilitate II, iar rezoluția este strâns legată de domenii nearmonizate ale dreptului intern, cum ar fi legislația din domeniul insolvenței și al proprietății. Prin urmare, directiva este instrumentul juridic adecvat, deoarece este nevoie de transpunere pentru a se asigura că punerea în aplicare a cadrului se realizează astfel încât să se obțină efectul avut în vedere, conform particularităților dreptului intern relevant.

3. REZULTATE ALE EVALUĂRILOR *EX POST*, ALE CONSULTĂRILOR PĂRȚILOR INTERESATE ȘI ALE EVALUĂRILOR IMPACTULUI

• Evaluările *ex post*/verificarea adecvării legislației existente

Prezenta propunere are la bază aceeași evaluare a impactului precum propunerea privind reexaminarea cadrului Solvabilitate II[7]. Anexa 10 la evaluarea impactului conține evaluarea actualului cadru Solvabilitate II și concluzia că acesta a fost, în linii mari, eficace în ceea ce privește realizarea de progrese în vederea atingerii obiectivelor sale globale de facilitare a dezvoltării pieței unice a serviciilor de asigurări și asigurarea simultană a unei protecții adecvate a deținătorilor de polițe. Cu toate acestea, de la intrarea sa în vigoare, în 2016, cadrul prudențial Solvabilitate II a fost pus în aplicare în diverse moduri de către autoritățile naționale de supraveghere. Este cazul, de exemplu, al scării de intervenție, care vizează restabilirea situației financiare a asigurătorilor după observarea unei deteriorări, sau, în sens mai larg, al măsurilor legate de redresare și rezoluție. În plus, având în vedere intensificarea activităților transfrontaliere și noile provocări generate de condițiile economice și financiare predominante, cadrul Solvabilitate II nu prevede încă un regim care ar putea asigura rezoluția coordonată a asigurătorilor.

Majoritatea statelor membre nu dispun de un cadru eficace de redresare și rezoluție, iar între statele membre care dispun de un astfel de cadru există diferențe substanțiale[8]. Printre aspectele marcate de diferențe se numără competențele și instrumentele aflate la dispoziția autorităților, condițiile în care aceste competențe pot fi exercitate și obiectivele urmărite atunci când se abordează intrarea în dificultate a asigurătorilor. În plus, după cum reiese din puținele cazuri de intrare și de cvasiintrare în dificultate înregistrate de EIOPA, este posibil ca lipsa unei pregătiri suficiente a asigurătorilor și a autorităților publice deopotrivă, lipsa de instrumente și competențe adecvate sau lipsa coordonării transfrontaliere să fi împiedicat redresarea sau rezoluția promptă și reușită a asigurătorilor în curs de a intra în dificultate în UE. În consecință, este posibil ca nivelul de protecție a deținătorilor de polițe și a beneficiarilor să nu fi fost optim.

• Consultările părților interesate

În iulie 2017, EIOPA a publicat un aviz privind armonizarea cadrelor de redresare și de rezoluție pentru asigurătorii din statele membre; EIOPA a publicat o a doua opinie în decembrie 2020, în urma „cererii de opinie” formulate de Comisie în februarie 2019. În ambele cazuri, EIOPA a efectuat o consultare publică. În plus, Comisia a organizat, în ianuarie 2020, o conferință care a cuprins și o sesiune axată pe redresare și rezoluție.

La 19 februarie 2020, Comisia a consultat statele membre prin intermediul Grupului de experți în materie de servicii bancare, asigurări și plăți. Statele membre au fost invitate să prezinte observații cu privire la strategia de consultare a Comisiei și la evaluarea impactului propunerilor sale, efectuată de EIOPA. A avut loc un schimb specific de puncte de vedere asupra unei posibile abordări a redresării și a rezoluției, în special prin intermediul unui sondaj specific.

În iulie 2020, în cadrul unei evaluări inițiale a impactului, a fost furnizată o analiză detaliată a diferitelor opțiuni de politică; părțile interesate au putut trimite feedback cu privire la evaluarea inițială a impactului până în august 2020. În perioada iulie-octombrie 2020 s-au

---

7 De adăugat trimiterea la evaluarea impactului.

8 https://www.eiopa.europa.eu/content/opinion-2020-review-of-solvency-ii_en.

primit, în cadrul unei consultări publice privind reexaminarea cadrului Solvabilitate II, 73 de răspunsuri de la diverse părți interesate, în principal din Spațiul Economic European. La 1 februarie 2021 s-a publicat un „raport de sinteză” al observațiilor la această consultare[9].

Din aceste consultări a reieșit că, deși autoritățile publice și societatea civilă sunt în general în favoarea unei mai bune alinieri a elementelor de redresare și de rezoluție, sectorul asigurărilor consideră că o astfel de armonizare este în mare măsură inutilă, semnalând probabilitatea unor costuri de conformare ridicate. Unii participanți au subliniat necesitatea unei aplicări proporționale a normelor. Toate părțile interesate au subliniat totuși necesitatea îmbunătățirii coordonării și a schimbului de informații dintre autoritățile de supraveghere în contextul transfrontalier.

La 10 noiembrie 2020, Comisia a consultat statele membre, prin intermediul Grupului de experți în materie de servicii bancare, asigurări și plăți, cu privire la elementele suplimentare legate de redresare și rezoluție în domeniul asigurărilor. În general, experții din statele membre au fost de acord cu orientările de politică recomandate în avizul EIOPA din 2020.

- **Obținerea și utilizarea expertizei**

În sprijinul activității sale de reexaminare a cadrului Solvabilitate II, Comisia a trimis EIOPA o „cerere de opinie” cuprinzătoare, inclusiv cu privire la redresare și rezoluție. Raportul final al EIOPA a fost publicat la 17 decembrie 2020.

Pe lângă faptul că a consultat părțile interesate, Comisia a participat la discuțiile și la schimbul de puncte de vedere care au fost luate în considerare de EIOPA, IAIS și CSF în activitatea desfășurată pe tema redresării și rezoluției asigurătorilor. În această privință, propunerea legislativă este pe deplin conformă cu cele mai recente orientări de politică ale CSF și IAIS.

- **Evaluarea impactului**

Evaluarea impactului pentru prezenta propunere a fost elaborată în cadrul activității mai ample de reexaminare a Directivei Solvabilitate II și a primit un aviz pozitiv din partea Comitetului de control normativ (CCN) la 23 aprilie 2021. Costurile și beneficiile asociate cu prezenta propunere au fost evaluate în detaliu și au făcut obiectul a două consultări organizate de către EIOPA[10]; principalele concluzii din analiza efectuată de EIOPA se reflectă în evaluarea impactului și sunt rezumate mai jos.

CCN a formulat o serie de recomandări de îmbunătățire, în urma cărora evaluarea impactului a fost detaliată mai mult. Mai precis, s-au introdus noi elemente justificative în ceea ce privește evaluarea opțiunilor și costurile și beneficiile generale ale reexaminării Directivei Solvabilitate II, precum și ale propunerii privind redresarea și rezoluția.

În cadrul evaluării impactului s-a constatat că prin punerea în aplicare a unui cadru preventiv de redresare și de rezoluție s-ar aborda în mod eficace lipsa de pregătire observată, posibilele

---

9 https://ec.europa.eu/info/law/better-regulation/have-your-say/initiatives/12461-Review-of-measures-on-taking-up-and-pursuit-of-the-insurance-and-reinsurance-business-Solvency-II-/public-consultation_ro.

10 A se vedea secțiunile 11.6 și 12 din evaluarea impactului realizată de EIOPA și secțiunea 12 din documentul de referință. Avizul EIOPA privind reexaminarea Directivei Solvabilitate II a fost precedat de un aviz privind armonizarea cadrelor de redresare și rezoluție pentru (re)asigurătorii din toate statele membre (5 iulie 2017) și de un document de dezbatere privind mecanismele de finanțare a rezoluției și sistemele naționale de garantare a asigurărilor (EIOPA, iulie 2018).

întârzieri în materie de intervenție, setul incomplet de instrumente și gestionarea necoordonată a cazurilor transfrontaliere de (cvasi)intrare în dificultate.

Concluzia evaluării impactului a fost însă că, în conformitate cu orientările și standardele internaționale, este necesar să se introducă condiții specifice de intrare în rezoluție, în vederea abordării situațiilor în care un asigurător ar avea un impact sistemic dacă ar intra în dificultate. Mai precis, opțiunile de politică elaborate în propunere ar oferi un cadru credibil pentru abordarea dificultăților asigurătorilor a căror intrare în dificultate ar putea avea efecte negative asupra deținătorilor de polițe. Un set armonizat de competențe pentru prevenirea și remedierea deficiențelor, caracterizat de coerență la nivel de concepere, de punere în aplicare și de asigurare a respectării, ar stimula cooperarea și coordonarea transfrontalieră în timpul crizelor și ar contribui la evitarea oricăror costuri economice inutile care decurg din necoordonarea diferitelor autorități publice și instanțe în procesul decizional. Un astfel de set ar contribui, de asemenea, la asigurarea unor condiții de concurență echitabile și ar preveni arbitrajul de reglementare.

În ceea ce privește costurile, evaluarea impactului a demonstrat că ele ar decurge în principal din cerințele de planificare și de evaluare a posibilității de rezoluție. Evaluarea impactului realizată de EIOPA oferă o vedere de ansamblu asupra gamei de costuri estimate de autoritățile naționale de supraveghere pentru elaborarea și actualizarea planurilor de rezoluție și a evaluărilor posibilității de rezoluție, precum și pentru supravegherea planurilor preventive de redresare. Pentru asigurători ar rezulta costuri din elaborarea planurilor preventive de redresare, din punerea la dispoziție a informațiilor pentru planificarea rezoluției sau din eventualele modificări necesare pentru abordarea obstacolelor din calea posibilității de rezoluție. La evaluarea impactului nu erau disponibile evaluări ale acestor costuri; drept sursă de informații ar putea servi însă rapoartele privind ORSA și planurile pentru situații neprevăzute, întrucât planurile preventive de redresare ar fi integrate în gestionarea continuă a riscurilor de către asigurători.

În urma evaluării impactului s-a confirmat, de asemenea, concluzia din evaluarea efectuată de EIOPA, și anume că nu ar fi proporțional să se prevadă finanțarea unui fond de rezoluție de către sectorul asigurărilor sau acumularea de obligații de către asigurători individuali care ar putea fi recapitalizate intern în vederea absorbirii pierderilor și a recapitalizării asigurătorilor în curs de a intra în dificultate. Conform evaluării impactului, aceste măsuri ar umfla artificial bilanțul asigurătorilor pentru a crea o capacitate de absorbție a pierderilor proporțională cu rezervele lor tehnice, ceea ce ar presupune costuri mai mari pentru sector și ar impune întreprinderilor riscuri suplimentare de administrare, care nu ar fi justificate de beneficii sporite semnificativ[11].

- **Adecvarea reglementărilor și simplificarea**

Astfel cum s-a explicat în secțiunea 2, în Directiva Solvabilitate II nu este creată nicio scară suplimentară de intervenție, iar noile cerințe de planificare se supun unei proporționalități adecvate. Introducerea acestor elemente de proporționalitate ar trebui să contribuie la reducerea sarcinilor de reglementare și administrative asociate cu punerea în aplicare a propunerii și la obținerea unui echilibru adecvat cu beneficiile preconizate.

[11] EIOPA a analizat aceste opțiuni și s-a consultat cu privire la ele în documentul de dezbatere privind finanțarea rezoluției și sistemele naționale de garantare a asigurărilor (EIOPA, 30 iulie 2018).

Prin promovarea conștientizării și a pregătirii, propunerea contribuie la adoptarea unor măsuri de remediere în mai mare cunoștință de cauză și în timp util, când asigurătorii au nevoie de ele. Propunerea ar îmbunătăți, de asemenea, condițiile de concurență echitabile din măsurile luate de autorități pentru restabilirea condițiilor financiare ale asigurătorilor sau pentru rezoluția acestora, contribuind astfel la mărirea gradului de concurență loială.

- **Drepturile fundamentale**

Prezenta propunere respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute în special în Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”), cu precădere dreptul de proprietate, dreptul la protecția datelor cu caracter personal, libertatea de a desfășura o activitate comercială, dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil și dreptul la apărare, și trebuie să fie aplicată în conformitate cu aceste drepturi și principii.

Orice atingere adusă drepturilor acționarilor și creditorilor ca urmare a măsurilor de rezoluție ar trebui să fie compatibilă cu carta. Mai precis, în cazul în care creditorii din aceeași categorie sunt tratați diferit în cadrul unei măsuri de rezoluție, respectivele diferențe ar trebui să fie justificate de interesul public și să fie proporționale cu riscurile abordate. Creditorii afectați, inclusiv deținătorii de polițe, ar trebui să nu suporte pierderi mai mari decât cele pe care le-ar fi suportat dacă asigurătorul ar fi fost lichidat prin procedura obișnuită de insolvență la momentul luării deciziei de rezoluție.

4. IMPLICAȚII BUGETARE

Propunerea nu are implicații asupra bugetului Uniunii.

În temeiul propunerii, EIOPA ar avea obligația: (i) să elaboreze zece standarde tehnice și șase ghiduri, (ii) să prevadă întocmirea unui raport anual privind utilizarea obligațiilor simplificate, (iii) să țină la zi o bază de date privind sancțiunile administrative raportate de autoritățile naționale și (iv) să participe la colegiile de rezoluție, să ia decizii în caz de dezacord între autoritățile de supraveghere și autoritățile de rezoluție și să exercite o mediere cu caracter obligatoriu. Comitetul de rezoluție nou înființat ar pregăti, de asemenea, sarcinile pe care le are EIOPA în domeniile vizate de propunere. În acest context, autoritățile competente relevante sunt invitate să participe, în calitate de membre, la aceste evoluții, maximizând astfel utilizarea resurselor existente.

Termenul pentru punerea la dispoziție a standardelor tehnice este de 18 luni de la intrarea în vigoare a directivei. Acest termen ar trebui să fie suficient pentru elaborarea de către EIOPA a standardelor respective, având în vedere resursele sale actuale. Singura sarcină repetitivă se referă la raportul privind utilizarea obligațiilor simplificate.

Volumul de lucru aferent creării și ținerii la zi a bazei de date privind sancțiunile va depinde probabil de fluxul de evenimente raportate de autoritățile naționale. Evenimentele ar trebui să fie limitate și răspândite în timp, ceea ce va permite EIOPA să își gestioneze resursele existente în funcție de necesități.

Având în vedere activitatea desfășurată în trecut și în prezent cu privire la gestionarea crizelor în cadrul EIOPA, se consideră că sarcinile propuse pentru EIOPA nu vor necesita crearea unor posturi suplimentare și că ele pot fi îndeplinite cu resursele actuale.

5. ELEMENTE DIVERSE

- **Planurile de punere în aplicare și mecanismele de monitorizare, evaluare și raportare**

Propunerea prevede obligația statelor membre de a transpune normele privind redresarea și rezoluția în legislația lor națională în termen de 18 luni de la intrarea în vigoare a prezentei propuneri. Astfel cum se menționează în secțiunea 5, autoritățile naționale ar trebui să raporteze anual către EIOPA cu privire la aplicarea obligațiilor simplificate, despre care EIOPA ar trebui, la rândul său, să prezinte informații.

- **Explicarea detaliată a dispozițiilor specifice ale propunerii**

Titlul I – Domeniu de aplicare, definiții și autorități

Obiect și domeniu de aplicare (articolul 1)

Prezenta propunere abordează gestionarea crizelor (competențe în materie de prevenire, planificarea preventivă a redresării și rezoluția) în ceea ce privește toate întreprinderile de asigurare și de reasigurare care sunt stabilite în UE și sunt supuse cadrului Solvabilitate II.

În plus, întrucât intrarea în dificultate a unei entități afiliate unui grup poate avea impact asupra solvabilității și a operațiunilor întregului grup, este necesar ca în planurile preventive de redresare și de rezoluție să se identifice și să se includă toate entitățile semnificative din grupurile din care poate face parte un asigurător, iar autoritățile ar trebui să dispună de mijloace eficace de acțiune în privința entităților respective pentru a impune măsuri de remediere în care să se țină seama de soliditatea financiară a grupului, prin care să se abordeze obstacolele din calea posibilității de rezoluție într-un context de grup și în care să se elaboreze o schemă de rezoluție coerentă pentru grup în ansamblu, în special într-un context transfrontalier.

Înființarea autorităților de rezoluție (articolul 3)

Prezenta propunere prevede obligația statelor membre de a înființa autorități de rezoluție în domeniul asigurărilor, care să dispună de un set armonizat minim de competențe pentru întreprinderea tuturor măsurilor relevante de pregătire și de rezoluție. În propunere nu se specifică ce autoritate anume ar trebui desemnată, aceasta putând fi, de exemplu, o bancă centrală națională, un minister competent, o autoritate publică administrativă sau o altă autoritate învestită cu competențe de administrație publică. În cazul în care competențele sunt atribuite unei autorități existente, ar trebui să existe mecanisme structurale adecvate pentru a se evita conflictele de interese dintre funcțiile de supraveghere și de rezoluție și independența operațională, în special în ceea ce privește autoritățile de supraveghere.

Titlul II – Pregătire

Obligații simplificate (articolul 4)

Pentru a respecta principiul proporționalității și pentru a evita sarcinile administrative excesive, autoritățile ar trebui, când este cazul, să aplice cerințe diferite sau reduse în materie de planificare preventivă a redresării și a rezoluției și în materie de informare, pe o bază specifică întreprinderii și cu o frecvență mai scăzută a actualizărilor, ținând seama de o serie de factori legați de întreprindere. Autoritățile ar trebui să raporteze anual către EIOPA cu privire la aplicarea obligațiilor simplificate.

Planificarea preventivă a redresării (articolele 5-8)

Grupurile ar trebui să elaboreze planuri preventive de redresare la nivelul grupului, pe care să le prezinte supraveghetorului grupului. Asigurătorii care nu fac parte dintr-un grup supus unor astfel de cerințe de planificare au, la rândul lor, obligația de a elabora planuri preventive de redresare, în care să stabilească măsurile care trebuie luate de întreprinderile respective pentru restabilirea poziției lor financiare când aceasta s-a deteriorat semnificativ, precum și obligația de a actualiza cu regularitate planurile respective. Supraveghetorii ar trebui să identifice asigurătorii care sunt obligați să elaboreze planuri preventive de redresare pe baza mai multor factori. În ansamblu, cel puțin 80 % din piața unui stat membru ar trebui să fie supusă unor astfel de cerințe, întreprinderile cu risc scăzut urmând a fi excluse de la caz la caz.

Pe baza acestor planuri, asigurătorul își va înțelege mai bine vulnerabilitățile, opțiunile sale realiste în scenariile de criză ar trebui să facă parte integrantă din sistemul de guvernanță al unei întreprinderi, iar la elaborarea planurilor preventive de redresare se pot folosi instrumentele existente.

Autoritățile de supraveghere urmează să evalueze planurile preventive de redresare, pentru a verifica dacă acestea sunt cuprinzătoare și dacă ar putea în mod realist să restabilească viabilitatea unei întreprinderi în timp util.

Planificarea rezoluției și evaluarea posibilității de rezoluție (articolele 9-16)

Autoritățile de rezoluție au obligația de a pregăti planuri de rezoluție conținând măsurile de rezoluție pe care autoritatea le are în vedere în cazul în care sunt îndeplinite condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție. În ansamblu, 70 % din întreprinderile din fiecare stat membru ar trebui să fie supuse obligației de planificare a rezoluției, întreprinderile cu risc scăzut urmând a fi excluse de la caz la caz. Asigurătorii relevanți ar trebui să fie identificați pe baza unei serii de criterii de proporționalitate, printre care impactul preconizat al intrării lor în dificultate.

Nici planurile preventive de redresare, nici planurile de rezoluție nu ar trebui să se bazeze pe vreo asistență financiară publică extraordinară sau să expună contribuabilii la riscul de pierdere.

În cadrul planurilor de rezoluție, autoritățile de rezoluție ar trebui să evalueze, de asemenea, posibilitatea de rezoluție a asigurătorului și să înlăture orice obstacol din calea acestei posibilități. Puterile discreționare ale autorităților ar trebui să se limiteze la ceea ce este necesar pentru simplificarea structurii și a funcționării întreprinderii de asigurare sau de reasigurare, exclusiv în vederea sporirii posibilităților de rezoluție a acesteia.

Decizii comune (articolul 17)

Supraveghetorii grupurilor, autoritățile de supraveghere, autoritățile de rezoluție a grupurilor și autoritățile de rezoluție, după caz, ar trebui să depună eforturi pentru a ajunge la decizii comune, urmând procedura prevăzută la acest articol.

Titlul III – Rezoluție

Condiții de rezoluție (articolul 19)

Propunerea stabilește parametri comuni pentru declanșarea aplicării instrumentelor de rezoluție. O întreprindere de asigurare sau de reasigurare ar trebui să fie vizată de procedura

de rezoluție atunci când este în curs de a intra în dificultate sau susceptibilă de a intra în dificultate și când nu există nicio perspectivă ca intrarea în dificultate să poată fi evitată prin alternative din sectorul privat sau prin măsuri de supraveghere.

În același timp, este necesar să se asigure că măsurile intruzive sunt declanșate numai atunci când atingerea drepturilor părților interesate este justificată și când măsurile de rezoluție ar fi în interesul public.

Instrumente și competențe de rezoluție (articolele 26-52)

Când sunt îndeplinite condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție, autoritățile de rezoluție vor avea competența de a aplica următoarele instrumente de rezoluție:

(a) reducerea valorii contabile sau conversia instrumentelor de capital, a instrumentelor de datorie și a altor datorii eligibile, în special pentru a se facilita aplicarea altor instrumente de rezoluție, cum ar fi lichidarea de portofoliu în condiții de solvabilitate („solvent run-off") sau instrumentele de transfer. Se creează o ierarhie specifică care vine în completarea și, la nevoie, are întâietate în fața celei stabilite în fiecare lege națională privind insolvența. În principiu, creanțele acționarilor ar trebui epuizate înaintea creanțelor creditorilor subordonați. Doar după ce creanțele respective au fost epuizate, autoritățile de rezoluție pot aloca pierderi creanțelor de rang superior. În anumite circumstanțe, conversia va avea loc într-un mod care să dilueze substanțial creanțele restante ale acționarilor;

(b) lichidarea de portofoliu în condiții de solvabilitate – întreprinderii aflate în rezoluție i se retrage autorizația de a încheia noi contracte de asigurare sau reasigurare, în vederea limitării activității întreprinderii respective la administrarea exclusivă a portofoliului său existent, mărindu-se astfel la maximum nivelul de acoperire a creanțelor de asigurare prin active existente;

(c) vânzarea activității – activitatea unei întreprinderi poate fi vândută, integral sau parțial, în condiții comerciale, fără a se respecta cerințele procedurale care s-ar aplica în mod normal;

(d) întreprinderea-punte – activitatea unei întreprinderi poate fi transferată, integral sau parțial, către o entitate controlată de stat. Întreprinderea-punte trebuie să fie autorizată în conformitate cu Directiva Solvabilitate II. Activitățile sale au un caracter temporar, scopul fiind ca întreprinderea să fie vândută unui cumpărător privat atunci când condițiile de piață sunt adecvate;

(e) separarea activelor și pasivelor – activele și/sau pasivele depreciate sau problematice pot fi transferate către un vehicul de gestionare, pentru a putea fi gestionate și prelucrate în timp. În vederea reducerii la minimum a denaturărilor concurenței și a riscurilor de hazard moral, acest instrument ar trebui să fie utilizat numai în coroborare cu un alt instrument de rezoluție.

Sistemele de garantare a asigurărilor ar putea, când există, să contribuie la finanțarea procesului de rezoluție, absorbind pierderi pe măsura pierderilor nete pe care ar fi trebuit să le înregistreze după protejarea deținătorilor de polițe în cadrul unei proceduri obișnuite de insolvență. În cazurile respective, prin aplicarea instrumentului de reducere a valorii contabile sau de conversie s-ar asigura că deținătorii de polițe eligibili sunt protejați cel puțin până la nivelul de acoperire, acesta fiind principalul motiv pentru care astfel de sisteme de garantare a asigurărilor au fost instituite în temeiul dreptului intern.

Pentru punerea în aplicare a instrumentelor menționate, autoritățile de rezoluție vor avea competența să preia controlul asupra unei întreprinderi care a intrat sau este pe punctul de a intra în dificultate, să preia rolul acționarilor și al administratorilor, să transfere active și pasive și să execute contracte. Când este cazul, măsurile de rezoluție vor trebui să fie compatibile cu cadrul Uniunii privind ajutoarele de stat. Autoritățile naționale vor fi în măsură ca, pe lângă setul de instrumente armonizat minim, să prevadă instrumente și competențe naționale specifice, dacă acestea sunt compatibile cu principiile și obiectivele cadrului de rezoluție al Uniunii. Mai precis, autoritățile naționale pot lua în considerare utilizarea instrumentului de reducere a valorii contabile sau de conversie pentru recapitalizarea unui asigurător în curs de a intra în dificultate, atât timp cât creanțele de asigurare nu sunt afectate și cât se iau măsuri adecvate de reorganizare și restructurare.

Dispoziții auxiliare privind rezoluția, inclusiv evaluarea, garanțiile, obligațiile procedurale și dreptul la o cale de atac și excluderea altor acțiuni (articolele 23-25 și 53-66)

Pentru a se asigura că deciziile de rezoluție sunt luate în conformitate cu principiile esențiale privind drepturile de proprietate și cu legislația relevantă în materie de valori mobiliare și societăți comerciale, directiva cuprinde dispozițiile și măsurile necesare pe care autoritățile de rezoluție ar trebui să le respecte atât înainte de a lua deciziile de rezoluție, cât și în momentul în care iau respectivele decizii. Printre aceste dispoziții și măsuri se numără, de exemplu, asigurarea unei evaluări precise a bilanțului asigurătorului, garanțiile că acționarii și creditorii afectați, inclusiv deținătorii de polițe, vor primi compensații în cazul în care se regăsesc într-o situație mai defavorabilă decât cea în care s-ar fi aflat dacă întreprinderea de asigurare sau de reasigurare ar fi fost lichidată în cadrul unei proceduri naționale de insolvență, măsurile procedurale prin care autoritățile ar trebui să le notifice asigurătorului și altor autorități implicate deciziile de rezoluție și dreptul la o cale de atac împotriva măsurilor de prevenire a crizelor sau de gestionare a crizelor. Pentru a facilita rezoluția și atingerea obiectivului de garantare a stabilității financiare, cadrul cuprinde, de asemenea, un moratoriu temporar privind plata creanțelor și suspendări ale drepturilor de răscumpărare ale deținătorilor de polițe în ceea ce privește contractele de asigurare de viață.

Titlul IV – Rezoluția grupurilor transfrontaliere (articolele 67-71)

Pentru a se ține seama de caracterul transfrontalier al anumitor grupuri de asigurare și pentru a se crea un cadru cuprinzător și integrat pentru măsurile de redresare și de rezoluție în Uniune, vor fi instituite colegii de rezoluție, sub conducerea autorității de rezoluție a grupului și cu participarea EIOPA. EIOPA va facilita cooperarea autorităților, va contribui la asigurarea coerenței și va acționa ca mediator, dacă este necesar. Obiectivul colegiilor este de a coordona măsurile de pregătire și de rezoluție în rândul autorităților naționale, pentru a asigura soluții optime la nivelul Uniunii.

Titlul V – Relațiile cu țări terțe (articolele 72-77)

Asigurătorii din Uniune desfășoară activități în țări terțe și viceversa; prin urmare, pentru a fi eficace, cadrul de rezoluție trebuie să prevadă cooperarea cu autoritățile țărilor terțe. Propunerea conferă autorităților din Uniune competențele necesare pentru a sprijini măsurile luate în străinătate pentru rezoluția unui asigurător străin care a intrat în dificultate, prin acordarea de forță juridică transferurilor activelor și pasivelor respectivului asigurător care sunt situate în jurisdicția lor sau sunt reglementate de legislația din jurisdicția lor, cu respectarea anumitor condiții. Autoritățile de rezoluție din Uniune ar trebui să aibă competența de a aplica instrumente de rezoluție și în cazul sucursalelor naționale ale

întreprinderilor din țări terțe, când rezoluția separată este necesară din motive de interes public sau de protecție a deținătorilor de polițe locali.

Propunerea prevede că, pentru a se facilita sprijinirea măsurilor de rezoluție luate în străinătate, ar putea fi încheiate acorduri de cooperare cu autoritățile de rezoluție străine. EIOPA ar putea încheia cu autorități din țări terțe acorduri-cadru administrative în conformitate cu articolul 33 din Regulamentul nr. 1094/2010, iar autoritățile naționale ar putea încheia acorduri bilaterale în conformitate cu acordurile-cadru ale EIOPA.

Titlul VI – Sancțiuni (articolele 78-82)

Pentru a se asigura că asigurătorii, persoanele care controlează efectiv activitatea acestora și organele administrative, de conducere sau de control ale acestora respectă obligațiile care decurg din prezenta propunere, statele membre ar trebui să prevadă sancțiuni administrative și alte măsuri administrative care să fie eficace, proporționale și disuasive. EIOPA ar trebui să țină la zi o bază de date centrală cu toate sancțiunile administrative.

Titlul VII – Modificări aduse Directivei Solvabilitate II, Directivelor privind dreptul societăților comerciale și Regulamentului privind EIOPA

Modificări aduse Directivei Solvabilitate II, inclusiv în ceea ce privește măsurile preventive (articolul 83)

Fără a afecta scara de intervenție existentă, prezenta propunere prevede competența autorităților de supraveghere de a impune măsuri preventive asigurătorilor în cazul deteriorării pozițiilor financiare sau al încălcării cerințelor de reglementare, pentru a se evita agravarea problemelor încă din primele etape ale deteriorării.

Pentru ca procedura de rezoluție să fie eficace, dispozițiile referitoare la reorganizare și lichidare sunt modificate, astfel încât să fie aplicate și în situația utilizării instrumentelor de rezoluție atât pentru asigurători, cât și pentru entitățile care intră în domeniul de aplicare al regimului de rezoluție.

Modificări aduse Directivelor privind dreptul societăților comerciale și Regulamentului privind EIOPA (articole 83-88)

Directivele Uniunii privind dreptul societăților comerciale conțin norme pentru protecția acționarilor și a creditorilor. Unele dintre aceste norme ar putea împiedica luarea de măsuri rapide de către autoritățile de rezoluție. Prin urmare, se propune modificarea acestora.

Pentru a se asigura că autoritățile de rezoluție sunt reprezentate în Sistemul european de supraveghere financiară și că EIOPA deține cunoștințele de specialitate necesare, Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 ar urma să fie modificat prin includerea autorităților de rezoluție în conceptul de autorități competente.

2021/0296 (COD)

Propunere de

DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția întreprinderilor de asigurare și de reasigurare și de modificare a Directivelor 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2009/138/CE și (UE) 2017/1132 și a Regulamentelor (UE) nr. 1094/2010 și (UE) nr. 648/2012

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 114,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Băncii Centrale Europene[12],

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European[13],

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară,

întrucât:

(1) Dificultățile întreprinderilor de asigurare pot avea repercusiuni semnificative asupra economiei și a bunăstării sociale în statele membre, dacă ele conduc la o perturbare a protecției acordate deținătorilor de polițe, beneficiarilor sau părților păgubite. Date fiind rolul întreprinderilor de reasigurare în economie, interconectarea acestora cu întreprinderile de asigurare directă și, în sens mai larg, cu piețele financiare, precum și caracterul relativ concentrat al pieței de reasigurări, este necesar un cadru adecvat pentru abordarea ordonată a dificultăților acestor întreprinderi sau a intrării lor în dificultate. Ar trebui abordate, prin urmare, redresarea și rezoluția atât a întreprinderilor de asigurare directă, cât și a întreprinderilor de reasigurare, ținându-se seama de particularitățile acestora.

(2) Criza financiară mondială din 2008 a scos la iveală vulnerabilitățile sectorului financiar și interconectarea acestuia. Cauzele dificultăților și ale intrării în dificultate par să fie legate, printre altele, de evoluția piețelor financiare și de natura intrinsecă a activităților de asigurare sau de reasigurare. În această privință, riscurile de subscriere – și anume creanțele pentru care nu s-au constituit rezerve suficiente, stabilirea incorectă a prețurilor – și anume primele subestimate, gestionarea defectuoasă a activelor și pasivelor și pierderile din investiții sunt adesea menționate drept principale motive de îngrijorare pentru întreprinderile de asigurare și de reasigurare. În acest context, s-au folosit banii contribuabililor pentru restabilirea condițiilor financiare deteriorate ale mai multor întreprinderi de asigurare. Deși viza consolidarea sistemului financiar din Uniune și a rezilienței întreprinderilor de asigurare și de reasigurare,

[12] JO C , , p. .
[13] JO C , , p. .

Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului[14] nu a eliminat complet posibilitatea intrării în dificultate a unor astfel de întreprinderi de asigurare și de reasigurare. Volatilitatea ridicată a pieței și nivelurile scăzute ale ratelor dobânzii care se mențin pe o perioadă îndelungată ar putea fi deosebit de dăunătoare pentru rentabilitatea și solvabilitatea întreprinderilor de asigurare și de reasigurare. Sensibilitatea întreprinderilor de asigurare și de reasigurare la evoluțiile pieței și la evoluțiile economice necesită, prin urmare, o precauție deosebită și un cadru adecvat pentru gestionarea, inclusiv preventivă, a potențialelor deteriorări ale pozițiilor financiare ale acestor întreprinderi. Câteva cazuri recente de intrare și cvasiintrare în dificultate, în special de natură transfrontalieră, au ilustrat punctele slabe ale cadrului actual, care trebuie remediate pentru organizarea adecvată a ieșirii ordonate de pe piață a întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare.

(3) Este necesar ca activitățile, serviciile sau operațiunile efectuate de întreprinderile de asigurare sau de reasigurare care nu pot fi înlocuite cu ușurință într-un interval de timp rezonabil sau la un cost rezonabil pentru deținătorii de polițe, beneficiari sau părțile păgubite să fie considerate funcții critice care trebuie continuate. Astfel de activități, servicii sau operațiuni pot fi critice la nivelul Uniunii, la nivel național sau la nivel regional. Continuitatea protecției oferite de asigurare sau reasigurare este adesea preferabilă lichidării unei întreprinderi în curs de a intra în dificultate, deoarece o astfel de continuitate oferă cel mai favorabil rezultat pentru deținătorii de polițe, beneficiari sau părțile păgubite. Prin urmare, este esențial să existe instrumente adecvate pentru prevenirea intrării în dificultate și, când intrarea în dificultate se produce, pentru reducerea la minimum a repercusiunilor negative prin asigurarea continuității respectivelor funcții critice.

(4) Garantarea unei rezoluții eficace a întreprinderilor de asigurare și de reasigurare în curs de a intra în dificultate în Uniune este un element esențial al finalizării pieței interne. Intrarea în dificultate a unor astfel de întreprinderi are impact nu doar asupra deținătorilor de polițe și, eventual, asupra economiei reale și a stabilității financiare a piețelor pe care întreprinderile de asigurare și de reasigurare respective își desfășoară activitatea în mod direct, ci și asupra încrederii în piața internă a asigurărilor. Prin finalizarea pieței interne a serviciilor financiare s-a consolidat interacțiunea diferitelor sisteme financiare naționale. Întreprinderile de asigurare și de reasigurare desfășoară activități pe piețele financiare pentru a-și gestiona portofoliul de investiții și riscurile legate de activitățile lor. Ele sunt interconectate, prin operațiunile lor cu instrumente derivate, cu piețele interbancare și cu alte piețe financiare care sunt, în esență, paneuropene. În acest context, incapacitatea statelor membre de a aborda intrarea în dificultate a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare și de a proceda la rezoluția acesteia într-un mod previzibil și armonizat, prin care să prevină cu eficacitate producerea unor daune sistemice mai extinse, poate submina stabilitatea piețelor financiare și, în consecință, piața internă în domeniul serviciilor financiare.

(5) Criza financiară mondială din 2008 a evidențiat necesitatea de a se crea un cadru adecvat de redresare și rezoluție pentru întreprinderile de asigurare și de reasigurare. La nivel internațional, Consiliul pentru Stabilitate Financiară (CSF) a elaborat, în

[14] Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Solvabilitate II) (JO L 335, 17.12.2009, p. 1).

octombrie 2014, atributele-cheie ale unui regim eficace de rezoluție[15] pentru orice întreprindere de asigurare a cărei intrare în dificultate ar putea fi semnificativă sau critică pentru sistem. În iunie 2016, CSF a publicat orientări complementare privind elaborarea unor strategii și planuri de rezoluție eficace pentru asigurătorii de importanță sistemică[16]. În paralel, Asociația internațională a organismelor de supraveghere a asigurărilor (IAIS) a adoptat, în noiembrie 2019, principii de bază în domeniul asigurărilor pentru toate întreprinderile de asigurare și de reasigurare și un cadru comun pentru grupurile de asigurare cu activitate la nivel internațional, în care sunt detaliate standardele de planificare preventivă a redresării și măsurile pe care ar trebui să le ia autoritățile în privința unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare care ar urma să iasă de pe piață și să intre în rezoluție[17]. Ar trebui să se țină seama de aceste evoluții la stabilirea unui cadru pentru redresarea și rezoluția întreprinderilor de asigurare și de reasigurare în curs de a intra în dificultate.

(6) Numeroase întreprinderi de asigurare și de reasigurare își desfășoară activitatea dincolo de frontierele naționale. Lipsa de coordonare și cooperare a autorităților publice la pregătirea și gestionarea dificultăților sau a intrării în dificultate a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare care desfășoară activități transfrontaliere ar submina încrederea reciprocă a statelor membre, ar determina un rezultat sub nivelul optim pentru deținătorii de polițe, beneficiari și părțile păgubite și ar afecta credibilitatea pieței interne a asigurărilor.

(7) În prezent, procedurile de rezoluție coordonată a întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare nu sunt armonizate la nivelul Uniunii Europene. Se observă, în schimb, diferențe materiale și procedurale considerabile de la un stat membru la altul în ceea ce privește actele cu putere de lege și actele administrative naționale care reglementează intrarea în dificultate a întreprinderilor de asigurare și de reasigurare. În plus, este posibil ca procedurile de insolvență a întreprinderilor să nu fie întotdeauna adecvate pentru întreprinderile de asigurare sau de reasigurare, deoarece este posibil ca respectivele proceduri să nu asigure întotdeauna o continuare adecvată a funcțiilor critice pentru deținătorii de polițe, beneficiari și părțile păgubite, economia reală sau stabilitatea financiară în ansamblu.

(8) Este necesar să se asigure continuitatea funcțiilor critice ale întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare în curs de a intra în dificultate sau ale întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare care sunt susceptibile de a intra în dificultate, reducându-se în același timp la minimum impactul pe care intrarea în dificultate a unei astfel de întreprinderi l-ar avea asupra economiei și a sistemului financiar. Este necesar, prin urmare, să se stabilească un cadru care să ofere un set credibil de instrumente de rezoluție autorităților, pentru ca acestea să intervină suficient de devreme și de rapid în cazul întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare care sunt în curs de a intra în dificultate sau susceptibile de a intra în dificultate. Un astfel de cadru ar trebui să garanteze faptul că acționarii sunt primii care suportă pierderile și creditorii suportă

---

15 Consiliul pentru Stabilitate Financiară, *Key Attributes of Effective Resolution Regimes for Financial Institutions* (Atributele-cheie ale regimurilor eficace de rezoluție a instituțiilor financiare), 2014.

16 Consiliul pentru Stabilitate Financiară, *Developing Effective Resolution Strategies and Plans for Systemically Important Insurers* (Elaborarea unor strategii și planuri de rezoluție eficace pentru asigurătorii de importanță sistemică), 2016.

17 Asociația internațională a organismelor de supraveghere a asigurărilor, *Insurance Core Principles and Common Framework for the Supervision of Internationally Active Insurance Groups* (Principiile de bază în domeniul asigurărilor și cadrul comun pentru supravegherea grupurilor de asigurare cu activitate la nivel internațional), 2019.

pierderi după acționari, cu condiția ca pierderile suportate de fiecare creditor să nu depășească pierderile care ar fi fost suportate de acesta dacă întreprinderea de asigurare sau de reasigurare ar fi fost lichidată în cadrul unei proceduri obișnuite de insolvență, în conformitate cu principiul potrivit căruia niciun creditor nu trebuie să fie dezavantajat.

(9) Cadrul care urmează să fie stabilit ar trebui să le ofere autorităților posibilitatea de a asigura continuitatea protecției prin asigurare a deținătorilor de polițe, a beneficiarilor și a părților păgubite, de a transfera activitățile și portofoliile viabile ale întreprinderii de asigurare sau de reasigurare, după caz, și de a repartiza pierderile într-un mod echitabil și previzibil. Aceste obiective ar trebui să contribuie la evitarea pierderilor inutile sau a greutăților sociale pentru deținătorii de polițe, beneficiari și părțile păgubite, la atenuarea impactului negativ asupra economiei reale, la reducerea la minimum a efectelor negative asupra piețelor financiare și la reducerea la minimum a costurilor pentru contribuabili.

(10) Prin reexaminarea Directivei 2009/138/CE, în special prin introducerea unor cerințe de capital mai sensibile la riscuri, prin consolidarea supravegherii și prin îmbunătățirea monitorizării lichidității și a instrumentelor pentru politicile macroprudențiale, ar trebui să se reducă și mai mult probabilitatea intrării în dificultate a întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare și să se sporească reziliența respectivelor întreprinderi la crize economice, indiferent dacă acestea sunt provocate de perturbări sistemice sau de evenimente specifice fiecărei întreprinderi. Cu toate acestea, chiar dacă există un cadru prudențial solid și robust, situațiile de dificultate financiară nu pot fi complet excluse. Prin urmare, statele membre ar trebui să fie pregătite și să dispună de instrumente adecvate de redresare și rezoluție pentru a face față situațiilor care implică atât crize sistemice, cât și intrări în dificultate ale întreprinderilor individuale. Astfel de instrumente ar trebui să includă mecanisme care să le ofere autorităților posibilitatea de a se ocupa cu eficacitate de întreprinderile care sunt în curs de a intra în dificultate sau susceptibile de a intra în dificultate. La utilizarea unor astfel de instrumente și la exercitarea unor astfel de competențe ar trebui să se țină seama de circumstanțele în care se produce intrarea în dificultate.

(11) Unele state membre au introdus deja cerințe în materie de planificare preventivă a redresării și mecanisme de rezoluție a întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare în curs de a intra în dificultate. Cu toate acestea, este probabil ca absența unor condiții, competențe și procese comune pentru redresarea și rezoluția întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare din Uniune să constituie o barieră în calea bunei funcționări a pieței interne și să îngreuneze cooperarea dintre autoritățile naționale atunci când acestea se ocupă de grupuri transfrontaliere de întreprinderi în dificultate sau în curs de a intra în dificultate. Acest lucru este valabil mai ales atunci când, din cauza unor abordări diferite, autoritățile naționale nu au același nivel de control sau aceeași capacitate de a proceda la rezoluția întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare. Respectivele diferențe între regimurile de redresare și rezoluție pot afecta condițiile de concurență echitabile și pot crea denaturări ale concurenței între întreprinderi. Aceste bariere ar trebui eliminate și ar trebui adoptate norme prin care să se asigure că piața internă nu este subminată. În acest scop, normele care reglementează redresarea preventivă și rezoluția întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare ar trebui să facă obiectul unor dispoziții minime comune de armonizare. Pentru a se asigura coerența cu legislația existentă a Uniunii în domeniul serviciilor de asigurare, regimul preventiv de redresare și rezoluție ar trebui să se aplice

întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare care sunt supuse cerințelor prudențiale prevăzute în Directiva 2009/138/CE.

(12) Intrarea în dificultate a unei entități afiliate unui grup poate avea un impact rapid asupra solvabilității și a operațiunilor întregului grup. Este necesar, prin urmare, să existe cerințe de planificare preventivă a redresării și a rezoluției la nivel de grup. În plus, autoritățile ar trebui să dispună de mijloace eficace de acțiune în privința entităților respective, pentru a impune măsuri de remediere care să țină seama de soliditatea financiară a tuturor entităților grupului, să abordeze obstacolele din calea posibilității de rezoluție într-un context de grup și să elaboreze o schemă de rezoluție coerentă pentru grup în ansamblu, în special într-un context transfrontalier. Cerințele referitoare la planificarea preventivă a redresării și a rezoluției și la posibilitatea de rezoluție, precum și regimul de rezoluție ar trebui, prin urmare, să se aplice și întreprinderilor-mamă, holdingurilor și altor entități din grup, inclusiv sucursalelor întreprinderilor de asigurare și de reasigurare care sunt stabilite în afara Uniunii.

(13) Este necesar să se asigure adecvarea și eficacitatea cadrului de redresare și rezoluție, evitându-se în același timp sarcinile și costurile administrative inutile pentru întreprinderi și autorități. Punerea în aplicare a unui astfel de cadru de redresare și rezoluție ar trebui, prin urmare, să fie proporțională cu natura, amploarea și complexitatea întreprinderii în cauză și a activităților și serviciilor acesteia. În ceea ce privește domeniul de aplicare al cerințelor referitoare la planificarea redresării și a rezoluției, autoritățile ar trebui să stabilească, pe baza unui set armonizat de criterii bazate pe riscuri, ce întreprinderi sunt supuse cerințelor de planificare. Pentru a se stimula încrederea în piața unică a asigurărilor și a reasigurărilor și pentru a se promova condiții de concurență echitabile, ar trebui atins un grad minim de pregătire prin stabilirea unui nivel minim de acoperire a pieței. Respectivul nivel minim de acoperire a pieței ar trebui totuși să țină seama de diferențele dintre redresare, pe de o parte, și rezoluție, pe de altă parte, și de existența sau absența unui interes public pentru luarea de măsuri de rezoluție.

(14) Din același motiv, autoritățile ar trebui, când este cazul, să aplice cerințe diferite sau reduse în materie de planificare preventivă a redresării și a rezoluției și în materie de informare, pe o bază specifică întreprinderii și cu o frecvență mai scăzută a actualizărilor. Când aplică astfel de obligații simplificate, autoritățile ar trebui să țină seama de natura, dimensiunea, complexitatea și substituibilitatea activității întreprinderii, de structura acționariatului său și de forma sa juridică, de profilul său de risc și de gradul său de interconectare cu alte întreprinderi reglementate sau cu sistemul financiar în general. Autoritățile ar trebui, de asemenea, să țină seama de probabilitatea ca intrarea în dificultate și lichidarea ulterioară a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare în cadrul procedurii obișnuite de insolvență să aibă un efect negativ semnificativ asupra deținătorilor de polițe, a piețelor financiare, a altor întreprinderi sau a economiei în sens mai larg. Autoritățile ar trebui să raporteze anual către EIOPA cu privire la aplicarea unor astfel de obligații simplificate.

(15) În scopul de a asigura efectuarea ordonată a procesului de rezoluție și de a evita conflictele de interese, statele membre ar trebui să desemneze, pentru îndeplinirea funcțiilor și sarcinilor legate de cadrul de redresare și rezoluție, autorități administrative publice sau autorități învestite cu competențe de administrație publică. Statele membre ar trebui să se asigure că acestor autorități de rezoluție le sunt alocate resurse adecvate. În cazul în care un stat membru desemnează o autoritate de rezoluție care are alte funcții, ar trebui instituite mecanisme structurale adecvate pentru separarea funcțiilor respective de funcțiile legate de rezoluție și pentru asigurarea

independenței operaționale. O astfel de separare nu ar trebui să împiedice funcția de rezoluție să aibă acces la orice informație de care are nevoie pentru a-și exercita atribuțiile prevăzute în cadrul de redresare și de rezoluție sau pentru a coopera cu diferitele autorități implicate în aplicarea cadrului de redresare și de rezoluție.

(16) Având în vedere atât consecințele pe care intrarea în dificultate a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare le-ar putea avea asupra deținătorilor de polițe, a sistemului financiar și a economiei unui stat membru, cât și eventuala necesitate de a utiliza fonduri publice pentru gestionarea unei astfel de intrări în dificultate, ministerele de finanțe sau alte ministere relevante din statele membre ar trebui să fie strâns implicate, încă din primele etape, în procesul de gestionare a crizelor și de rezoluție.

(17) Este necesar să se abordeze în mod eficient deteriorarea situației financiare a întreprinderilor de asigurare și de reasigurare sau încălcările cerințelor de reglementare de către respectivele întreprinderi și să se prevină agravarea problemelor. Prin urmare, autoritățile de supraveghere ar trebui să aibă competența de a impune măsuri preventive. Aceste competențe de prevenire ar trebui să fie însă coerente cu scara de intervenție și competențele de supraveghere deja prevăzute în Directiva 2009/138/CE pentru circumstanțe similare, inclusiv competențele de supraveghere prevăzute în procesul de supraveghere stabilit la articolul 36 din Directiva 2009/138/CE. Aceste competențe de prevenire ar trebui, de asemenea, să nu conducă la declanșarea unei noi intervenții predefinite înainte de nerespectarea cerinței de capital de solvabilitate stabilită în titlul I capitolul VI secțiunea 4 din directiva menționată. Autoritățile de supraveghere ar trebui să evalueze fiecare situație separat și să decidă dacă sunt necesare măsuri preventive pe baza circumstanțelor, a situației întreprinderii și a raționamentului lor în materie de supraveghere.

(18) Este esențial ca grupurile sau, când este cazul, întreprinderile individuale să elaboreze planuri preventive de redresare, pe care să le actualizeze cu regularitate și în care să stabilească măsurile pe care trebuie să le ia pentru a-și restabili poziția financiară în urma unei deteriorări semnificative a poziției respective care ar putea prezenta un risc pentru viabilitatea lor. Prin urmare, întreprinderile de asigurare și de reasigurare ar trebui să identifice un set de indicatori cantitativi și calitativi care ar declanșa activarea măsurilor de remediere prevăzute în astfel de planuri preventive de redresare. Acești indicatori ar trebui să ajute întreprinderile de asigurare și de reasigurare să ia măsuri de remediere în interesul deplin al deținătorilor lor de polițe și nu ar trebui să stabilească noi cerințe prudențiale de reglementare. Planurile preventive de redresare care acoperă toate entitățile juridice semnificative din cadrul grupului ar trebui să fie detaliate și să se bazeze pe ipoteze realiste, aplicabile într-o serie de scenarii solide și grave. Aceste planuri preventive de redresare ar trebui să facă parte integrantă din sistemul de guvernanță al unei întreprinderi. Instrumentele existente pot servi drept bază pentru elaborarea unor astfel de planuri preventive de redresare, inclusiv a evaluării interne a riscurilor și a solvabilității, a planurilor pentru situații neprevăzute sau a planurilor de gestionare a riscului de lichiditate. Cerința de elaborare a unui plan preventiv de redresare ar trebui totuși să fie aplicată proporțional și să nu aducă atingere elaborării și prezentării unui plan de redresare realist, astfel cum se prevede la articolul 138 alineatul (2) din Directiva 2009/138/CE. Când este cazul, elementele planului preventiv de redresare ar putea fi luate în considerare în procesul de elaborare a planului de redresare prevăzut la articolul 138 alineatul (2) din Directiva 2009/138/CE sau ar putea sta la baza acestuia.

(19) Este necesar să se asigure un grad adecvat de pregătire pentru situațiile de criză. Întreprinderile-mamă de cel mai înalt rang sau întreprinderile de asigurare sau de

reasigurare individuale ar trebui, prin urmare, să aibă obligația de a-și prezenta planurile preventive de redresare autorităților de supraveghere, pentru ca acestea din urmă să evalueze complet respectivele planuri, inclusiv să verifice dacă ele sunt cuprinzătoare și dacă ar putea în mod realist să restabilească viabilitatea unei întreprinderi sau a unui grup în timp util, chiar și în perioade de criză financiară gravă. În cazul în care o întreprindere prezintă un plan preventiv de redresare care nu este adecvat, autoritățile de supraveghere ar trebui să fie abilitate să impună întreprinderii respective să ia măsurile necesare pentru remedierea deficiențelor semnificative ale planului.

(20) Planificarea rezoluției este o componentă esențială a unei proceduri de rezoluție eficace. Autoritățile de rezoluție ar trebui, prin urmare, să dețină toate informațiile necesare pentru a identifica funcțiile critice și pentru a asigura continuarea acestora. Întreprinderile de asigurare și de reasigurare dețin cunoștințe privilegiate cu privire la propria lor funcționare și la orice problemă care decurge din aceasta, iar autoritățile de rezoluție ar trebui, prin urmare, să elaboreze planuri de rezoluție pe baza, printre altele, a informațiilor furnizate de întreprinderile în cauză. Pentru a evita sarcinile administrative inutile, autoritățile de rezoluție ar trebui, în primul rând, să obțină informațiile necesare de la autoritățile de supraveghere.

(21) Întreprinderile cu profil de risc scăzut nu ar trebui, dat fiind acest profil de risc scăzut, să fie obligate să elaboreze planuri preventive de redresare separate și nu ar trebui să fie supuse nici cerinței de planificare a rezoluției.

(22) În scopul de a se anticipa posibila interacțiune a măsurilor de remediere și a măsurilor de rezoluție și în scopul de a se îmbunătăți pregătirea pentru situații de criză și posibilitatea de rezoluție a grupurilor, orice tratament de grup pentru planificarea preventivă a redresării și a rezoluției ar trebui să se aplice tuturor entităților din grup supuse supravegherii la nivel de grup. Planurile preventive de redresare și planurile de rezoluție ar trebui să țină seama de structura financiară, tehnică și economică a grupului în cauză și de gradul acestuia de interconectare internă.

(23) Planurile preventive de redresare și planurile de rezoluție ale grupului ar trebui să fie elaborate pentru grup în ansamblu și în ele ar trebui să fie identificate măsuri referitoare atât la întreprinderea-mamă de cel mai înalt rang, cât și la diferitele filiale care fac parte din grupul respectiv. Măsura în care filialele sunt luate în considerare în planurile preventive de redresare și planurile de rezoluție ale grupului ar trebui totuși să fie proporțională cu relevanța respectivelor filiale pentru grup și pentru deținătorii de polițe, precum și pentru economia reală și pentru sistemul financiar din statele membre în care își desfășoară activitatea respectivele filiale. La elaborarea oricăror planuri de rezoluție ar trebui implicate autoritățile de rezoluție din statele membre în care un grup are filiale. Autoritățile în cauză, acționând în cadrul colegiului de supraveghetori sau al colegiului de rezoluție, ar trebui să depună toate eforturile necesare pentru a ajunge la o decizie comună cu privire la evaluarea și adoptarea planurilor respective. Absența unei decizii comune în cadrul colegiului de supraveghetori sau al colegiului de rezoluție nu ar trebui să afecteze însă pregătirea adecvată pentru situații de criză. În astfel de cazuri, fiecare autoritate de supraveghere responsabilă pentru o filială ar trebui să aibă posibilitatea de a solicita un plan preventiv de redresare pentru filialele aflate în jurisdicția sa și de a efectua propria evaluare a planului preventiv de redresare. Din aceleași motive, fiecare autoritate de rezoluție responsabilă pentru o filială ar trebui să elaboreze și să țină la zi un plan de rezoluție pentru filialele aflate în jurisdicția sa. Elaborarea unor planuri preventive de redresare și a unor planuri de rezoluție individuale pentru întreprinderile care fac parte

dintr-un grup ar trebui să rămână o situație excepțională, care să fie justificată în mod corespunzător și în care să se aplice aceleași standarde precum cele aplicate unor întreprinderi comparabile din statul membru în cauză. Dacă se întocmesc planuri preventive de redresare și planuri de rezoluție separate pentru întreprinderi care fac parte dintr-un grup, autoritățile relevante ar trebui să încerce să asigure, în măsura posibilului, coerența cu planurile preventive de redresare și cu planurile de rezoluție pentru restul grupului.

(24) Pentru a informa pe deplin și în permanență toate autoritățile implicate, autoritățile de supraveghere ar trebui să transmită autorităților de rezoluție în cauză toate planurile preventive de redresare și toate modificările aduse acestora, iar autoritățile de rezoluție ar trebui să transmită autorităților de supraveghere în cauză toate planurile de rezoluție și toate modificările aduse acestora.

(25) Pe baza unei evaluări a posibilității de rezoluție a întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare, autoritățile de rezoluție ar trebui să aibă competența de a impune întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare, în mod direct sau indirect – prin intermediul autorității de supraveghere, să își modifice structura și organizarea. Autoritățile de rezoluție ar trebui, de asemenea, să poată lua măsuri necesare, dar proporționale, pentru a reduce sau a elimina orice obstacol semnificativ din calea aplicării instrumentelor de rezoluție și pentru a asigura posibilitatea de rezoluție a entităților în cauză. Autoritățile de rezoluție ar trebui să evalueze posibilitatea de rezoluție a întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare la nivelul întreprinderilor în cazul cărora se preconizează că, în conformitate cu planul de rezoluție al grupului, vor fi luate măsuri de rezoluție. Capacitatea autorităților de rezoluție de a impune modificări ale structurii și organizării unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare sau de a lua măsuri pentru reducerea sau eliminarea oricărui obstacol semnificativ din calea aplicării instrumentelor de rezoluție și pentru asigurarea posibilității de rezoluție a întreprinderilor în cauză nu ar trebui să depășească ceea ce este necesar pentru simplificarea structurii și operațiunilor întreprinderii de asigurare sau de reasigurare în cauză în vederea îmbunătățirii posibilităților de rezoluție a întreprinderii respective.

(26) Punerea în aplicare a măsurilor prezentate într-un plan preventiv de redresare sau într-un plan de rezoluție poate avea efecte asupra personalului întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare. Respectivele planuri ar trebui, prin urmare, să conțină proceduri pentru informarea și consultarea reprezentanților angajaților de-a lungul proceselor de redresare și de rezoluție, după caz. În respectivele proceduri ar trebui să se țină seama de acordurile colective sau de altă natură prevăzute de partenerii sociali și în dreptul intern și dreptul Uniunii privind implicarea sindicatelor și a reprezentanților lucrătorilor în procesele de restructurare a întreprinderilor.

(27) Redresarea și rezoluția eficace a întreprinderilor de asigurare și de reasigurare sau a entităților unui grup care desfășoară activități oriunde în Uniune necesită cooperarea în rândul autorităților de supraveghere și al autorităților de rezoluție din cadrul colegiilor de supraveghetori și al colegiilor de rezoluție în toate etapele procesului, de la pregătirea planurilor preventive de redresare și a planurilor de rezoluție până la rezoluția propriu-zisă a unei întreprinderi. În cazul în care autoritățile nu se pun de acord cu privire la deciziile care trebuie luate în privința grupurilor și a întreprinderilor, rolul de mediator ar trebui să îi revină, în ultimă instanță, Autorității europene de supraveghere (Autorității Europene de Asigurări și Pensii Ocupaționale,

denumite în continuare „EIOPA”), care a fost instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului[18].

(28) În cursul fazelor de redresare și de prevenire, acționarii ar trebui să își păstreze întreaga responsabilitate și controlul deplin asupra întreprinderii de asigurare sau de reasigurare. Ei nu ar mai trebui să păstreze o astfel de responsabilitate după ce întreprinderea a intrat în rezoluție. În cadrul de rezoluție ar trebui să se prevadă, prin urmare, ca procedura de rezoluție să fie declanșată în timp util, și anume înainte ca o întreprindere de asigurare sau de reasigurare să devină insolvabilă la nivel de bilanț sau de fluxuri de trezorerie, înainte ca toate capitalurile proprii să fi fost epuizate sau înainte ca întreprinderea de asigurare sau de reasigurare să nu își poată onora obligațiile de plată pe măsură ce acestea ajung la scadență. Rezoluția ar trebui declanșată atunci când o autoritate de supraveghere stabilește, după ce a consultat o autoritate de rezoluție sau după ce a fost consultată de o autoritate de rezoluție, că o întreprindere de asigurare sau de reasigurare este în curs de a intra în dificultate sau susceptibilă de a intra în dificultate și că măsurile alternative nu ar împiedica o astfel de intrare în dificultate într-un interval de timp rezonabil. Ar trebui să se considere că o întreprindere de asigurare sau de reasigurare este în curs de a intra în dificultate sau susceptibilă de a intra în dificultate în oricare dintre următoarele situații: (i) în cazul în care întreprinderea încalcă sau este susceptibilă de a încălca cerința de capital minim („MCR”) prevăzută în titlul I capitolul VI secțiunea 4 din Directiva 2009/138/CE și în cazul în care nu există nicio perspectivă rezonabilă de restabilire a conformității, (ii) în cazul în care întreprinderea nu mai îndeplinește condițiile de autorizare sau în cazul în care întreprinderea își încalcă grav obligațiile juridice prevăzute în actele cu putere de lege și normele administrative cărora li se supune sau este susceptibilă de a-și încălca grav în viitorul apropiat obligațiile juridice prevăzute în actele cu putere de lege și normele administrative cărora li se supune, într-un mod care ar justifica retragerea autorizației, (iii) în cazul în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare nu poate sau este susceptibilă să nu poată să își achite în viitorul apropiat datoriile sau alte obligații, inclusiv plățile către deținătorii de polițe sau beneficiari, pe măsură ce acestea ajung la scadență, sau (iv) în cazul în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare solicită sprijin financiar public extraordinar.

(29) Utilizarea instrumentelor și a competențelor de rezoluție poate afecta drepturile acționarilor și creditorilor întreprinderilor de asigurare și de reasigurare. Mai exact, competența autorităților de rezoluție de a transfera acțiunile sau toate activele ori o parte din activele unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare către un cumpărător privat, fără acordul acționarilor, afectează drepturile de proprietate ale acționarilor. În plus, competența de a decide care din datoriile unei întreprinderi în curs de a intra în dificultate trebuie să fie transferate pentru a se asigura continuitatea serviciilor și a se evita efectele negative asupra deținătorilor de polițe, a beneficiarilor și a părților păgubite, a economiei reale sau a stabilității financiare în ansamblu, ar putea afecta egalitatea de tratament a creditorilor. Orice instrument de rezoluție ar trebui, prin urmare, să se aplice doar întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare care sunt în curs de a intra în dificultate sau susceptibile de a intra în dificultate și doar în cazurile în care acest lucru este necesar pentru urmărirea obiectivului de rezoluție în

[18] Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană de asigurări și pensii ocupaționale), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/79/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 48).

interesul general. Mai precis, instrumentele de rezoluție ar trebui aplicate doar în cazul în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare nu poate fi lichidată în cadrul procedurii obișnuite de insolvență fără ca lichidarea să afecteze în mod nejustificat protecția deținătorilor de polițe, a beneficiarilor și a solicitanților de despăgubiri sau să destabilizeze sistemul financiar. În plus, măsurile de rezoluție ar trebui să fie necesare pentru a se asigura transferul rapid și continuarea funcțiilor critice și ar trebui să nu existe nicio perspectivă rezonabilă de soluție privată alternativă, cum ar fi o eventuală majorare de capital realizată de către acționarii existenți sau de către orice parte terță, suficientă pentru restabilirea viabilității depline a entității fără să fie afectate creanțele de asigurare. Orice atingere adusă drepturilor acționarilor și ale creditorilor ca urmare a măsurilor de rezoluție ar trebui să fie compatibilă cu Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”). Mai precis, eventualele diferențe în ceea ce privește tratamentul aplicat creditorilor din aceeași categorie în contextul unei măsuri de rezoluție ar trebui să fie justificate de interesul public și să fie proporționale cu riscurile abordate și nu ar trebui să aibă un caracter discriminatoriu, direct sau indirect, pe criterii de naționalitate.

(30) Când aplică instrumente de rezoluție și exercită competențe în materie de rezoluție, autoritățile de rezoluție ar trebui să ia toate măsurile corespunzătoare pentru a garanta că măsura de rezoluție este luată în conformitate cu principiul potrivit căruia creanțele de asigurare sunt afectate după ce acționarii și alți creditori au suportat partea care le revine din pierderi. În plus, autoritățile de rezoluție ar trebui să se asigure că se reduc la minimum costurile rezoluției întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare și că se aplică un tratament echitabil creditorilor din aceeași categorie.

(31) Reducerea valorii contabile sau conversia instrumentelor de capital, a instrumentelor de datorie și a altor datorii eligibile ar trebui să asigure un mecanism intern de absorbție a pierderilor. Acest mecanism, combinat cu instrumente de transfer care vizează menținerea continuității acoperirii prin asigurare în beneficiul deținătorilor de polițe, al beneficiarilor și al părților păgubite, ar trebui să permită atingerea obiectivelor rezoluției și ar trebui să limiteze în mare măsură impactul pe care intrarea în dificultate a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare l-ar avea asupra deținătorilor de polițe. Pot exista însă cazuri extreme în care rezoluția unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare poate necesita intervenția unor sisteme naționale specifice, în special a unui sistem de garantare a asigurărilor sau a unui fond de rezoluție, pentru a se asigura resurse complementare de absorbție a pierderilor și de restructurare, sau, în ultimă instanță, o finanțare publică extraordinară. Garanțiile necesare care vizează protejarea creditorilor ar trebui să reflecte, de asemenea, existența unor astfel de sisteme naționale specifice, care, la rândul lor, trebuie să respecte cadrul Uniunii privind ajutoarele de stat. Înainte de utilizarea oricărui sprijin financiar public extraordinar ar trebui să fie aplicat instrumentul de reducere a valorii contabile sau de conversie.

(32) Atingerile aduse drepturilor de proprietate nu ar trebui să fie disproporționate. Acționarii și creditorii afectați ai întreprinderilor de asigurare și de reasigurare, inclusiv deținătorii de polițe, nu ar trebui, prin urmare, să suporte pierderi mai mari decât cele pe care le-ar fi suportat în cazul în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare ar fi fost lichidată la momentul luării deciziei de declanșare a procedurii de rezoluție. În cazul unui transfer parțial al activelor și pasivelor unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare aflate în rezoluție către un cumpărător privat sau o întreprindere-punte, partea reziduală a întreprinderii aflate în rezoluție ar trebui lichidată în cadrul procedurii obișnuite de insolvență. Acționarii și creditorii rămași în

procedura de lichidare a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare ar trebui să aibă dreptul de a primi, ca plată sau compensare a creanțelor lor în cadrul procedurii de lichidare, cel puțin suma pe care ar fi recuperat-o dacă întreaga întreprindere de asigurare sau de reasigurare ar fi fost lichidată prin procedura obișnuită de insolvență.

(33) Pentru protejarea drepturilor acționarilor și creditorilor, este necesar să se stabilească obligații clare în ceea ce privește evaluarea activelor și pasivelor întreprinderii aflate în rezoluție și în ceea ce privește evaluarea tratamentului pe care acționarii și creditorii l-ar fi primit dacă întreprinderea ar fi fost lichidată prin procedura obișnuită de insolvență. Este necesar să se stabilească, prin urmare, că, înainte de luarea oricărei măsuri de rezoluție, se efectuează o evaluare corectă și realistă a activelor și pasivelor întreprinderii de asigurare sau de reasigurare. Această evaluare ar trebui să poată face obiectul unei căi de atac. Cu toate acestea, având în vedere natura măsurii de rezoluție și legătura strânsă a acesteia cu evaluarea, o astfel de cale de atac ar trebui să fie posibilă numai în cazul în care este îndreptată simultan și împotriva deciziei de rezoluție. În plus, este necesar să se prevadă că, după aplicarea instrumentelor de rezoluție, se realizează o comparație între tratamentul pe care acționarii și creditorii l-au primit efectiv și tratamentul pe care l-ar fi primit în cadrul procedurii obișnuite de insolvență. Această comparație *ex post* ar trebui să poată fi contestată separat de decizia de rezoluție. Acționarii și creditorii care au primit mai puțin decât suma pe care ar fi primit-o în cadrul procedurii obișnuite de insolvență ar trebui să aibă dreptul la plata diferenței.

(34) Este important ca pierderile să fie recunoscute în cazul intrării în dificultate a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare. Evaluarea activelor și pasivelor întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare în curs de a intra în dificultate ar trebui să se bazeze pe ipoteze corecte, prudente și realiste în momentul aplicării instrumentelor de rezoluție. Valoarea pasivelor nu ar trebui să fie afectată însă, în cadrul evaluării, de situația financiară a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare. Ar trebui să fie posibil ca, în situații excepționale de urgență, autoritățile de rezoluție să poată efectua o evaluare rapidă a activelor sau pasivelor unei întreprinderii de asigurare sau de reasigurare în curs de a intra în dificultate. Respectiva evaluare ar trebui să fie provizorie și aplicabilă până la efectuarea unei evaluări independente. EIOPA ar trebui să stabilească un cadru de principii de utilizat la efectuarea unor astfel de evaluări și ar trebui să permită aplicarea unor metodologii specifice diferite de către autoritățile de rezoluție și evaluatorii independenți, după caz.

(35) Atunci când adoptă măsuri de rezoluție, autoritățile de rezoluție ar trebui să ia în considerare și să urmeze măsurile prevăzute în planurile de rezoluție, cu excepția cazului în care autoritățile de rezoluție consideră, având în vedere circumstanțele cazului, că obiectivele rezoluției vor fi îndeplinite în mod mai eficace prin luarea de măsuri care nu sunt prevăzute în planurile de rezoluție.

(36) Instrumentele de rezoluție ar trebui să fie concepute și adaptate pentru înfruntarea unei game largi de scenarii în mare parte imprevizibile, ținându-se seama de faptul că ar putea exista o diferență între situația de criză a unei singure întreprinderi de asigurare sau de reasigurare și o criză sistemică mai amplă. Instrumentele de rezoluție ar trebui, prin urmare, să acopere toate scenariile respective, inclusiv lichidarea de portofoliu în condiții de solvabilitate a întreprinderii aflate în rezoluție până la încetarea sa, vânzarea activității sau a acțiunilor întreprinderii aflate în rezoluție, crearea unei întreprinderi-punte, separarea activelor și pasivelor de portofoliile depreciate sau slab performante ale întreprinderii în curs de a intra în dificultate și reducerea valorii

contabile sau conversia instrumentelor de capital și a altor datorii eligibile ale întreprinderii de asigurare sau de reasigurare în curs de a intra în dificultate.

(37) În cazul în care s-au utilizat instrumente de rezoluție pentru transferarea portofoliilor de asigurare către o entitate solidă, care ar putea fi un cumpărător din sectorul privat sau o întreprindere-punte, partea reziduală a întreprinderii ar trebui lichidată într-un interval de timp adecvat. Respectivul interval de timp ar trebui stabilit pe baza necesității ca întreprinderea de asigurare sau de reasigurare în curs de a intra în dificultate să furnizeze servicii sau sprijin pentru a permite cumpărătorului din sectorul privat sau întreprinderii-punte să desfășoare activitățile sau serviciile dobândite prin transferul respectiv.

(38) Instrumentul de vânzare a activității ar trebui să permită autorităților de rezoluție să efectueze vânzarea întreprinderii de asigurare sau de reasigurare sau a unor părți ale activității acesteia către unul sau mai mulți cumpărători, fără acordul acționarilor. Atunci când aplică instrumentul de vânzare a activității, autoritățile ar trebui să ia măsurile necesare pentru scoaterea pe piață a respectivei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare sau a unei părți a activității acesteia în cadrul unui proces deschis, transparent și nediscriminatoriu, obținând cel mai mare preț de vânzare posibil. În cazul în care, din motive de urgență, un astfel de proces este imposibil, autoritățile ar trebui să ia măsuri pentru a remedia efectele negative asupra concurenței și a pieței interne.

(39) Orice încasare netă din transferul activelor sau pasivelor întreprinderii aflate în rezoluție ar trebui, în cazul aplicării instrumentului de vânzare a activității, să revină întreprinderii rămase în procedura de lichidare. Orice încasare netă din transferul acțiunilor sau al altor instrumente de proprietate emise de întreprinderea aflată în rezoluție ar trebui, în cazul aplicării instrumentului de vânzare a activității, să revină proprietarilor respectivelor acțiuni sau alte instrumente de proprietate. Încasările ar trebui să fie calculate prin deducerea costurilor ocazionate de intrarea în dificultate a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare și de procesul de rezoluție.

(40) Există probabilitatea ca informațiile referitoare la scoaterea pe piață a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare în curs de a intra în dificultate și informațiile referitoare la negocierile purtate cu potențialii achizitori înainte de aplicarea instrumentului de vânzare a activității să fie sensibile, putând prezenta riscuri pentru încrederea în piața asigurărilor. Este important, așadar, ca publicarea unor astfel de informații, care este obligatorie în temeiul Regulamentului (UE) nr. 596/2014 al Parlamentului European și al Consiliului[19], să poată fi amânată atât timp cât este necesar pentru planificarea și structurarea procesului de rezoluție a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare.

(41) O întreprindere-punte este o întreprindere de asigurare sau de reasigurare care se află total sau parțial în proprietatea uneia sau mai multor autorități publice sau care este controlată de autoritatea de rezoluție. Scopul principal al unei întreprinderi-punte este de a se asigura continuarea furnizării funcțiilor critice către deținătorii de polițe ai întreprinderii de asigurare sau de reasigurare în curs de a intra în dificultate. O întreprindere-punte ar trebui, prin urmare, să funcționeze ca întreprindere în activitate

[19] Regulamentul (UE) nr. 596/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 aprilie 2014 privind abuzul de piață (Regulamentul privind abuzul de piață) și de abrogare a Directivei 2003/6/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivelor 2003/124/CE, 2003/125/CE și 2004/72/CE ale Comisiei (JO L 173, 12.6.2014, p. 1).

viabilă și ar trebui să fie reintrodusă pe piață de îndată ce circumstanțele sunt corespunzătoare sau să fie lichidată dacă nu mai este viabilă.

(42) Instrumentul de separare a activelor și pasivelor ar trebui să ofere autorităților posibilitatea de a transfera către un vehicul separat activele, drepturile sau obligațiile unei întreprinderi aflate în rezoluție, în vederea îndepărtării, gestionării sau lichidării unor astfel de active, drepturi sau obligații. Pentru a se preveni apariția unui avantaj competitiv nejustificat pentru întreprinderea de asigurare sau de reasigurare în curs de a intra în dificultate, instrumentul de separare a activelor și pasivelor ar trebui utilizat numai în combinație cu alte instrumente.

(43) Un regim de rezoluție eficace ar trebui să asigure că întreprinderile de asigurare sau de reasigurare pot fi supuse procedurii de rezoluție într-un mod în care să se reducă la minimum impactul negativ pe care o intrare în dificultate l-ar avea asupra deținătorilor de polițe, a contribuabililor, a economiei reale și a stabilității financiare. Prin reducerea valorii contabile sau prin conversie ar trebui să se asigure că, înainte ca creanțele de asigurare să fie afectate, primii care suportă pierderi sunt acționarii și creditorii unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare în curs de a intra în dificultate și că aceștia suportă o parte adecvată a costurilor generate de intrarea în dificultate a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare de îndată ce se recurge la o competență de rezoluție. Instrumentul de reducere a valorii contabile sau de conversie ar trebui să ofere astfel acționarilor și creditorilor întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare și, într-o anumită măsură, deținătorilor de polițe, un stimulent mai puternic de a monitoriza starea de sănătate a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare în circumstanțe normale.

(44) Este necesar să se asigure că autoritățile de rezoluție dispun, într-o serie de circumstanțe, de flexibilitatea necesară pentru a plasa întreprinderea aflată în rezoluție într-un regim de lichidare de portofoliu în condiții de solvabilitate, pentru a transfera activele, drepturile și obligațiile acesteia în condiții optime pentru deținătorii de polițe sau pentru a aloca pierderile rămase. Este indicat, prin urmare, să se prevadă că autoritățile de rezoluție ar trebui să poată aplica instrumentul de reducere a valorii contabile sau de conversie atât în cazul în care obiectivul este rezoluția întreprinderii de asigurare sau de reasigurare în curs de a intra în dificultate ca întreprindere în regim de lichidare de portofoliu în condiții de solvabilitate, cât și în cazul în care serviciile de asigurare critice sunt transferate, în timp ce partea reziduală a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare încetează să funcționeze și este lichidată. În acest context, restructurarea obligațiilor de asigurare poate fi justificată pentru a se asigura continuarea unei părți semnificative a acoperirii prin asigurare și în cazul în care se consideră că aceasta este în interesul deținătorilor de polițe.

(45) În cazul în care există o perspectivă realistă ca viabilitatea întreprinderii să poată fi restabilită și ca deținătorii de polițe să nu sufere pierderi în procesul de rezoluție, instrumentul de reducere a valorii contabile sau de conversie ar putea fi utilizat pentru readucerea întreprinderii aflate în rezoluție în stare de întreprindere în activitate. În acest caz, rezoluția prin reducerea valorii contabile sau prin conversie ar trebui să fie însoțită de înlocuirea conducerii, cu excepția cazului în care păstrarea conducerii este indicată și necesară pentru atingerea obiectivelor rezoluției.

(46) Nu este indicat să se aplice instrumentul de reducere a valorii contabile sau de conversie în cazul creanțelor pentru care au fost constituite garanții mobiliare, garanții reale sau alte tipuri de garanții, deoarece o astfel de reducere a valorii contabile sau conversie ar putea fi ineficace sau ar putea avea un impact negativ asupra stabilității

financiare. Pentru a se asigura însă că instrumentul de reducere a valorii contabile sau de conversie este eficace și își atinge obiectivele, este de dorit ca acesta să poată fi aplicat unei game cât mai largi de obligații negarantate ale unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare în curs de a intra în dificultate. Cu toate acestea, este indicat să se excludă anumite tipuri de obligații negarantate din domeniul de aplicare al instrumentului de reducere a valorii contabile sau de conversie. Astfel, pentru a se asigura continuitatea funcțiilor critice, instrumentul de reducere a valorii contabile sau de conversie nu ar trebui să fie aplicat în cazul anumitor obligații față de angajații întreprinderii de asigurare sau de reasigurare în curs de a intra în dificultate sau în cazul creanțelor comerciale care se referă la bunuri și servicii critice pentru funcționarea de zi cu zi a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare. Pentru a onora drepturile la pensie și sumele aferente pensiilor datorate societăților de administrare a fondurilor de pensii și administratorilor fondurilor de pensii, instrumentul de reducere a valorii contabile sau de conversie nu ar trebui să fie aplicat în cazul obligațiilor pe care o întreprindere de asigurare sau de reasigurare în curs de a intra în dificultate le are față de un sistem de pensii. Pentru a se reduce riscul de contagiune sistemică, instrumentul de reducere a valorii contabile sau de conversie nu ar trebui să fie aplicat nici în cazul obligațiilor care rezultă din participarea la sisteme de plată și care au o scadență reziduală mai mică de șapte zile și nici în cazul obligațiilor față de întreprinderi de asigurare sau de reasigurare, instituții de credit sau firme de investiții, cu excepția entităților care fac parte din același grup, cu o scadență inițială mai mică de șapte zile.

(47) Protecția deținătorilor de polițe de asigurare, a beneficiarilor sau a părților păgubite este unul dintre obiectivele principale ale rezoluției. Prin urmare, instrumentul de reducere a valorii contabile sau de conversie ar trebui aplicat în cazul creanțelor de asigurare doar ca măsură de ultimă instanță, iar autoritățile de rezoluție ar trebui să analizeze cu atenție consecințele unei eventuale reduceri a valorii contabile a creanțelor de asigurare care decurg din contracte de asigurare deținute de persoane fizice, microîntreprinderi și întreprinderi mici și mijlocii.

(48) Autoritățile de rezoluție ar trebui să fie în măsură să excludă obligații, integral sau parțial, într-o serie de circumstanțe în care reducerea valorii contabile sau conversia obligațiilor respective nu este posibilă într-un termen rezonabil, în care excluderea este strict necesară și proporțională pentru atingerea obiectivelor rezoluției sau în care, prin aplicarea instrumentului de reducere a valorii contabile sau de conversie, valoarea ar fi deteriorată în așa măsură încât pierderile suportate de alți creditori ar fi mai mari decât dacă respectivele obligații nu ar fi excluse. În cazul în care se aplică excluderile menționate, nivelul reducerii valorii contabile sau al conversiei altor datorii eligibile poate fi majorat pentru a se ține seama de astfel de excluderi, sub rezerva respectării principiului potrivit căruia niciun creditor nu trebuie să fie dezavantajat în raport cu procedurile normale de insolvență. În același timp, statele membre nu ar trebui să fie obligate să finanțeze rezoluția din bugetul lor general.

(49) În general, autoritățile de rezoluție ar trebui să aplice instrumentul de reducere a valorii contabile sau de conversie astfel încât să respecte egalitatea de tratament a creditorilor și rangul statutar al creanțelor, conform legislației aplicabile în materie de insolvență. Pierderile ar trebui, prin urmare, să fie absorbite mai întâi de instrumentele de capital reglementat și ar trebui să fie alocate acționarilor fie prin anularea sau transferul acțiunilor, fie prin diluarea semnificativă a acestora. Dacă aceste procedee nu sunt suficiente, ar trebui să se aplice conversia sau reducerea valorii datoriilor subordonate. Conversia sau reducerea valorii obligațiilor cu rang prioritar ar trebui să

se aplice numai în cazul în care datoriile subordonate au fost integral supuse procedeului de conversie sau de reducere a valorii contabile.

(50) Scutirile aplicabile obligațiilor, cum ar fi pentru sisteme de plată și de decontare, pentru angajați sau creditori comerciali sau în cazul unei ordini preferențiale ar trebui să se aplice atât în țările terțe, cât și în Uniune. Pentru a se asigura posibilitatea de reducere a valorii sau de conversie a obligațiilor în țări terțe, este necesar să se prevadă recunoașterea acestei posibilități în dispozițiile contractuale reglementate de legislația țărilor terțe. Existența unor astfel de clauze contractuale nu ar trebui să fie prevăzută în cazul obligațiilor scutite de aplicarea instrumentului de reducere a valorii contabile sau de conversie sau în cazul în care legislația țării terțe sau un acord obligatoriu încheiat cu țara terță respectivă permite autorității de rezoluție din statul membru în cauză să aplice instrumentul de reducere a valorii contabile sau de conversie.

(51) Acționarii și creditorii ar trebui să contribuie, atât cât este necesar, la mecanismul de alocare a pierderilor unei întreprinderi în curs de a intra în dificultate. Prin urmare, statele membre ar trebui să se asigure că instrumentele de fonduri proprii de nivel 1, de nivel 2 și de nivel 3 absorb integral pierderile în momentul în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare emitentă atinge punctul de neviabilitate. În consecință, autoritățile de rezoluție ar trebui să aibă obligația de a reduce integral valoarea contabilă a respectivelor instrumente sau de a converti respectivele instrumente, când este cazul, în instrumente de fonduri proprii de nivel 1, în momentul atingerii punctului de neviabilitate și înainte de luarea oricărei măsuri de rezoluție. În acest scop, punctul de neviabilitate ar trebui înțeles fie ca momentul în care autoritatea de rezoluție în cauză stabilește că întreprinderea de asigurare sau de reasigurare îndeplinește condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție, fie ca momentul în care autoritatea de rezoluție în cauză decide că întreprinderea de asigurare sau de reasigurare ar înceta să mai fie viabilă, dacă nu s-ar proceda la reducerea valorii contabile sau la conversia instrumentelor de capital respective. Aceste cerințe ar trebui să fie menționate în condițiile care reglementează instrumentul și în orice prospect sau document de ofertă publicat sau furnizat în legătură cu instrumentele respective.

(52) Autoritățile de rezoluție ar trebui să dispună de toate competențele juridice necesare care pot fi exercitate, în diferite combinații, atunci când se aplică instrumentele de rezoluție, în vederea asigurării unei executări eficace a rezoluției. Respectivele competențe juridice ar trebui să includă competența de a transfera acțiuni, active, drepturi sau obligații ale unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare în curs de a intra în dificultate către o altă entitate, cum ar fi o altă întreprindere sau o întreprindere-punte, competența de a reduce valoarea contabilă a acțiunilor sau de a le anula ori de a reduce valoarea contabilă a obligațiilor unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare în curs de a intra în dificultate sau de a le converti, competența de a înlocui conducerea și competența de a impune un moratoriu temporar privind plata creanțelor. Sunt necesare competențe auxiliare, cum ar fi competența de a impune altor părți ale grupului să asigure continuitatea serviciilor esențiale.

(53) Nu este necesar să se prevadă mijloacele exacte prin care autoritățile de rezoluție ar trebui să intervină în întreprinderile de asigurare sau de reasigurare în curs de a intra în dificultate. Autoritățile de rezoluție ar trebui să aibă posibilitatea de a alege, în ceea ce privește preluarea controlului, între o intervenție directă în întreprinderea de asigurare sau de reasigurare și o ordonanță. Ele ar trebui să decidă în funcție de circumstanțele fiecărui caz în parte.

(54) Este necesar să se stabilească cerințe procedurale prin care să se asigure notificarea și publicarea adecvată a măsurilor de rezoluție. Există însă probabilitatea ca informațiile obținute de autoritățile de rezoluție și de consilierii profesionali ai acestora pe parcursul procesului de rezoluție să fie sensibile, ceea ce înseamnă că ele ar trebui să fie supuse unui regim eficace de confidențialitate înainte de publicarea deciziei de rezoluție. Orice informație furnizată cu privire la o decizie înainte ca decizia să fie luată, de exemplu în legătură cu îndeplinirea condițiilor de declanșare a procedurii de rezoluție, cu utilizarea unui instrument specific sau cu o măsură în cursul procedurii, trebuie considerată ca având efecte asupra intereselor publice și private care sunt vizate de măsură. Prin urmare, este necesar să se asigure că există mecanisme adecvate pentru păstrarea confidențialității acestor informații, inclusiv cu privire la conținutul și detaliile planurilor de redresare și de rezoluție și la rezultatele eventualelor evaluări efectuate în acest context.

(55) Autoritățile de rezoluție ar trebui să dispună de competențe auxiliare pentru a asigura eficacitatea transferului de acțiuni sau de instrumente de proprietate și de active, drepturi și obligații către un achizitor terț sau o întreprinderea-punte. Mai exact, pentru a se facilita transferul creanțelor de asigurare fără a se afecta profilul de risc general al portofoliului aferent și al rezervelor tehnice și cerințelor de capital asociate, ar trebui să se mențină beneficiile economice oferite de acordurile de reasigurare. Prin urmare, autoritățile de rezoluție ar trebui să aibă capacitatea de a transfera creanțele de asigurare împreună cu drepturile de reasigurare aferente. Această capacitate ar trebui să cuprindă, de asemenea, competența de a ridica drepturile deținute de terți asupra instrumentelor sau activelor transferate, competența de a asigura respectarea contractelor și competența de a asigura continuitatea acordurilor cu destinatarul activelor și acțiunilor transferate. Nu ar trebui să fie afectat nici dreptul unei părți de a înceta un contract cu o întreprindere aflată în rezoluție sau cu o entitate din grup din alte motive decât rezoluția întreprinderii de asigurare sau de reasigurare în curs de a intra în dificultate. În plus, autoritățile de rezoluție ar trebui să aibă competența auxiliară de a impune părții reziduale a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare care se află în curs de lichidare în cadrul procedurii obișnuite de insolvență să furnizeze serviciile de care are nevoie, pentru a-și desfășura activitatea, întreprinderea căreia i-au fost transferate active sau acțiuni prin aplicarea instrumentului de vânzare a activității sau a instrumentului de întreprindere-punte.

(56) În conformitate cu articolul 47 din Cartă, orice persoană ale cărei drepturi și libertăți garantate de dreptul Uniunii sunt încălcate are dreptul la o cale de atac eficientă în fața unei instanțe judecătorești. În consecință, deciziile luate de autoritățile de rezoluție ar trebui să poată face obiectul unei căi de atac.

(57) Măsurile de gestionare a crizelor luate de autoritățile de rezoluție pot necesita evaluări economice complexe și o marjă largă de apreciere. Autoritățile de rezoluție dispun de cunoștințele necesare de specialitate pentru a realiza aceste evaluări și pentru a stabili utilizarea adecvată a marjei de apreciere. Prin urmare, este important să se asigure că evaluările economice complexe efectuate de autoritățile de rezoluție în acest context sunt utilizate ca bază de către instanțele naționale cu ocazia examinării măsurilor de gestionare a crizelor în cauză. Cu toate acestea, natura complexă a acestor evaluări nu ar trebui să împiedice instanțele naționale să analizeze dacă elementele de probă invocate de către autoritatea de rezoluție sunt exacte din punct de vedere material, fiabile și coerente, dacă elementele de probă conțin toate informațiile relevante care ar trebui să fie luate în considerare pentru a evalua o situație complexă și dacă ele sunt de natură să susțină concluziile deduse pe baza lor.

(58) În vederea gestionării situațiilor de urgență, este necesar să se prevadă că introducerea unei căi de atac nu are drept rezultat suspendarea automată a efectelor deciziei contestate și că decizia autorității de rezoluție are imediat forță executorie, cu prezumția că suspendarea sa ar fi împotriva interesului public.

(59) Este necesar să se protejeze părțile terțe care au achiziționat active, drepturi și obligații ale întreprinderii aflate în rezoluție, prin exercitarea competențelor de rezoluție de către autoritățile de rezoluție. Este necesar, de asemenea, să se asigure stabilitatea piețelor financiare. Prin urmare, dreptul la o cale de atac împotriva unei decizii de rezoluție nu ar trebui să afecteze actele administrative sau tranzacțiile ulterioare încheiate pe baza unei decizii anulate. În astfel de cazuri, reparațiile pentru o decizie abuzivă ar trebui să se limiteze la acordarea de despăgubiri pentru daunele suportate de persoanele afectate.

(60) În cazul unor riscuri grave pentru stabilitatea financiară a statului membru în cauză și a Uniunii, ar putea fi necesară luarea de urgență a unor măsuri de gestionare a crizelor. Orice procedură aplicată în temeiul dreptului intern în legătură cu cererea de aprobare judiciară *ex ante* a unei măsuri de gestionare a crizelor, precum și examinarea de către instanță a cererii respective ar trebui să fie prompte. Statele membre ar trebui să se asigure că autoritatea în cauză poate lua o decizie imediat după ce o instanță și-a dat acordul. Această posibilitate nu ar trebui să aducă atingere dreptului părților interesate de a prezenta instanței o cerere de suspendare a deciziei. O astfel de posibilitate ar trebui acordată însă numai pentru o perioadă limitată după luarea măsurii de gestionare a crizelor de către autoritatea de rezoluție, pentru a nu se întârzia în mod nejustificat aplicarea deciziei de rezoluție.

(61) În scopul unei rezoluții eficiente și dată fiind necesitatea de a se evita conflictele de competență, în perioada în care autoritatea de rezoluție își exercită competențele de rezoluție sau aplică instrumente de rezoluție, procedura obișnuită de insolvență pentru o întreprindere de asigurare sau de reasigurare în curs de a intra în dificultate nu trebuie deschisă sau, după caz, continuată decât la inițiativa sau cu acordul autorității de rezoluție. Prin urmare, este necesar să se prevadă că anumite obligații contractuale pot fi suspendate pentru o perioadă limitată, pentru ca autoritățile de rezoluție să poată aplica instrumentele de rezoluție. Această posibilitate nu ar trebui totuși să se aplice obligațiilor care au legătură cu sistemele desemnate de un stat membru, astfel cum sunt menționate în Directiva 98/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului[20], inclusiv contrapărțile centrale. Directiva 98/26/CE reduce riscul care decurge din participarea la sistemele de plată și de decontare a titlurilor de valoare, în special prin reducerea perturbărilor în cazul insolvenței unui participant la un astfel de sistem. Este necesar să se asigure că aceste protecții continuă să se aplice în situații de criză și că se menține un nivel adecvat de certitudine pentru operatorii sistemelor de plată și de titluri de valoare și pentru alți participanți la piață. Nu ar trebui, așadar, să se considere că o măsură de prevenire a crizelor sau o măsură de gestionare a crizelor constituie în sine o procedură de insolvență în înțelesul Directivei 98/26/CE, cu condiția ca obligațiile materiale prevăzute în contractul în cauză să continue să fie îndeplinite.

(62) Este necesar să se asigure că, atunci când efectuează transferul de active și pasive către un cumpărător din sectorul privat sau către o întreprindere-punte, autoritățile de

[20] Directiva 98/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 mai 1998 privind caracterul definitiv al decontării în sistemele de plăți și de decontare a titlurilor de valoare (JO L 166, 11.6.1998, p. 45).

rezoluție au la dispoziție o perioadă de timp corespunzătoare pentru identificarea contractelor care trebuie transferate. Ar trebui deci să fie posibil ca autoritățile de rezoluție să restricționeze drepturile contrapărților de a rezilia, a accelera sau a înceta în orice alt mod contractele financiare înainte de efectuarea transferului. Astfel de restricții ar trebui să permită autorităților de rezoluție să obțină o imagine fidelă a bilanțului întreprinderii de asigurare sau de reasigurare în curs de a intra în dificultate, fără variațiile valorii și sferei de acoperire pe care le-ar presupune exercitarea pe scară largă a drepturilor de încetare, și ar trebui să ajute la evitarea creării unei instabilități pe piață. Atingerile aduse drepturilor contractuale ale contrapărților ar trebui totuși să fie limitate la minimul necesar. Prin urmare, orice restricție impusă asupra drepturilor de încetare de către autoritățile de rezoluție ar trebui să se aplice numai în legătură cu măsurile de gestionare a crizelor sau cu evenimente direct legate de aplicarea unor astfel de măsuri. Prin urmare, ar trebui să fie menținute drepturile de încetare care decurg din orice alt tip de nerespectare a obligațiilor, inclusiv din nerespectarea obligațiilor de plată sau a obligațiilor de a da curs apelurilor în marjă.

(63) Este necesar ca acordurile legitime încheiate pe piețele de capital să nu fie afectate în eventualitatea transferării unei părți, dar nu a totalității activelor, drepturilor și obligațiilor unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare în curs de a intra în dificultate. Este indicat, prin urmare, să se stabilească mecanisme de siguranță prin care să se prevină divizarea obligațiilor conexate sau a drepturilor și contractelor conexate, inclusiv a contractelor încheiate cu aceeași contraparte și acoperite prin contracte de garanție reală, contracte de garanție financiară cu transfer de proprietate, acorduri de compensare reciprocă și acorduri de compensare cu exigibilitate imediată, precum și prin mecanisme de finanțare structurate. Atunci când se aplică astfel de mecanisme de siguranță, autoritățile de rezoluție ar trebui să fie obligate să transfere toate contractele conexate din cadrul unui acord protejat sau să le mențină pe toate la întreprinderea de asigurare sau de reasigurare reziduală în curs de a intra în dificultate. Prin aceste mecanisme de siguranță ar trebui să se asigure că nu este afectat tratamentul în materie de cerințe de capital reglementat care este aplicat expunerilor care fac obiectul unui acord de compensare în sensul Directivei 2009/138/CE.

(64) În scopul de a se asigura stabilitatea financiară a întreprinderii de asigurare și de reasigurare, ar trebui introdus un moratoriu privind drepturile de răscumpărare ale deținătorilor de polițe de asigurare. Pe baza unui astfel de moratoriu și a stabilității financiare rezultante pentru întreprinderea în cauză, autoritățile de rezoluție ar trebui să aibă suficient timp pentru a evalua întreprinderile respective și pentru a stabili ce instrumente de rezoluție ar trebui aplicate. Printr-un astfel de moratoriu ar trebui, de asemenea, să se asigure egalitatea de tratament a deținătorilor de polițe de asigurare și, astfel, să se evite eventualele efecte financiare negative asupra deținătorilor de polițe de asigurare, când aceștia nu se numără printre primii care își răscumpără polița. Deoarece unul dintre obiectivele rezoluției este continuarea acoperirii oferite de asigure, deținătorii de polițe ar trebui să continue să efectueze orice fel de plăți obligatorii în temeiul contractelor de asigurare în cauză, inclusiv în cazul anuităților.

(65) Asigurarea faptului că autoritățile de rezoluție au la dispoziție aceleași instrumente și competențe de rezoluție va facilita o acțiune coordonată în eventualitatea intrării în dificultate a unui grup transfrontalier. Pentru promovarea cooperării și pentru prevenirea unor abordări naționale fragmentate sunt necesare însă măsuri suplimentare. Când convin asupra unei scheme de rezoluție a grupului în cazul rezoluției unor entități ale grupului, autoritățile de rezoluție ar trebui să aibă obligația de a se consulta reciproc și de a coopera în cadrul colegiilor de rezoluție. Pentru a

asigura un forum de discuții și posibilitatea de a se conveni asupra unei astfel scheme, aceste colegii ar trebui să fie create pornindu-se de la colegiile de supraveghetori existente, prin includerea autorităților de rezoluție și prin implicarea ministerelor competente, a EIOPA și, când este cazul, a autorităților responsabile pentru sistemele de garantare a asigurărilor. Colegiile de rezoluție nu ar trebui să fie organisme decizionale, ci platforme care facilitează luarea deciziilor de către autoritățile naționale, în timp ce competența de adoptare a deciziilor comune ar trebui să revină autorităților naționale în cauză.

(66) Rezoluția grupurilor transfrontaliere ar trebui să asigure echilibrul între necesitatea unor proceduri care să ia în considerare caracterul urgent al situației și să permită găsirea de soluții eficiente, corecte și în timp util pentru întregul grup, pe de o parte, și necesitatea de a se proteja deținătorii de polițe, economia reală și stabilitatea financiară în toate statele membre în care grupul desfășoară activități, pe de altă parte. Diferitele autorități de rezoluție ar trebui, prin urmare, să își facă punctele de vedere cunoscute în cadrul colegiilor de rezoluție și toate măsurile de rezoluție propuse de autoritatea de rezoluție a grupului ar trebui să fie pregătite și discutate de diferitele autorități de rezoluție în contextul planurilor de rezoluție a grupurilor. În scopul de a facilita, ori de câte ori este posibil, luarea unor decizii rapide și comune, colegiile de rezoluție ar trebui, de asemenea, să țină seama de punctele de vedere ale autorităților de rezoluție din toate statele membre în care grupul își desfășoară activitatea.

(67) Măsurile de rezoluție luate de autoritatea de rezoluție a grupului ar trebui să țină întotdeauna cont de impactul lor eventual asupra deținătorilor de polițe, a economiei reale și a stabilității financiare în statele membre în care grupul își desfășoară activitatea. Autoritățile de rezoluție din statul membru în care este stabilită o filială ar trebui, prin urmare, să aibă posibilitatea de a se opune, în ultimă instanță și în cazuri justificate în mod corespunzător, deciziilor autorității de rezoluție a grupului, când sunt de părere că măsurile de rezoluție nu sunt adecvate, fie din cauza necesității de a se proteja deținătorii de polițe, economia reală și stabilitatea financiară din statul membru respectiv, fie din cauza obligațiilor care le revin întreprinderilor comparabile din statele membre respective.

(68) Schemele de rezoluție a grupurilor ar trebui să faciliteze o rezoluție coordonată, prin care este mai probabil să se obțină cele mai bune rezultate pentru toate întreprinderile din grup. Autoritățile de rezoluție a grupurilor ar trebui, prin urmare, să propună scheme de rezoluție a grupurilor, pe care să le prezinte colegiului de rezoluție. Autoritățile de rezoluție care nu sunt de acord cu schema de rezoluție a grupului sau care decid să ia măsuri de rezoluție în mod independent ar trebui să explice autorității de rezoluție a grupului și altor autorități de rezoluție implicate în schema de rezoluție a grupului din ce motive nu sunt de acord și să notifice motivele respective, precum și detaliile eventualelor măsuri de rezoluție pe care intenționează să le ia în mod independent. Orice autoritate de rezoluție care decide să se abată de la schema de rezoluție a grupului ar trebui să țină seama în mod corespunzător de impactul potențial al unei astfel de abateri asupra deținătorilor de polițe, a economiei reale și a stabilității financiare din statele membre în care sunt situate celelalte autorități de rezoluție, precum și de efectele potențiale ale unei astfel de abateri asupra altor părți ale grupului.

(69) Pentru a asigura o acțiune coordonată la nivelul grupului, autoritățile de rezoluție ar trebui să fie invitate să aplice, în cadrul unei scheme de rezoluție a grupului, același instrument entităților care aparțin grupului și care îndeplinesc condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție. Prin urmare, autoritățile de rezoluție a grupurilor ar trebui să

aibă competența de a aplica instrumentul de întreprindere-punte la nivel de grup, stabilizând grupul în ansamblu și transferând proprietatea asupra filialelor către întreprinderea-punte în vederea vânzării ulterioare a respectivelor filiale, fie sub formă de pachet, fie individual, atunci când condițiile de piață sunt adecvate. În plus, autoritatea de rezoluție a grupului ar trebui să aibă competența de a aplica instrumentul de reducere a valorii contabile sau de conversie la nivelul entității-mamă.

(70) Rezoluția eficace a întreprinderilor și a grupurilor de asigurare și de reasigurare care își desfășoară activitatea la nivel internațional presupune cooperarea autorităților de rezoluție din statele membre cu cele din țările terțe. În acest scop, în cazurile justificate de situația în cauză, EIOPA ar trebui să fie abilitată să elaboreze și să încheie acorduri-cadru de cooperare neobligatorii cu autoritățile țărilor terțe, în conformitate cu articolul 33 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010. Din același motiv, autorităților naționale ar trebui să li se permită să încheie cu autorități din țări terțe acorduri bilaterale în conformitate cu acordurile-cadru de cooperare ale EIOPA. Elaborarea unor astfel de acorduri bilaterale ar trebui să asigure un proces eficace de planificare, de luare a deciziilor și de coordonare în ceea ce privește întreprinderile de asigurare și de reasigurare care își desfășoară activitatea la nivel internațional. Pentru crearea unor condiții de concurență echitabile, astfel de acorduri bilaterale ar trebui să fie reciproce, autoritățile de rezoluție asigurând recunoașterea și respectarea reciprocă a procedurilor, dacă nu se aplică vreo excepție care permite respingerea recunoașterii procedurilor de rezoluție din țări terțe.

(71) Autoritățile de rezoluție ar trebui să coopereze atât în ceea ce privește filialele grupurilor din Uniune sau din țări terțe, cât și în ceea ce privește sucursalele întreprinderilor de asigurare și de reasigurare din Uniune sau din țări terțe. Filialele grupurilor din țări terțe sunt întreprinderi stabilite în Uniune și, prin urmare, se supun în totalitate dreptului Uniunii, inclusiv în ceea ce privește aplicarea unor eventuale instrumente de rezoluție. Este totuși necesar ca statele membre să își păstreze dreptul de a acționa în raport cu sucursalele întreprinderilor de asigurare și de reasigurare care își au sediul în țări terțe, atunci când recunoașterea și aplicarea, în cazul unei sucursale, a procedurilor de rezoluție din țara terță ar pune în pericol economia reală sau stabilitatea financiară din Uniune ori atunci când deținătorii de polițe din Uniune nu ar beneficia de același tratament ca deținătorii de polițe din țara terță. În astfel de circumstanțe, statele membre ar trebui să aibă dreptul de a refuza, după consultarea autorităților lor de rezoluție, recunoașterea procedurilor de rezoluție din țări terțe.

(72) EIOPA ar trebui să promoveze convergența practicilor autorităților de rezoluție prin intermediul unor ghiduri emise în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010. Mai precis, EIOPA ar trebui să specifice toate elementele următoare: (a) aplicarea obligațiilor simplificate pentru anumite întreprinderi, (b) metodele de utilizat la stabilirea cotelor de piață și criteriile pentru domeniul de aplicare al planificării preventive a redresării, (c) o listă minimă de indicatori calitativi și cantitativi și o serie de scenarii pentru planurile preventive de redresare, (d) criteriile pentru identificarea funcțiilor critice, (e) detaliile privind măsurile de abordare sau de eliminare a obstacolelor din calea posibilității de rezoluție și circumstanțele în care poate fi aplicată fiecare măsură și (f) modul în care informațiile ar trebui furnizate în formă sintetică sau agregată în scopul cerințelor de confidențialitate.

(73) Standardele tehnice în materie de servicii financiare ar trebui să faciliteze o armonizare coerentă și o protecție adecvată a deținătorilor de polițe, a investitorilor și a consumatorilor din întreaga Uniune. Este eficient și indicat să se încredințeze EIOPA, în calitate de organism cu înaltă specializare, sarcina de a elabora proiecte de

standarde tehnice de reglementare și de punere în aplicare care nu implică alegeri strategice și care urmează să fie înaintate Comisiei.

(74) În cazurile prevăzute de prezenta directivă, Comisia ar trebui să adopte proiectele de standarde tehnice de reglementare elaborate de EIOPA, prin intermediul unor acte delegate având ca temei juridic articolul 290 din TFUE, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010, pentru a preciza următoarele elemente: (a) informațiile care trebuie incluse în planurile preventive de redresare, (b) conținutul planurilor de rezoluție și conținutul planurilor de rezoluție a grupurilor, (c) elementele și criteriile evaluării posibilității de rezoluție, (d) diferite elemente referitoare la evaluare, inclusiv metodologia de calculare a rezervei pentru pierderi suplimentare care trebuie inclusă în evaluările provizorii și metodologia de efectuare a evaluării diferenței de tratament, (e) conținutul clauzei contractuale care trebuie inclusă în contractul financiar reglementat de legislația unei țări terțe, (f) funcționarea operațională a colegiilor de rezoluție. În cazurile prevăzute de prezenta directivă, Comisia ar trebui să adopte proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare elaborate de EIOPA, prin intermediul unor acte de punere în aplicare având ca temei juridic articolul 291 din TFUE, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010, pentru a preciza procedurile, conținutul și setul minim de formulare și modele standard pentru furnizarea, de către întreprinderea de asigurare sau de reasigurare, de informații în scopul planurilor de rezoluție și al cooperării.

(75) Directiva 2009/138/CE prevede recunoașterea și executarea reciprocă în toate statele membre a deciziilor privind reorganizarea sau lichidarea întreprinderilor de asigurare. Prin directiva menționată se asigură că toate activele și pasivele întreprinderii, indiferent de țara în care se află, sunt tratate în cadrul unui proces unic în statul membru de origine și că creditorii din statele membre gazdă sunt tratați la fel precum creditorii din statul membru de origine. Pentru ca procedura de rezoluție să fie eficace, dispozițiile referitoare la reorganizare și lichidare din Directiva 2009/138/CE ar trebui să se aplice în cazul utilizării instrumentelor de rezoluție, atât atunci când instrumentele respective sunt aplicate întreprinderilor de asigurare și de reasigurare, cât și atunci când ele sunt aplicate altor entități care fac obiectul regimului de rezoluție. Prin urmare, dispozițiile în cauză ar trebui să fie modificate în consecință.

(76) Directiva 2004/25/CE a Parlamentului European și a Consiliului[21], Directiva 2007/36/CE a Parlamentului European și a Consiliului[22] și Directiva (UE) 2017/1132 a Parlamentului European și a Consiliului[23] conțin norme privind protecția acționarilor și a creditorilor întreprinderilor care intră în domeniul lor de aplicare. În situația în care autoritățile de rezoluție trebuie să acționeze rapid, normele respective ar putea afecta atât eficacitatea măsurilor de rezoluție, cât și aplicarea instrumentelor de rezoluție și a competențelor de rezoluție de către autoritățile de rezoluție. Derogările prevăzute în Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului[24] și în Regulamentul (UE) 2021/23 al

---

21 Directiva 2004/25/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind ofertele publice de cumpărare (JO L 142, 30.4.2004, p. 12).

22 Directiva 2007/36/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 iulie 2007 privind exercitarea anumitor drepturi ale acționarilor în cadrul societăților comerciale cotate la bursă (JO L 184, 14.7.2007, p. 17).

23 Directiva (UE) 2017/1132 a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2017 privind anumite aspecte ale dreptului societăților comerciale (JO L 169, 30.6.2017, p. 46).

24 Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a

Parlamentului European și al Consiliului[25] ar trebui, prin urmare, să fie extinse la măsurile luate în contextul rezoluției întreprinderilor de asigurare și de reasigurare. În scopul garantării unui grad maxim de securitate juridică pentru părțile interesate, derogările respective ar trebui să fie stabilite în mod clar, să fie stricte și să fie utilizate exclusiv în interes public și doar atunci când sunt îndeplinite condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție.

(77) Pentru furnizarea și accesarea informațiilor adecvate de către toate autoritățile implicate, este necesar să se asigure că autoritățile de rezoluție sunt reprezentate în toate forurile relevante și că EIOPA beneficiază de cunoștințele de specialitate necesare pentru îndeplinirea sarcinilor legate de redresarea și rezoluția întreprinderilor de asigurare și de reasigurare. Prin urmare, Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 ar trebui modificat pentru desemnarea autorităților de rezoluție drept autorități competente, astfel cum sunt menționate în regulamentul respectiv. Această asimilare a autorităților de rezoluție în noțiunea de autorități competente concordă cu funcțiile atribuite către EIOPA în temeiul articolului 25 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010, și anume de a contribui și a participa activ la elaborarea și coordonarea planurilor de redresare și de rezoluție.

(78) Este necesar să se asigure că întreprinderile de asigurare și de reasigurare, persoanele care controlează efectiv activitatea acestora și organul lor administrativ, de conducere sau de control își respectă obligațiile în ceea ce privește rezoluția respectivelor întreprinderi. Este necesar, în egală măsură, să se asigure că întreprinderile respective, persoanele care controlează efectiv activitatea acestora și organul lor administrativ, de conducere sau de control sunt supuse unui tratament similar în toată Uniunea. Prin urmare, statele membre ar trebui să aibă obligația de a prevedea sancțiuni administrative și alte măsuri administrative eficace, proporționale și disuasive. Astfel de sancțiuni administrative și alte măsuri administrative ar trebui să respecte anumite cerințe esențiale privind destinatarii, criteriile care trebuie avute în vedere la aplicarea unei sancțiuni administrative sau a unei alte măsuri administrative, publicarea sancțiunilor administrative sau a altor măsuri administrative, competențele-cheie în materie de sancționare și nivelurile amenzilor administrative. Sub rezerva respectării unor cerințe stricte de păstrare a secretului profesional, EIOPA ar trebui să țină la zi o bază de date centrală cu toate sancțiunile administrative sau măsurile administrative de altă natură și informațiile referitoare la căile de atac care i-au fost aduse la cunoștință de către autoritățile de supraveghere și autoritățile de rezoluție.

(79) Statele membre nu ar trebui să aibă obligația de a stabili norme privind sancțiunile administrative sau alte măsuri administrative pentru încălcări ale prezentei directive care fac deja obiectul dreptului penal intern. Cu toate acestea, menținerea unor sancțiuni penale în locul unor sancțiuni administrative sau al altor măsuri administrative pentru încălcări nu ar trebui să reducă sau să afecteze în alt mod capacitatea autorităților de rezoluție și a autorităților de supraveghere de a coopera, de

---

Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190).

[25] Regulamentul (UE) 2021/23 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 decembrie 2020 privind un cadru pentru redresarea și rezoluția contrapărților centrale și de modificare a Regulamentelor (UE) nr. 1095/2010, (UE) nr. 648/2012, (UE) nr. 600/2014, (UE) nr. 806/2014 și (UE) 2015/2365 și a Directivelor 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2007/36/CE, 2014/59/UE și (UE) 2017/1132 (JO L 22, 22.1.2021, p. 1).

a accesa informații și de a face schimb de informații în timp util cu autoritățile de rezoluție și cu autoritățile de supraveghere din alte state membre, inclusiv după sesizarea autorităților judiciare competente în vederea urmăririi penale a încălcărilor în cauză.

(80) Dat fiind că obiectivul prezentei directive, și anume armonizarea normelor și a procedurilor aplicabile rezoluției întreprinderilor de asigurare și de reasigurare, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre, dar că, având în vedere efectele intrării în dificultate a oricărei întreprinderi la nivelul întregii Uniuni, obiectivul vizat poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut la articolul menționat, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea respectivului obiectiv.

(81) Atunci când iau decizii sau măsuri în temeiul prezentei directive, autoritățile de supraveghere și autoritățile de rezoluție ar trebui să acorde întotdeauna atenția cuvenită impactului deciziilor și măsurilor lor asupra deținătorilor de polițe, a economiei reale și a stabilității financiare din alte state membre și ar trebui să aibă în vedere însemnătatea oricărei filiale sau a activităților transfrontaliere pentru deținătorii de polițe, sectorul financiar și economia statului membru în care este stabilită filiala sau în care sunt desfășurate activitățile, chiar și în cazurile în care filiala sau activitățile transfrontaliere în cauză au mai puțină importanță pentru grup,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

TITLUL I

OBIECT ȘI DOMENIU DE APLICARE, DEFINIȚII ȘI DESEMNAREA AUTORITĂȚILOR DE REZOLUȚIE

Articolul 1

Obiect și domeniu de aplicare

(1) Prezenta directivă stabilește normele și procedurile pentru redresarea și rezoluția următoarelor entități:

(a) întreprinderile de asigurare și de reasigurare care sunt stabilite în Uniune și intră în domeniul de aplicare al articolului 2 din Directiva 2009/138/CE;

(b) întreprinderile-mamă de asigurare și de reasigurare care sunt stabilite în Uniune;

(c) holdingurile de asigurare și holdingurile financiare mixte care sunt stabilite în Uniune;

(d) holdingurile-mamă de asigurare și holdingurile-mamă financiare mixte care sunt stabilite într-un stat membru;

(e) holdingurile-mamă de asigurare din Uniune și holdingurile-mamă financiare mixte din Uniune;

(f) sucursalele întreprinderilor de asigurare și de reasigurare care sunt stabilite în afara Uniunii și care îndeplinesc condițiile stabilite la articolele 72-77.

Când instituie și aplică cerințele stabilite în prezenta directivă și când utilizează diferitele instrumente de care dispun în legătură cu una dintre entitățile menționate la primul paragraf, autoritățile de rezoluție și autoritățile de supraveghere țin seama de tipul de activitate a entității în cauză, de structura acționariatului acesteia, de forma sa juridică, de profilul său de risc, de dimensiunea sa, de statutul său juridic și de gradul său de interconectare cu alte instituții sau cu sistemul financiar în general, precum și de sfera și complexitatea activităților sale.

(2) Statele membre pot adopta sau menține norme mai stricte decât cele stabilite în prezenta directivă și în actele delegate și de punere în aplicare adoptate pe baza prezentei directive sau norme în plus față de acestea, cu condiția ca respectivele norme să aibă o aplicabilitate generală și să nu fie incompatibile cu prezenta directivă și cu actele delegate și de punere în aplicare adoptate pe baza prezentei directive.

Articolul 2

Definiții

(1) În sensul prezentei directive, se aplică definițiile stabilite la articolul 212 literele (a)-(d) și (f)-(h) din Directiva 2009/138/CE.

(2) În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

1. „rezoluție” înseamnă aplicarea unui instrument de rezoluție sau a unui instrument menționat la articolul 26 alineatul (3) în vederea atingerii unuia sau mai multor obiective de rezoluție menționate la articolul 18 alineatul (2);

2. „holding-mamă de asigurare dintr-un stat membru” înseamnă un holding de asigurare, astfel cum este definit la articolul 212 alineatul (1) litera (f) din Directiva 2009/138/CE, care este stabilit într-un stat membru și care nu este o filială a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare, a unui holding de asigurare sau a unui holding financiar mixt autorizat sau înființat în același stat membru;

3. „holding-mamă de asigurare din Uniune” înseamnă un holding-mamă de asigurare dintr-un stat membru care nu este o filială a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare, a altui holding de asigurare sau a unui holding financiar mixt autorizat sau înființat în orice stat membru;

4. „holding-mamă financiar mixt dintr-un stat membru” înseamnă un holding financiar mixt, astfel cum este definit la articolul 212 alineatul (1) litera (h) din Directiva 2009/138/CE, care este stabilit într-un stat membru și care nu este la rândul său o filială a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare, a unui holding de asigurare sau a unui holding financiar mixt autorizat sau înființat în același stat membru;

5. „holding-mamă financiar mixt din Uniune” înseamnă un holding-mamă financiar mixt dintr-un stat membru, care nu este o filială a unei întreprinderi autorizate în orice stat membru ori a unui alt holding de asigurare sau holding-mamă financiar mixt înființat în orice stat membru;

6. „obiectivele rezoluției” înseamnă obiectivele rezoluției menționate la articolul 18 alineatul (2);

7. „autoritate de rezoluție” înseamnă o autoritate desemnată de un stat membru în conformitate cu articolul 3;

8. „autoritate de supraveghere” înseamnă o autoritate de supraveghere, astfel cum este definită la articolul 13 punctul 10 din Directiva 2009/138/CE;

9. „instrument de rezoluție” înseamnă unul dintre instrumentele de rezoluție menționate la articolul 26 alineatul (3);

10. „competență de rezoluție” înseamnă una dintre competențele menționate la articolele 40-52;

11. „ministere competente” înseamnă ministerele de finanțe sau alte ministere ale statelor membre, care sunt responsabile pentru deciziile economice, financiare și bugetare la nivel național, conform competențelor naționale, și care au fost desemnate în temeiul articolului 3 alineatul (7);

12. „conducere superioară” înseamnă persoanele fizice care exercită funcții de conducere în cadrul unei întreprinderi și care sunt responsabile și răspunzătoare față de organul administrativ, de conducere sau de control pentru gestionarea curentă a întreprinderii;

13. „grup transfrontalier” înseamnă un grup cu entități stabilite în cel puțin două state membre;

14. „sprijin financiar public extraordinar” înseamnă ajutor de stat în înțelesul articolului 107 alineatul (1) din TFUE sau orice alt sprijin financiar public la

nivel supranațional care, dacă ar fi furnizat la nivel național, ar constitui un ajutor de stat furnizat pentru menținerea sau restabilirea viabilității, a lichidității sau a solvabilității unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare sau a unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e) sau a unui grup din care face parte o astfel de întreprindere sau entitate;

15. „entitate din grup” înseamnă o persoană juridică care face parte dintr-un grup;

16. „plan preventiv de redresare” înseamnă un plan preventiv de redresare care este elaborat și actualizat de o întreprindere de asigurare sau de reasigurare în conformitate cu articolul 5;

17. „plan preventiv de redresare a grupului” înseamnă un plan preventiv de redresare a grupului care este elaborat și actualizat în conformitate cu articolul 7;

18. „activități transfrontaliere semnificative” înseamnă activitățile de asigurare și de reasigurare desfășurate în temeiul dreptului de stabilire și cele desfășurate în temeiul libertății de a presta servicii într-un anumit stat membru gazdă pentru care prima brută subscrisă anuală depășește 5 % din prima brută subscrisă anuală a întreprinderii, măsurată prin raportare la ultima situație financiară disponibilă a întreprinderii;

19. „funcții critice” înseamnă activitățile, serviciile sau operațiunile efectuate de o întreprindere de asigurare sau de reasigurare pentru terți care nu pot fi înlocuite într-un termen rezonabil sau la un cost rezonabil și a căror neefectuare de către întreprinderea de asigurare și de reasigurare ar putea avea un impact semnificativ asupra sistemului financiar și a economiei reale din unul sau mai multe state membre, inclusiv prin afectarea bunăstării sociale a unui număr mare de deținători de polițe, beneficiari sau părți păgubite, prin generarea de perturbări sistemice sau prin subminarea încrederii generale în prestarea de servicii de asigurare;

20. „linii de activitate esențiale” înseamnă liniile de activitate și serviciile asociate care reprezintă importante surse de venit, de profit sau de valoare a francizei pentru o întreprindere de asigurare sau de reasigurare sau pentru un grup din care face parte o întreprindere de asigurare sau de reasigurare;

21. „mecanism de finanțare” înseamnă un mecanism care este recunoscut oficial de un stat membru și care furnizează finanțare prin contribuții din partea întreprinderilor de asigurare și de reasigurare de pe teritoriul statului membru respectiv pentru a asigura aplicarea eficace de către autoritatea de rezoluție a instrumentelor de rezoluție menționate la articolul 26 alineatul (3) și a competențelor menționate la articolele 40-52;

22. „fonduri proprii” înseamnă fondurile proprii, astfel cum sunt definite la articolul 87 din Directiva 2009/138/CE;

23. „măsură de rezoluție” înseamnă decizia de a supune o întreprindere de asigurare sau de reasigurare sau oricare dintre entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e) unei proceduri de rezoluție în temeiul articolului 19 sau 20, aplicarea unuia dintre instrumentele de rezoluție menționate la articolul 26 alineatul (3) sau exercitarea uneia sau mai multor competențe de rezoluție, astfel cum sunt menționate la articolele 40-52;

24. „plan de rezoluție” înseamnă un plan de rezoluție întocmit pentru o întreprindere de asigurare sau de reasigurare în conformitate cu articolul 9;

25. „rezoluție a grupului” înseamnă oricare dintre următoarele:

    (a) adoptarea unei măsuri de rezoluție la nivelul unei întreprinderi-mamă sau al unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare care face obiectul supravegherii la nivel de grup sau

    (b) coordonarea aplicării instrumentelor de rezoluție menționate la articolul 26 alineatul (3) și a exercitării competențelor de rezoluție menționate la articolele 40-52 de către autoritățile de rezoluție în raport cu entitățile din grup care îndeplinesc condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție, menționate la articolul 19 alineatul (1) sau la articolul 20 alineatul (3);

26. „plan de rezoluție a grupului” înseamnă un plan pentru rezoluția grupului care este întocmit în conformitate cu articolele 10 și 11;

27. „autoritate de rezoluție a grupului” înseamnă autoritatea de rezoluție din statul membru în care se află supraveghetorul grupului;

28. „schemă de rezoluție a grupului” înseamnă un plan întocmit în conformitate cu articolul 70 în scopul rezoluției unui grup;

29. „colegiu de rezoluție” înseamnă un colegiu instituit în conformitate cu articolul 68 în vederea îndeplinirii sarcinilor menționate la alineatul (1) al articolului respectiv;

30. „procedură obișnuită de insolvență” înseamnă procedura de insolvență colectivă care implică desistarea parțială sau integrală a dreptului de administrare al unui debitor și numirea unui lichidator sau a unui administrator, care este aplicabilă în mod obișnuit întreprinderilor de asigurare și de reasigurare în temeiul dreptului intern și care este fie specifică întreprinderilor în cauză, fie aplicabilă în general oricărei persoane fizice ori juridice;

31. „instrumente de datorie” înseamnă obligațiuni și alte forme de datorii transferabile, instrumente care creează sau recunosc o datorie și instrumente care dau dreptul de a achiziționa instrumente de datorie;

32. „creanțe de asigurare” înseamnă creanțele de asigurare, astfel cum sunt definite la articolul 268 alineatul (1) litera (g) din Directiva 2009/138/CE;

33. „întreprindere-mamă dintr-un stat membru” înseamnă o întreprindere-mamă, astfel cum este definită la articolul 13 punctul 15 din Directiva 2009/138/CE, care este stabilită într-un stat membru;

34. „colegiu de supraveghetori” înseamnă un colegiu al supraveghetorilor, astfel cum este definit la articolul 212 alineatul (1) litera (e) din Directiva 2009/138/CE și instituit în conformitate cu articolul 248 din Directiva 2009/138/CE;

35. „cadrul Uniunii privind ajutoarele de stat” înseamnă cadrul instituit prin articolele 107, 108 și 109 din TFUE și prin reglementările și toate actele Uniunii, inclusiv orientări, comunicări și avize stabilite sau adoptate în temeiul articolului 108 alineatul (4) sau al articolului 109 din TFUE;

36. „lichidare” înseamnă valorificarea activelor unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare sau ale uneia dintre entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e);

37. „instrument de separare a activelor și pasivelor” înseamnă mecanismul prin care o autoritate de rezoluție efectuează, în conformitate cu articolul 30, un transfer al activelor, al drepturilor sau al obligațiilor unei întreprinderi aflate în rezoluție către un vehicul de gestionare a activelor și pasivelor;

38. „vehicul de gestionare a activelor și pasivelor” înseamnă o persoană juridică care îndeplinește cerințele stabilite la articolul 30 alineatul (2);

39. „instrument de reducere a valorii contabile sau de conversie” înseamnă mecanismul prin care o autoritate de rezoluție exercită, în conformitate cu articolul 34, competențele de reducere a valorii contabile sau de conversie în legătură cu obligațiile unei întreprinderi aflate în rezoluție;

40. „instrument de vânzare a activității” înseamnă mecanismul prin care o autoritate de rezoluție efectuează, în conformitate cu articolul 31, un transfer al acțiunilor sau al altor instrumente de proprietate emise de o întreprindere aflată în rezoluție sau al activelor, drepturilor sau obligațiilor unei întreprinderi aflate în rezoluție către un cumpărător care nu este o întreprindere-punte;

41. „întreprindere-punte” înseamnă o persoană juridică care îndeplinește cerințele stabilite la articolul 32 alineatul (2);

42. „instrument de întreprindere-punte” înseamnă mecanismul de transfer, în conformitate cu articolul 32, al acțiunilor sau al altor instrumente de proprietate emise de o întreprindere aflată în rezoluție sau al activelor, drepturilor sau obligațiilor unei întreprinderi aflate în rezoluție către o întreprindere-punte;

43. „instrument de lichidare de portofoliu în condiții de solvabilitate” înseamnă mecanismul utilizat în conformitate cu articolul 27 pentru retragerea autorizației unei întreprinderi aflate în rezoluție de a încheia noi contracte de asigurare sau de reasigurare și pentru limitarea activității sale la administrarea exclusivă a portofoliului său existent până la încetarea și lichidarea sa în cadrul procedurii obișnuite de insolvență;

44. „instrumente de proprietate” înseamnă acțiuni, alte instrumente care conferă dreptul de proprietate, instrumente care pot fi convertite în acțiuni sau în alte instrumente de proprietate sau care dau dreptul de a dobândi acțiuni sau alte instrumente de proprietate și instrumente care reprezintă participații în acțiuni sau în alte instrumente de proprietate;

45. „acționari” înseamnă acționarii sau deținătorii altor instrumente de proprietate;

46. „competențe de transfer” înseamnă competențele menționate la articolul 40 alineatul (1) litera (d) sau (e) de a transfera acțiuni, alte instrumente de proprietate, instrumente de datorie, active, drepturi sau obligații sau orice combinație a acestor elemente de la o întreprindere aflată în rezoluție către un destinatar;

47. „CPC” înseamnă o CPC, astfel cum este definită la articolul 2 punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012[26];

48. „competențe de reducere a valorii contabile sau de conversie” înseamnă competențele menționate la articolul 34 alineatul (2) și la articolul 40 alineatul (1) literele (f)-(j);

49. „obligație garantată” înseamnă o datorie pentru care dreptul creditorului la plată sau la altă formă de executare este asigurat printr-un privilegiu, printr-un gaj sau drept de retenție sau prin contracte de garanție reală, inclusiv obligații care rezultă din tranzacții repo sau din alte contracte de garanție financiară cu transfer de proprietate;

50. „instrumente de nivel 1” înseamnă elementele de fonduri proprii de bază care îndeplinesc cerințele stabilite la articolul 94 alineatul (1) din Directiva 2009/138/CE;

51. „instrumente de nivel 2” înseamnă elementele de fonduri proprii de bază și auxiliare care îndeplinesc cerințele stabilite la articolul 94 alineatul (2) din Directiva 2009/138/CE;

52. „instrumente de nivel 3” înseamnă elementele de fonduri proprii de bază și auxiliare care îndeplinesc cerințele stabilite la articolul 94 alineatul (3) din Directiva 2009/138/CE;

53. „datorii eligibile” înseamnă datoriile și instrumentele de capital care nu îndeplinesc condițiile pentru a fi considerate instrumente de nivel 1, de nivel 2 sau de nivel 3 ale unei întreprinderi de asigurare și de reasigurare sau ale uneia dintre entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e) și care nu sunt excluse din domeniul de aplicare al instrumentului de reducere a valorii contabile sau de conversie în temeiul articolului 34 alineatul (5) sau (6);

54. „sistem de garantare a asigurărilor” înseamnă un sistem recunoscut oficial de un stat membru și finanțat prin contribuții din partea întreprinderilor de asigurare și de reasigurare, prin care se garantează plata, parțială sau integrală, a creanțelor de asigurare eligibile către deținătorii de polițe, asigurații și beneficiarii eligibili, în cazul în care o întreprindere de asigurare nu este în măsură sau riscă să nu fie în măsură să își îndeplinească obligațiile și angajamentele care decurg din contractele sale de asigurare;

55. „instrumente de capital relevante” înseamnă instrumentele de nivel 1, de nivel 2 și de nivel 3;

56. „rată de conversie” înseamnă factorul care determină numărul de acțiuni sau alte instrumente de proprietate în care poate fi convertită o datorie dintr-o anumită categorie, exprimat fie în raport cu un singur instrument din categoria respectivă, fie în raport cu o unitate de valoare dată a unui titlu de creanță;

57. „creditor afectat” înseamnă creditorul a cărui creanță este legată de o obligație redusă sau convertită în acțiuni sau în alte instrumente de proprietate prin exercitarea competenței de reducere a valorii contabile sau de conversie, în urma utilizării instrumentului de reducere a valorii contabile sau de conversie;

---

[26] Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 4 iulie 2012 privind instrumentele financiare derivate extrabursiere, contrapărțile centrale și registrele centrale de tranzacții (JO L 201, 27.7.2012, p. 1).

58. „destinatar” înseamnă entitatea căreia îi sunt transferate acțiuni, alte instrumente de proprietate, instrumente de datorie, active, drepturi ori obligații sau orice combinație a acestor elemente de la o întreprindere aflată în rezoluție;

59. „zi lucrătoare” înseamnă orice altă zi în afară de sâmbătă, duminică și zilele de sărbătoare legală din statul membru în cauză;

60. „drept de încetare” înseamnă dreptul de a înceta un contract, dreptul de a accelera, de a rezilia, de a compensa sau de a compensa reciproc obligații sau orice clauză similară care suspendă, modifică sau stinge o obligație a uneia dintre părțile la contract sau o clauză care împiedică nașterea unei obligații în temeiul contractului, obligație care altfel s-ar fi născut;

61. „întreprindere aflată în rezoluție” înseamnă oricare dintre entitățile menționate la articolul 1 literele (a)-(e), în privința căreia se ia o măsură de rezoluție;

62. „filială din Uniune” înseamnă o întreprindere de asigurare sau de reasigurare care își are sediul într-un stat membru și care este filială a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare dintr-o țară terță sau a unei întreprinderi-mamă dintr-o țară terță;

63. „întreprindere-mamă de cel mai înalt rang” înseamnă întreprinderea-mamă dintr-un stat membru a unui grup care face obiectul supravegherii la nivel de grup în conformitate cu articolul 213 alineatul (2) litera (a) sau (b) din Directiva 2009/138/CE, care nu este o filială a unei alte întreprinderi de asigurare sau de reasigurare, a unui holding de asigurare sau a unui holding financiar mixt care este autorizat și înființat în orice stat membru;

64. „întreprindere de asigurare sau de reasigurare dintr-o țară terță” înseamnă o întreprindere de asigurare dintr-o țară terță sau o întreprindere de reasigurare dintr-o țară terță, astfel cum sunt definite la articolul 13 punctele 3 și 6 din Directiva 2009/138/CE;

65. „procedură de rezoluție dintr-o țară terță” înseamnă o măsură prevăzută de legislația unei țări terțe pentru gestionarea intrării în dificultate a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare dintr-o țară terță sau a unei întreprinderi-mamă dintr-o țară terță, care este comparabilă, din punctul de vedere al obiectivelor și al rezultatelor anticipate, cu măsurile de rezoluție prevăzute în prezenta directivă;

66. „sucursală din Uniune” înseamnă o sucursală situată într-un stat membru a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare dintr-o țară terță;

67. „autoritate relevantă dintr-o țară terță” înseamnă o autoritate dintr-o țară terță care îndeplinește funcții comparabile cu cele ale autorităților de rezoluție sau ale autorităților competente în temeiul prezentei directive;

68. „contract de garanție financiară cu transfer de proprietate” înseamnă un contract de garanție financiară cu transfer de proprietate, astfel cum este definit la articolul 2 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2002/47/CE a Parlamentului European și a Consiliului[27];

[27] Directiva 2002/47/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 6 iunie 2002 privind contractele de garanție financiară (JO L 168, 27.6.2002, p. 43).

69. „acord de compensare” înseamnă un acord prin care mai multe creanțe sau obligații pot fi convertite într-o singură creanță netă, inclusiv acordurile de compensare cu exigibilitate imediată în temeiul cărora, în cazul producerii unei cauze care determină executarea (oricum și oriunde ar fi definită aceasta), scadența obligațiilor părților este accelerată, astfel încât ele fie devin imediat exigibile, fie sunt stinse și, în orice caz, sunt convertite într-o singură creanță netă sau înlocuite cu o singură creanță netă, inclusiv „clauza de compensare cu exigibilitate imediată”, astfel cum este definită la articolul 2 alineatul (1) litera (n) punctul (i) din Directiva 2002/47/CE, și „compensarea”, astfel cum este definită la articolul 2 litera (k) din Directiva 98/26/CE;

70. „acord de compensare reciprocă” înseamnă un acord prin care două sau mai multe creanțe sau obligații datorate între întreprinderea aflată în rezoluție și o contraparte pot face obiectul unei compensări reciproce;

71. „contracte financiare” înseamnă contractele financiare, astfel cum sunt definite la articolul 1 alineatul (1) punctul 100 din Directiva 2014/59/UE;

72. „măsură de prevenire a crizelor” înseamnă exercitarea competențelor de eliminare directă a deficiențelor sau a obstacolelor din calea posibilității de redresare în temeiul articolului 6 alineatul (5) din prezenta directivă, exercitarea competențelor de abordare sau de eliminare a obstacolelor din calea posibilității de rezoluție în temeiul articolului 15 sau 16 din prezenta directivă, aplicarea oricăreia dintre măsurile prevăzute la articolul 137, articolul 138 alineatele (3) și (5), articolul 139 alineatul (3) și articolul 140 din Directiva 2009/138/CE și aplicarea unei măsuri preventive în temeiul articolului 141 din Directiva 2009/138/CE;

73. „măsură de gestionare a crizelor” înseamnă o măsură de rezoluție, numirea unui administrator special în temeiul articolului 42 sau numirea unei persoane în temeiul articolului 52 alineatul (1);

74. „autoritate națională macroprudențială desemnată” înseamnă autoritatea însărcinată cu realizarea politicii macroprudențiale, menționată în recomandarea B1 din Recomandarea Comitetului european pentru risc sistemic din 22 decembrie 2011 privind mandatul autorităților naționale pentru chestiuni macroprudențiale (CERS/2011/3);

75. „piață reglementată” înseamnă o piață reglementată, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 21 din Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului[28];

76. „întreprindere de asigurare” înseamnă o întreprindere de asigurare, astfel cum este definită la articolul 13 punctul 1 din Directiva 2009/138/CE;

77. „întreprindere de reasigurare” înseamnă o întreprindere de reasigurare, astfel cum este definită la articolul 13 punctul 4 din Directiva 2009/138/CE;

78. „instituție de credit” înseamnă o instituție de credit, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului[29];

---

[28] Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind piețele instrumentelor financiare și de modificare a Directivei 2002/92/CE și a Directivei 2011/61/UE (JO L 173, 12.6.2014, p. 349).

79. „firmă de investiții” înseamnă o firmă de investiții, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (2) punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

80. „întreprindere cu profil de risc scăzut” înseamnă o întreprindere cu profil de risc scăzut, astfel cum este definită la articolul 13 punctul 10a din Directiva 2009/138/CE;

81. „filială” înseamnă o filială, astfel cum este definită la articolul 13 punctul 16 din Directiva 2009/138/CE;

82. „întreprindere-mamă” înseamnă o întreprindere-mamă, astfel cum este definită la articolul 13 punctul 15 din Directiva 2009/138/CE;

83. „sucursală” înseamnă o sucursală, astfel cum este definită la articolul 13 punctul 11 din Directiva 2009/138/CE;

84. „organ administrativ, de conducere sau de control” înseamnă un organ administrativ, de conducere sau de supraveghere, astfel cum este definit la articolul 1 punctul 43 din Regulamentul delegat (UE) 2015/35 al Comisiei[30].

Articolul 3

Desemnarea autorităților de rezoluție și a ministerelor competente

(1) Fiecare stat membru desemnează una sau, în mod excepțional, mai multe autorități de rezoluție care sunt abilitate să aplice instrumentele de rezoluție și să exercite competențele de rezoluție.

(2) Pot fi autorități de rezoluție băncile centrale naționale, ministerele competente, autoritățile publice administrative sau autoritățile învestite cu competențe de administrație publică.

(3) În cazul în care o autoritate de rezoluție este învestită cu alte funcții, se instituie mecanisme structurale adecvate pentru a se evita conflictele de interese între funcțiile încredințate autorității de rezoluție în temeiul prezentei directive și toate celelalte funcții încredințate autorității respective, fără a se aduce atingere obligațiilor de schimb de informații și de cooperare prevăzute la alineatul (6).

În vederea îndeplinirii obiectivelor menționate la primul paragraf, se instituie mecanisme care să asigure independența operațională efectivă – inclusiv personal, linii de raportare și procese decizionale separate ale autorității de rezoluție respective – față de orice funcție de supraveghere sau de altă natură a autorității de rezoluție respective.

(4) Cerințele prevăzute la alineatul (3) nu exclud posibilitatea ca:

(a) liniile de raportare să conveargă la cel mai înalt nivel al unei organizații care înglobează funcții sau autorități diferite;

---

29 Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1).

30 Regulamentul delegat (UE) 2015/35 al Comisiei din 10 octombrie 2014 de completare a Directivei 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Solvabilitate II) (JO L 012, 17.1.2015, p. 1).

(b) în condiții predefinite, autoritatea de rezoluție să recurgă, pentru celelalte funcții care îi sunt încredințate, la același personal, în scopul de a realiza temporar un volum de muncă ridicat sau de a putea beneficia de cunoștințele de specialitate ale personalului comun.

(5) Autoritățile de rezoluție adoptă și publică normele interne pe care le aplică pentru a asigura respectarea cerințelor stabilite la alineatele (3) și (4), inclusiv norme referitoare la secretul profesional și la schimburile de informații dintre diferitele domenii funcționale.

(6) Statele membre prevăd cerința ca autoritățile care exercită funcții de supraveghere și de rezoluție și persoanele care exercită aceste funcții în numele autorităților respective să coopereze strâns la pregătirea, planificarea și aplicarea deciziilor de rezoluție, atât în cazul în care autoritatea de rezoluție și autoritatea de supraveghere sunt entități separate, cât și în cazul în care funcțiile sunt exercitate în cadrul aceleiași entități.

(7) Fiecare stat membru desemnează un singur minister care este responsabil cu exercitarea funcțiilor încredințate ministerului competent în temeiul prezentei directive.

(8) În cazul în care nu este ministerul competent, autoritatea de rezoluție dintr-un stat membru informează ministerul competent, fără întârzieri nejustificate, cu privire la deciziile luate în temeiul prezentei directive și, dacă dreptul intern nu prevede altfel, nu pune în aplicare nicio decizie cu impact bugetar direct înainte de a fi obținut aprobarea respectivului minister competent.

(9) Dacă un stat membru desemnează mai mult de o autoritate de rezoluție, statul membru respectiv transmite către EIOPA o notificare de justificare și repartizează cu claritate funcțiile și responsabilitățile între respectivele autorități, asigură coordonarea corespunzătoare dintre acestea și desemnează o singură autoritate drept autoritate de contact în sensul cooperării și coordonării cu autoritățile relevante din alte state membre.

(10) Statele membre informează EIOPA în legătură cu autoritatea sau autoritățile naționale desemnate drept autorități de rezoluție și, dacă este cazul, în legătură cu autoritatea de contact, precum și în legătură cu funcțiile și responsabilitățile lor specifice, dacă este cazul. EIOPA publică lista respectivelor autorități de rezoluție și autorități de contact.

(11) Fără a aduce atingere articolului 65, statele membre pot limita răspunderea autorității de rezoluție, a autorității de supraveghere și a personalului respectiv al acestora în conformitate cu dreptul intern în ceea ce privește actele și omisiunile săvârșite în cursul exercitării funcțiilor lor în temeiul prezentei directive.

TITLUL II

PREGĂTIRE

CAPITOLUL I

Planificarea preventivă a redresării și a rezoluției

SECȚIUNEA 1

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 4

Obligații simplificate pentru anumite întreprinderi

(1) Ținând seama de impactul pe care intrarea în dificultate a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare l-ar putea avea – date fiind natura activității sale, structura acționariatului său, forma sa juridică, profilul său de risc, dimensiunea și statutul său juridic, interconectarea sa cu alte întreprinderi reglementate sau cu sistemul financiar în general, precum și sfera și complexitatea activităților sale – și de potențialele efecte negative semnificative pe care intrarea sa în dificultate și lichidarea sa ulterioară în cadrul procedurii obișnuite de insolvență le-ar avea asupra piețelor financiare, a altor întreprinderi, a deținătorilor de polițe, a condițiilor de finanțare sau a economiei în sens mai larg, autoritățile de supraveghere și de rezoluție stabilesc dacă pot fi aplicate obligații simplificate în cazul anumitor întreprinderi și grupuri de asigurare sau de reasigurare în ceea ce privește:

(a) conținutul și detaliile planurilor preventive de redresare și de rezoluție prevăzute la articolele 5-7;

(b) data până la care trebuie elaborate primele planuri preventive de redresare și de rezoluție și frecvența pentru actualizarea planurilor de redresare și de rezoluție, care poate fi mai redusă decât frecvența prevăzută la articolul 5 alineatul (4), articolul 7 alineatul (5), articolul 9 alineatul (5) și articolul 11 alineatul (3);

(c) conținutul și nivelul de detaliere a informațiilor pe care întreprinderile au obligația de a le furniza în temeiul articolului 5 alineatul (6), al articolului 10 alineatul (2) și al articolului 12 alineatul (1);

(d) nivelul de detaliere pentru evaluarea posibilității de rezoluție, prevăzută la articolele 13 și 14.

(2) EIOPA emite, până la [OP – a se adăuga 18 luni de la data intrării în vigoare], ghiduri în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010, pentru a preciza criteriile de eligibilitate menționate la alineatul (1).

(3) Statele membre prevăd cerința ca autoritățile de supraveghere sau autoritățile de rezoluție, după caz, să transmită către EIOPA, anual și separat pentru fiecare stat membru, toate informațiile următoare:

(a) numărul de întreprinderi și de grupuri de asigurare și de reasigurare supuse obligației de planificare preventivă a redresării și de planificare a rezoluției în temeiul articolelor 5, 7, 9 și 10;

(b) numărul de întreprinderi și de grupuri de asigurare și de reasigurare în cazul cărora sunt aplicate obligațiile simplificate menționate la alineatul (1) de la prezentul articol;

(c) informații cantitative privind aplicarea criteriilor menționate la alineatul (1);

(d) o descriere a obligațiilor simplificate aplicate pe baza criteriilor menționate la alineatul (1) în comparație cu obligațiile depline, împreună cu volumul de cerințe de capital, prime, rezerve tehnice și, respectiv, active, măsurat ca procent din volumul total de cerințe de capital, prime, rezerve tehnice și, respectiv, active al întreprinderilor de asigurare și de reasigurare din statele membre sau al tuturor grupurilor, după caz.

(4) EIOPA publică, anual și separat pentru fiecare stat membru, toate informațiile următoare:

(a) numărul de întreprinderi și de grupuri de asigurare și de reasigurare supuse obligației de planificare preventivă a redresării și de planificare a rezoluției în temeiul articolelor 5, 7, 9 și 10;

(b) numărul de întreprinderi și de grupuri de asigurare și de reasigurare în cazul cărora sunt aplicate obligațiile simplificate menționate la alineatul (1) de la prezentul articol;

(c) informații cantitative privind aplicarea criteriilor menționate la alineatul (1) de la prezentul articol;

(d) o descriere a obligațiilor simplificate aplicate pe baza criteriilor de eligibilitate menționate la alineatul (1) în comparație cu obligațiile depline, împreună cu volumul de cerințe de capital, prime, rezerve tehnice și, respectiv, active, măsurat ca procent din volumul total de cerințe de capital, prime, rezerve tehnice și, respectiv, active al întreprinderilor de asigurare și de reasigurare din statele membre sau al tuturor grupurilor, după caz, și

(e) o evaluare a oricăror divergențe în ceea ce privește punerea în aplicare la nivel național a alineatului (1) de la prezentul articol.

SECȚIUNEA 2

PLANIFICAREA PREVENTIVĂ A REDRESĂRII

Articolul 5

Planuri preventive de redresare

(1) Statele membre se asigură că întreprinderile de asigurare și de reasigurare care nu fac parte dintr-un grup supus obligației de planificare preventivă a redresării în temeiul articolului 7 și care îndeplinesc criteriile stabilite la alineatul (2) sau (3) elaborează și actualizează un plan preventiv de redresare. Un astfel de plan preventiv de redresare conține măsurile pe care întreprinderea în cauză trebuie să le ia pentru a-și restabili poziția financiară în cazul în care poziția respectivă s-a deteriorat semnificativ.

Procesele de elaborare, actualizare și aplicare a planurilor preventive de redresare trebuie considerate parte din sistemul de guvernanță în înțelesul articolului 41 din Directiva 2009/138/CE.

(2) Autoritatea de supraveghere impune cerințe de planificare preventivă a redresării întreprinderilor de asigurare și de reasigurare în funcție de dimensiunea lor, de modelul lor de afaceri, de profilul lor de risc, de gradul lor de interconectare, de substituibilitatea lor și, în special, de activitatea lor transfrontalieră.

Autoritățile de supraveghere se asigură că cerințele de planificare preventivă a redresării, prevăzute la prezentul articol, sunt obligatorii pentru cel puțin 80 % din piața de asigurări și reasigurări de viață și, respectiv, din piața de asigurări și reasigurări generale a unui stat membru, cota de piață pentru asigurările generale fiind stabilită pe baza primelor brute subscrise, iar cota de piață pentru asigurările de viață pe baza rezervelor tehnice brute.

La calcularea nivelului de acoperire a pieței, menționat la al doilea paragraf, se poate ține seama de întreprinderile de asigurare sau de reasigurare filiale ale unui grup, atunci când acestea fac parte dintr-un grup a cărui întreprindere-mamă de cel mai înalt rang elaborează și actualizează un plan preventiv de redresare a grupului, astfel cum este menționat la articolul 7.

(3) Orice întreprindere de asigurare sau de reasigurare care are obligația de a dispune de un plan de rezoluție în temeiul articolului 9 este supusă cerințelor de planificare preventivă a redresării.

Întreprinderile cu profil de risc scăzut nu se supun totuși cerințelor de planificare preventivă a redresării pe bază individuală.

(4) EIOPA emite ghiduri în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 pentru a aduce precizări suplimentare în ceea ce privește metodele de utilizat pentru determinarea cotelor de piață menționate la alineatul (2) și criteriile, referitoare în special la activitatea transfrontalieră, menționate la alineatul (2) primul paragraf.

(5) Autoritățile de supraveghere se asigură că întreprinderile de asigurare și de reasigurare își actualizează planurile preventive de redresare cel puțin o dată pe an sau după orice modificare a structurii lor organizaționale sau juridice, a activității lor sau a situației lor financiare care ar putea avea un efect semnificativ asupra planului preventiv de redresare sau care ar putea impune necesitatea modificării semnificative a acestuia.

(6) Planurile preventive de redresare nu pot să conțină ipoteza unui acces la un sprijin financiar public extraordinar sau a acordării unui astfel de sprijin.

(7) Statele membre prevăd cerința ca planurile preventive de redresare să conțină toate elementele următoare:

(a) un rezumat al elementelor-cheie ale planului, inclusiv al modificărilor semnificative aduse celui mai recent plan depus;

(b) o descriere a întreprinderii sau a grupului;

(c) un cadru de indicatori, astfel cum este menționat la alineatul (8);

(d) o descriere a modului în care a fost elaborat și va fi actualizat și aplicat planul preventiv de redresare;

(e) o serie de măsuri de remediere;

(f) o strategie de comunicare.

(8) Statele membre prevăd cerința ca întreprinderile de asigurare și de reasigurare menționate la alineatul (1) să evalueze credibilitatea și fezabilitatea planurilor preventive de redresare, în special cadrul de indicatori menționat la alineatul (8) și măsurile de remediere, într-o gamă de scenarii de criză macroeconomică și financiară gravă, relevante pentru condițiile specifice ale întreprinderii de asigurare sau de reasigurare, care să includă evenimente sistemice, evenimente de criză legate de specificul întreprinderii care ar putea afecta în mod semnificativ profilul activelor și pasivelor și combinații ale unor astfel de evenimente de criză.

(9) Statele membre prevăd cerința ca întreprinderile de asigurare și de reasigurare să se asigure că planurile lor preventive de redresare conțin un cadru de indicatori calitativi și cantitativi prin care sunt identificate momentele în care ar trebui avute în vedere măsuri de remediere. Respectivii indicatori pot să cuprindă criterii referitoare, printre altele, la capital, lichidități, calitatea activelor, rentabilitate, condițiile de piață, condițiile macroeconomice și evenimentele operaționale. Indicatorii referitori la poziția de capital trebuie să conțină cel puțin orice încălcare a cerinței de capital de solvabilitate stabilite în titlul I capitolul VI secțiunea 4 din Directiva 2009/138/CE.

Statele membre prevăd cerința ca autoritățile de supraveghere să se asigure că întreprinderile de asigurare și de reasigurare instituie mecanisme adecvate pentru monitorizarea periodică a indicatorilor menționați la primul paragraf.

Întreprinderile de asigurare sau de reasigurare menționate la alineatul (1) notifică fără întârziere autorității de supraveghere decizia de a lua o măsură de remediere prevăzută în planul preventiv de redresare sau decizia de a se abține de la luarea unei astfel de măsuri, deși a fost îndeplinit unul din indicatorii menționați la primul paragraf.

(10) Organul administrativ, de conducere sau de control al unei întreprinderi de asigurare și de reasigurare menționate la alineatul (1) evaluează și aprobă planul preventiv de redresare înainte de a-l transmite autorității de supraveghere spre analizare.

(11) EIOPA emite, până la [OP – a se adăuga 18 luni de la data intrării în vigoare], ghiduri în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010, pentru a aduce precizări suplimentare cu privire la lista minimă de indicatori calitativi și cantitativi, menționată la alineatul (7) litera (c), și, în cooperare cu Comitetul european pentru risc sistemic (CERS), cu privire la gama de scenarii menționată la alineatul (8).

(12) EIOPA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a aduce precizări suplimentare, fără a aduce atingere articolului 4, cu privire la informațiile pe care întreprinderile de asigurare sau de reasigurare menționate la alineatul (1) trebuie să le introducă în planul preventiv de redresare, inclusiv măsurile de remediere menționate la alineatul (7) litera (e) și punerea în aplicare a acestora.

EIOPA transmite respectivele proiecte de standarde tehnice de reglementare Comisiei până la data de [OP – a se adăuga 18 luni de la data intrării în vigoare].

Comisiei i se deleagă competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

Articolul 6

Analizarea și evaluarea planurilor preventive de redresare de către autoritățile de supraveghere

(1) În termen de șase luni de la prezentarea fiecăruia dintre planurile de preventive redresare menționate la articolele 5 și 7, autoritățile de supraveghere analizează planul respectiv și evaluează măsura în care acesta îndeplinește cerințele stabilite la articolul 5 și, după caz, la articolul 7, precum și toate elementele următoare:

(a) probabilitatea rezonabilă ca punerea în aplicare a măsurilor propuse în plan să mențină sau să restabilească viabilitatea și poziția financiară a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare sau a grupului;

(b) probabilitatea rezonabilă ca planul și opțiunile specifice din cadrul acestuia să fie puse în aplicare în mod rapid și eficace în situații de criză financiară;

(c) probabilitatea rezonabilă ca planul și opțiunile specifice din cadrul acestuia să prevină, în toată măsura posibilului, orice efect negativ semnificativ asupra sistemului financiar, inclusiv în scenariile care ar determina alte întreprinderi de asigurare și de reasigurare să pună în aplicare planuri preventive de redresare în aceeași perioadă.

(2) Autoritățile de supraveghere transmit autorităților de rezoluție toate planurile preventive de redresare pe care le-au primit. Autoritățile de rezoluție pot să examineze planul preventiv de redresare pentru a identifica dacă acesta conține măsuri care ar putea avea un impact negativ asupra posibilității de rezoluție a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare în cauză și pot să facă recomandări autorității de supraveghere cu privire la aceste aspecte.

(3) În cazul în care o întreprindere de asigurare sau de reasigurare desfășoară activități transfrontaliere semnificative, autoritatea de supraveghere din țara de origine transmite planul preventiv de redresare autorității de supraveghere din țara gazdă, la cererea acesteia. Autoritatea de supraveghere din țara gazdă poate să examineze planul preventiv de redresare pentru a identifica dacă acesta conține măsuri care ar putea avea un impact negativ asupra deținătorilor de polițe, a economiei reale sau a stabilității financiare din propriul stat membru și poate să facă recomandări autorității de supraveghere din țara de origine cu privire la aceste aspecte.

(4) Dacă, după ce au evaluat planul preventiv de redresare, autoritățile de supraveghere ajung la concluzia că acesta prezintă deficiențe semnificative sau că există obstacole semnificative în calea punerii sale în aplicare, autoritățile respective notifică întreprinderea de asigurare sau de reasigurare în cauză sau întreprinderea-mamă de cel mai înalt rang în cauză cu privire la conținutul evaluării lor și solicită întreprinderii în cauză să prezinte, în termen de două luni, un plan revizuit în care să demonstreze în ce mod sunt abordate deficiențele sau obstacolele respective. Perioada de două luni poate fi prelungită cu o lună în cazul în care autoritatea de supraveghere este de acord.

Înainte de a solicita unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare să depună din nou un plan preventiv de redresare, autoritatea de supraveghere oferă întreprinderii posibilitatea de a-și exprima opinia cu privire la respectiva cerință.

În cazul în care o autoritate de supraveghere constată că deficiențele și obstacolele nu au fost abordate în mod adecvat în planul revizuit, autoritatea respectivă poate să îi transmită întreprinderii instrucțiuni pentru aducerea anumitor modificări la plan.

(5) În cazul în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare nu depune un plan preventiv de redresare revizuit sau în care autoritatea de supraveghere ajunge la concluzia că planul preventiv de redresare revizuit nu remediază în mod adecvat deficiențele sau obstacolele potențiale identificate în cadrul evaluării inițiale și în cazul în care nu este posibil ca deficiențele sau obstacolele să fie remediate în mod adecvat prin indicațiile de aducere a anumitor modificări la plan, autoritatea de supraveghere solicită întreprinderii să identifice, într-un interval de timp rezonabil, modificările pe care întreprinderea le poate aduce activității sale economice pentru a aborda deficiențele din planul preventiv de redresare sau obstacolele din calea punerii în aplicare a planului respectiv.

În cazul în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare nu identifică astfel de modificări în intervalul de timp stabilit de către autoritatea de supraveghere sau în cazul în care autoritatea de supraveghere ajunge la concluzia că acțiunile propuse de întreprindere nu abordează în mod adecvat deficiențele sau obstacolele, autoritatea de supraveghere poate să ia o decizie motivată de a-i da întreprinderii indicații să ia orice măsură pe care o consideră necesară și proporțională, ținând seama de gravitatea deficiențelor și a obstacolelor și de efectul măsurilor respective asupra activității economice a întreprinderii.

Decizia motivată menționată la al doilea paragraf se notifică în scris întreprinderii de asigurare sau de reasigurare și poate să facă obiectul unei căi de atac.

Articolul 7

Planuri preventive de redresare a grupurilor

(1) Statele membre se asigură că întreprinderile-mamă elaborează un plan preventiv de redresare a grupului, pe care îl transmit supraveghetorului grupului.

Planurile preventive de redresare a grupurilor trebuie să constea într-un plan de redresare preventivă pentru grupul condus de întreprinderea-mamă de cel mai înalt rang. În planul preventiv de redresare a grupului se identifică măsuri de remediere a căror punere în aplicare poate fi necesară la nivelul întreprinderii-mamă de cel mai înalt rang și al diferitelor filiale.

(2) Planul preventiv de redresare a grupului trebuie să conțină măsuri de remediere pentru stabilizarea grupului sau a oricărei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare din cadrul grupului, atunci când grupul sau oricare dintre întreprinderile sale de asigurare sau de reasigurare se află într-o situație de criză, astfel încât să se abordeze sau să se elimine cauzele dificultăților și să se restabilească poziția financiară a grupului sau a întreprinderii care face parte din grupul în cauză, ținându-se seama în același timp de poziția financiară a altor entități din grup.

Planul preventiv de redresare a grupului trebuie să conțină mecanisme de asigurare a coordonării și a coerenței măsurilor proporționale care trebuie luate la nivelul grupului și al entităților din grup.

(3) Planul preventiv de redresare a grupului și orice plan elaborat pentru o filială individuală de asigurare sau de reasigurare trebuie să conțină elementele precizate la articolul 5.

În planul preventiv de redresare a grupului se identifică eventualele obstacole aflate în calea punerii în aplicare a măsurilor de remediere în cadrul grupului, inclusiv la nivelul entităților individuale prevăzute în plan, și eventualele obstacole majore de natură practică sau juridică aflate în calea transferului prompt de fonduri proprii sau a rambursării rapide a obligațiilor sau activelor în cadrul grupului.

(4) Autoritățile de supraveghere pot să impună filialelor de asigurare sau de reasigurare sau entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (c) și (d) să elaboreze și să transmită planuri preventive de redresare în următoarele situații:

(a) atunci când nu există niciun plan preventiv de redresare a grupului;

(b) atunci când autoritatea de supraveghere în cauză demonstrează că entitatea în cauză nu este luată în considerare în mod suficient în planul preventiv de redresare a grupului, având în vedere însemnătatea entității respective în statul membru în cauză și obligațiile prevăzute pentru întreprinderi comparabile în statul membru respectiv.

(5) Cu condiția instituirii cerințelor de confidențialitate stabilite la articolul 64, supraveghetorul grupului transmite planurile preventive de redresare a grupului către:

(a) EIOPA;

(b) autoritățile de supraveghere relevante care sunt membre ale colegiului de supraveghetori sau participă la acesta, astfel cum se menționează la articolul 248 alineatul (3) din Directiva 2009/138/CE;

(c) autoritatea de rezoluție a grupului;

(d) autoritățile de rezoluție ale filialelor.

(6) Organul administrativ, de conducere sau de control al entității care elaborează planul preventiv de redresare a grupului în temeiul alineatului (1) sau (4) evaluează și aprobă planul preventiv de redresare a grupului înainte de a-l transmite supraveghetorului grupului spre analizare.

Articolul 8

Analizarea și evaluarea planurilor preventive de redresare a grupului de către supraveghetorul grupului

(1) După ce a consultat autoritățile de supraveghere relevante care sunt membre ale colegiului de supraveghetori sau participă la acesta, astfel cum se menționează la articolul 248 alineatul (3) din Directiva 2009/138/CE, supraveghetorul grupului analizează planul preventiv de redresare a grupului și evaluează măsura în care acesta îndeplinește cerințele și criteriile stabilite la articolul 6 și la prezentul articol. Evaluarea se efectuează în conformitate cu procedura stabilită la articolul 6 și în conformitate cu prezentul articol, ținându-se seama de impactul potențial al măsurilor de remediere asupra deținătorilor de polițe, a economiei reale și a stabilității financiare din toate statele membre în care grupul își desfășoară activitatea.

(2) Supraveghetorul grupului depune eforturi pentru a ajunge la o decizie comună, astfel cum se menționează la articolul 17, în cadrul colegiului de supraveghetori cu privire la:

(a) analizarea și evaluarea planului preventiv de redresare a grupului și necesitatea de a se elabora un plan de redresare pe bază individuală pentru întreprinderile de asigurare și de reasigurare care fac parte din grup, astfel cum se prevede la articolul 7 alineatul (3);

(b) aplicarea măsurilor menționate la articolul 6 alineatele (3) și (4).

SECȚIUNEA 3

PLANIFICAREA REZOLUȚIEI

Articolul 9

Planuri de rezoluție

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție elaborează, după ce au consultat autoritatea de supraveghere, un plan de rezoluție pentru fiecare întreprindere de asigurare și de reasigurare care îndeplinește criteriile stabilite la alineatul (2) și care nu face parte dintr-un grup supus obligației de planificare a rezoluției în temeiul articolelor 10 și 11. În planul de rezoluție se prevăd măsurile de rezoluție pe care autoritatea de rezoluție le poate lua atunci când întreprinderea de asigurare sau de reasigurare îndeplinește condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție, menționate la articolul 19 alineatul (1) sau la articolul 20 alineatul (3).

(2) Autoritățile de rezoluție elaborează planuri de rezoluție pentru întreprinderile de asigurare și de reasigurare care sunt selectate în funcție de dimensiunea lor, de modelul lor de afaceri, de profilul lor de risc, de gradul lor de interconectare, de substituibilitatea lor și de impactul probabil al intrării lor în dificultate asupra deținătorilor de polițe. Atunci când selectează întreprinderile de asigurare și de reasigurare supuse obligației de planificare a rezoluției, autoritatea de rezoluție ține seama în special de activitatea transfrontalieră a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare și de existența unor funcții critice.

Autoritățile de rezoluție se asigură că cerințele de planificare a rezoluției sunt obligatorii pentru cel puțin 70 % din piața de asigurări și reasigurări de viață și, respectiv, din piața de asigurări și reasigurări generale a unui stat membru, cota de piață pentru asigurările generale fiind stabilită pe baza primelor brute subscrise, iar cota de piață pentru asigurările de viață pe baza rezervelor tehnice brute. La calcularea nivelului de acoperire a pieței se poate ține seama de filialele unui grup atunci când acestea sunt luate în considerare în planul de rezoluție a grupului, astfel cum este menționat la articolul 10.

Întreprinderile cu profil de risc scăzut nu se supun cerințelor de planificare a rezoluției pe bază individuală.

(3) În cazul în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare în cauză desfășoară activități transfrontaliere semnificative, autoritatea de rezoluție din țara de origine transmite proiectul de plan de rezoluție autorității de supraveghere sau de rezoluție din țara gazdă, la cererea autorității respective. Autoritatea de supraveghere sau de rezoluție din țara gazdă poate să examineze proiectul de plan de rezoluție pentru a

identifica dacă acesta conține măsuri care ar putea avea un impact negativ asupra deținătorilor de polițe, a economiei reale sau a stabilității financiare din propriul stat membru și poate să formuleze, în atenția autorității de rezoluție din țara de origine, recomandări cu privire la aceste aspecte.

(4) La specificarea, în planurile de rezoluție, a opțiunilor de aplicare a instrumentelor și competențelor de rezoluție, se iau în considerare scenariile de rezoluție relevante, inclusiv scenariul în care intrarea în dificultate a întreprinderii de asigurare și de reasigurare este legată de specificul întreprinderii sau survine într-o perioadă de instabilitate financiară pe scară mai largă sau de evenimente care afectează întregul sistem.

Planurile de rezoluție nu pot să conțină ipoteza vreunui sprijin financiar public extraordinar, în afară de utilizarea unor sisteme de garantare a asigurărilor sau a unor eventuale mecanisme de finanțare, dacă există.

(5) Autoritățile de rezoluție analizează și, dacă este necesar, actualizează planurile de rezoluție cel puțin o dată pe an și după orice modificare semnificativă a structurii organizaționale sau juridice, a activității economice sau a poziției financiare a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare, care ar putea avea un efect semnificativ asupra eficacității planului de rezoluție sau care ar impune în alt mod necesitatea revizuirii planului respectiv.

Întreprinderile de asigurare și de reasigurare și autoritățile de supraveghere comunică prompt autorităților de rezoluție orice eveniment care impune necesitatea revizuirii sau a actualizării planului de rezoluție.

(6) Fără a aduce atingere articolului 4, în planurile de rezoluție se prevăd opțiuni de aplicare a instrumentelor și competențelor de rezoluție în cazul întreprinderii de asigurare sau de reasigurare. Planurile de rezoluție trebuie să conțină toate elementele următoare, cuantificate ori de câte ori este indicat și posibil:

(a) un rezumat al elementelor-cheie ale planului;

(b) un rezumat al modificărilor semnificative suferite de întreprindere după transmiterea ultimelor informații legate de rezoluție;

(c) o demonstrare a modului în care funcțiile critice și liniile de activitate esențiale ar putea fi separate de alte funcții din punct de vedere juridic și economic, în măsura necesară pentru asigurarea continuității acestora în caz de intrare în dificultate a întreprinderii;

(d) o identificare a activelor care ar urma să îndeplinească condițiile pentru a fi considerate garanții reale;

(e) o estimare a calendarului punerii în aplicare a fiecărui aspect semnificativ al planului;

(f) o descriere detaliată a evaluării posibilității de rezoluție, efectuate în conformitate cu articolul 13;

(g) o descriere a tuturor măsurilor necesare în temeiul articolului 15 pentru abordarea sau eliminarea obstacolelor din calea posibilității de rezoluție, care au fost identificate în urma evaluării efectuate în conformitate cu articolul 13;

(h) o explicare a modului în care opțiunile de rezoluție ar putea să fie finanțate fără ipoteza vreunui sprijin financiar public extraordinar, în afară de utilizarea unor

sisteme de garantare a asigurărilor sau a unor eventuale mecanisme de finanțare, dacă există.

(i) o descriere detaliată a diferitelor strategii de rezoluție care ar putea fi aplicate, având în vedere diferitele scenarii posibile și termenele aplicabile;

(j) o descriere a interdependențelor critice;

(k) o analiză a impactului planului de rezoluție asupra angajaților întreprinderii, inclusiv o evaluare a oricăror costuri asociate, și o descriere a procedurilor avute în vedere pentru consultarea personalului în cursul procesului de rezoluție, ținându-se seama de sistemele naționale de dialog cu partenerii sociali, când este cazul;

(l) un plan de comunicare cu media și cu publicul;

(m) o descriere a operațiunilor și a sistemelor esențiale pentru menținerea funcționării continue a proceselor operaționale ale întreprinderii;

(n) când este cazul, orice opinie exprimată de întreprindere în legătură cu planul de rezoluție.

Informațiile menționate la litera (a) se comunică întreprinderii de asigurare și de reasigurare în cauză.

(7) Autoritatea de rezoluție transmite planurile de rezoluție și orice modificare adusă acestora autorităților de supraveghere în cauză.

(8) EIOPA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a aduce precizări suplimentare cu privire la conținutul planului de rezoluție, fără a aduce atingere articolului 4.

EIOPA transmite respectivele proiecte de standarde tehnice de reglementare Comisiei până la data de [OP – a se adăuga 18 luni de la data intrării în vigoare].

Comisiei i se deleagă competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

(9) EIOPA emite, până la [OP – a se adăuga 18 luni de la intrarea în vigoare], ghiduri în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010, pentru a aduce precizări suplimentare cu privire la criteriile de identificare a funcțiilor critice.

Articolul 10

Planuri de rezoluție a grupurilor

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție a grupurilor elaborează planuri de rezoluție a grupurilor.

(2) În planul de rezoluție a grupului:

(a) se prevăd măsurile de rezoluție care urmează să fie luate în privința fiecărei entități în cazul în care vor fi necesare măsuri pentru a se asigura continuitatea funcțiilor critice;

(b) se examinează în ce măsură instrumentele de rezoluție menționate la articolul 26 alineatul (3) ar putea fi aplicate și competențele de rezoluție

exercitate în mod coordonat și se identifică obstacolele potențiale aflate în calea unei rezoluții coordonate;

(c) în cazul grupurilor care conțin entități constituite în țări terțe, se identifică mecanismele adecvate de cooperare și coordonare cu autoritățile relevante ale respectivelor țări terțe și implicațiile pentru rezoluție în cadrul Uniunii;

(d) se identifică măsurile, inclusiv separarea juridică și economică a anumitor funcții sau linii de activitate, care sunt necesare pentru facilitarea rezoluției grupului, ținându-se seama de interdependențele din cadrul grupului;

(e) se identifică sursele disponibile pentru finanțarea măsurilor de rezoluție a grupului și, în cazul în care ar fi necesară utilizarea unor sisteme de garantare a asigurărilor sau a oricărui mecanism de finanțare, se prevăd principiile de partajare a responsabilității pentru respectiva finanțare între sursele de finanțare din diferite state membre. Planul de rezoluție a grupului nu poate să conțină ipoteza vreunui sprijin financiar public extraordinar;

(f) se includ elementele prevăzute la articolul 9 alineatul (6).

(3) Autoritatea de rezoluție a grupului transmite planul de rezoluție a grupului și orice modificare adusă acestuia autorităților de supraveghere în cauză.

(4) EIOPA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza conținutul planurilor de rezoluție a grupurilor, ținând seama de diversitatea modelelor de afaceri ale grupurilor de pe piața internă.

EIOPA transmite respectivele proiecte de standarde tehnice de reglementare Comisiei până la data de [OP – a se adăuga 18 luni de la data intrării în vigoare].

Comisiei i se deleagă competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

Articolul 11

Cerințe și proceduri pentru planurile de rezoluție a grupurilor

(1) Statele membre se asigură că întreprinderile-mamă de cel mai înalt rang transmit autorității de rezoluție a grupului informațiile care ar putea fi necesare în temeiul articolului 12. Aceste informații se referă la întreprinderea-mamă de cel mai înalt rang și, în măsura în care este necesar, la fiecare dintre entitățile grupului, inclusiv entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e).

Cu condiția instituirii cerințelor de confidențialitate stabilite în prezenta directivă, autoritatea de rezoluție a grupului transmite informațiile relevante furnizate în conformitate cu prezentul alineat către:

(a) EIOPA;

(b) autoritățile de rezoluție care sunt membre ale colegiului de rezoluție;

(c) autoritățile de supraveghere relevante care sunt membre ale colegiului de supraveghetori sau participă la acesta, astfel cum se menționează la articolul 248 alineatul (3) din Directiva 2009/138/CE.

(2) Statele membre se asigură că, în cadrul colegiilor de rezoluție, autoritățile de rezoluție a grupurilor, care acționează împreună cu autoritățile de rezoluție

menționate la alineatul (1) al doilea paragraf litera (b) și care au consultat în prealabil autoritățile de supraveghere în cauză care sunt membre ale colegiului de supraveghetori sau participă la acesta, astfel cum se menționează la articolul 248 alineatul (3) din Directiva 2009/138/CE, elaborează și actualizează planuri de rezoluție a grupurilor. Autoritățile de rezoluție a grupurilor au libertatea, cu condiția respectării cerințelor de confidențialitate stabilite la articolul 77 din prezenta directivă, de a implica în elaborarea și actualizarea planurilor de rezoluție a grupurilor autorități de rezoluție din țări terțe în ale căror jurisdicții grupul a înființat filiale de asigurare sau de reasigurare, holdinguri de asigurare sau sucursale semnificative.

(3) Statele membre se asigură că planurile de rezoluție a grupurilor sunt reexaminate și, dacă este necesar, actualizate, cel puțin o dată pe an, precum și după orice modificare a structurii juridice sau organizaționale, a activității economice sau a poziției financiare a grupului, inclusiv a oricărei entități din grup, care ar putea avea un efect semnificativ asupra planului sau ar impune modificarea sa.

(4) Planul de rezoluție a grupului se adoptă sub forma unei decizii comune, astfel cum se menționează la articolul 17, a autorității de rezoluție a grupului și a autorităților de rezoluție ale filialelor de asigurare și de reasigurare și ale entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e).

Articolul 12

Informații de furnizat pentru planurile de rezoluție și cooperarea din partea întreprinderii de asigurare sau de reasigurare

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au competența de a impune întreprinderilor de asigurare și de reasigurare sau întreprinderii-mamă de cel mai înalt rang, după caz:

(a) să coopereze atât cât este necesar la elaborarea planurilor de rezoluție sau a planurilor de rezoluție a grupurilor;

(b) să furnizeze, fie direct, fie prin intermediul autorității de supraveghere, toate informațiile necesare pentru elaborarea și punerea în aplicare a planurilor de rezoluție sau a planurilor de rezoluție a grupurilor.

(2) Autoritățile de supraveghere din statele membre în cauză cooperează cu autoritățile de rezoluție pentru a verifica dacă informațiile menționate la alineatul (1) sunt deja disponibile parțial sau integral și transmit respectivele informații autorităților de rezoluție în cauză. Autoritățile de rezoluție trebuie să obțină toate informațiile relevante de la autoritățile de supraveghere înainte de a solicita informații întreprinderilor de asigurare și de reasigurare.

(3) EIOPA elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a preciza procedurile și un set minim de formulare și modele standard pentru furnizarea informațiilor menționate la prezentul articol și pentru a preciza conținutul acestor informații.

EIOPA transmite respectivele proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare Comisiei până la data de [OP – a se adăuga 18 luni de la data intrării în vigoare].

Comisiei i se conferă competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

CAPITOLUL II

Posibilitatea de rezoluție

Articolul 13

Evaluarea posibilității de rezoluție

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție evaluează, după ce au consultat autoritatea de supraveghere, în ce măsură rezoluția întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare care nu fac parte dintr-un grup este posibilă fără ipoteza vreunui sprijin financiar public extraordinar, în afară de utilizarea unor sisteme de garantare a asigurărilor sau a unor eventuale mecanisme de finanțare, dacă există.

Se consideră că rezoluția unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare este posibilă în cazul în care este fezabil și credibil ca întreprinderea respectivă să fie lichidată în cadrul procedurii obișnuite de insolvență sau ca autoritatea de rezoluție să procedeze la rezoluția întreprinderii respective aplicându-i diferitele instrumente de rezoluție menționate la articolul 26 alineatul (3) și exercitând competențele de rezoluție menționate la articolele 40-52.

(2) Autoritățile de rezoluție efectuează evaluarea posibilității de rezoluție, menționată la alineatul (1), concomitent cu elaborarea și actualizarea planului de rezoluție, în conformitate cu articolul 9, și în scopul elaborării și actualizării respectivului plan.

(3) EIOPA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza elementele și criteriile evaluării posibilității de rezoluție a întreprinderilor sau a grupurilor de asigurare și de reasigurare, astfel cum este prevăzută la alineatul (1) și la articolul 14.

EIOPA transmite respectivele proiecte de standarde tehnice de reglementare Comisiei până la data de [OP – a se adăuga 18 luni de la data intrării în vigoare].

Comisiei i se conferă competența de a adopta proiectele de standarde tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

Articolul 14

Evaluarea posibilității de rezoluție în cazul grupurilor

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție a grupurilor, împreună cu autoritățile de rezoluție a filialelor, evaluează, după ce au consultat supraveghetorul grupului și autoritățile de supraveghere ale filialelor respective, în ce măsură rezoluția grupurilor este posibilă fără ipoteza vreunui sprijin financiar public extraordinar, în afară de utilizarea unor sisteme de garantare a asigurărilor sau a unor eventuale mecanisme de finanțare, dacă există.

(2) Se consideră că rezoluția unui grup este posibilă în cazul în care este fezabil și credibil ca autoritățile de rezoluție să lichideze entități ale grupului în cadrul procedurii obișnuite de insolvență, să procedeze la rezoluția grupului respectiv aplicând instrumente de rezoluție și exercitând competențe de rezoluție în privința entităților grupului, dacă acestea pot fi separate cu ușurință în timp util, sau să recurgă la orice alt mijloc prevăzut în dreptul intern.

Colegiile de rezoluție menționate la articolul 68 țin seama de evaluarea posibilității de rezoluție a grupului când își îndeplinesc funcțiile.

(3) Autoritățile de rezoluție a grupurilor efectuează evaluarea posibilității de rezoluție concomitent cu elaborarea și actualizarea planurilor de rezoluție a grupurilor, în conformitate cu articolul 10, și în scopul elaborării și actualizării respectivelor planuri. Evaluarea se efectuează în cadrul procedurilor de luare a deciziilor prevăzute la articolul 11.

Articolul 15

Competența de abordare sau de eliminare a obstacolelor din calea posibilității de rezoluție

(1) Statele membre se asigură că eventualele obstacole semnificative aflate în calea posibilității de rezoluție a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare în cauză, care au fost identificate în urma evaluării efectuate în conformitate cu articolul 13 sau 14, sunt notificate în scris de către autoritatea de rezoluție întreprinderii de asigurare sau de reasigurare respective și autorității de supraveghere în cauză.

(2) Cerința, stabilită la articolul 9 alineatul (1), ca autoritățile de rezoluție să elaboreze planuri de rezoluție și cerința, stabilită la articolul 11 alineatul (4), ca autoritățile de rezoluție relevante să ajungă, în conformitate cu articolul 17, la o decizie comună privind planurile de rezoluție a grupurilor se suspendă, ca urmare a notificării menționate la alineatul (1) de la prezentul articol, până când măsurile de eliminare a obstacolelor semnificative din calea posibilității de rezoluție sunt acceptate de autoritatea de rezoluție în temeiul alineatului (3) de la prezentul articol sau până când ele fac obiectul unei decizii în temeiul alineatului (4) de la prezentul articol.

(3) În termen de patru luni de la data primirii notificării menționate la alineatul (1), întreprinderea de asigurare sau de reasigurare propune autorității de rezoluție măsuri posibile de abordare sau de eliminare a obstacolelor semnificative identificate în notificare.

Când elaborează calendarul pentru punerea în aplicare a măsurilor menționate la primul paragraf, întreprinderea în cauză ține seama de motivele care stau la baza obstacolului semnificativ.

Autoritatea de rezoluție evaluează, după ce a consultat autoritatea de supraveghere, dacă măsurile menționate la primul paragraf abordează sau elimină în mod eficace obstacolul semnificativ în cauză.

(4) Când constată că măsurile propuse de o întreprindere de asigurare sau de reasigurare în conformitate cu alineatul (3) primul paragraf nu reduc sau nu elimină în mod eficace obstacolele în cauză, autoritățile de rezoluție, acționând fie direct, fie indirect, prin intermediul autorității de supraveghere, impun întreprinderii de asigurare sau de reasigurare în cauză să ia oricare dintre măsurile alternative menționate la

alineatul (5) și notifică în scris măsurile respective entității, care are la dispoziție o lună de la primirea notificării pentru a propune un plan de respectare a cerințelor respective.

Când identifică măsuri alternative, autoritățile de rezoluție trebuie să demonstreze de ce măsurile propuse de întreprinderea de asigurare sau de reasigurare nu ar putea elimina obstacolele din calea posibilității de rezoluție și în ce mod măsurile alternative propuse sunt proporționale pentru eliminarea obstacolelor respective. Autoritățile de rezoluție țin seama de efectul măsurilor asupra activității întreprinderii de asigurare sau de reasigurare, asupra stabilității acesteia și asupra capacității sale de a contribui la economie.

(5) Măsurile alternative menționate la alineatul (4) pot fi oricare dintre următoarele:

(a) obligarea întreprinderii de asigurare sau de reasigurare să revizuiască eventualele acorduri de finanțare intragrup sau să analizeze absența acestora sau să elaboreze acorduri de servicii, fie intragrup, fie cu părți terțe;

(b) obligarea întreprinderii de asigurare sau de reasigurare să își limiteze expunerile individuale și agregate maxime;

(c) impunerea unor cerințe suplimentare de informare punctuală sau periodică, relevante pentru procedura de rezoluție;

(d) obligarea întreprinderii de asigurare sau de reasigurare să cedeze anumite active sau să restructureze obligații;

(e) obligarea întreprinderii de asigurare sau de reasigurare să limiteze sau să sisteze anumite activități existente sau propuse;

(f) limitarea sau împiedicarea creării de noi linii de activitate, a dezvoltării celor existente sau a vânzării de produse noi sau existente;

(g) obligarea întreprinderii de asigurare sau de reasigurare să schimbe strategia de reasigurare;

(h) impunerea unor modificări ale structurilor juridice sau operaționale ale întreprinderii de asigurare sau de reasigurare sau ale oricărei entități din grup, fie în mod direct, fie în mod indirect, sub controlul său, în scopul de a se reduce complexitatea și de a se garanta astfel că funcțiile critice pot fi separate, din punct de vedere juridic și operațional, de alte funcții prin aplicarea instrumentelor de rezoluție;

(i) obligarea unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare sau unei întreprinderi-mamă să înființeze un holding-mamă de asigurare într-un stat membru sau un holding-mamă de asigurare în Uniune;

(j) în cazul în care o întreprindere de asigurare sau de reasigurare este filiala unui holding de asigurare cu activitate mixtă, obligarea holdingului de asigurare cu activitate mixtă să înființeze un holding de asigurare separat având rolul de a controla întreprinderea de asigurare sau de reasigurare, de a facilita, dacă este necesar, rezoluția întreprinderii de asigurare sau de reasigurare și de a evita efectele negative pe care aplicarea instrumentelor de rezoluție și exercitarea competențelor de rezoluție le-ar putea avea asupra părții nefinanciare a grupului.

(6) Înainte de a identifica oricare dintre măsurile alternative menționate la alineatul (5), autoritatea de rezoluție ia în considerare în mod corespunzător, după ce a consultat

autoritatea de supraveghere, efectul potențial al unei astfel de măsuri asupra solidității și a stabilității activității curente a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare în cauză și asupra pieței interne.

(7) O notificare sau o decizie luată în temeiul alineatului (1) sau (4):

(a) conține motivele care au stat la baza evaluării sau a constatării în cauză;

(b) indică în ce mod notificarea sau decizia în cauză respectă cerința de aplicare proporțională stabilită la alineatul (4) al doilea paragraf;

(c) poate face obiectul unei căi de atac.

(8) EIOPA emite, până la [OP – a se adăuga 18 luni de la intrarea în vigoare], ghiduri în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010, pentru a aduce precizări suplimentare cu privire la măsurile prevăzute la alineatul (5) și la circumstanțele în care poate fi aplicată fiecare măsură.

Articolul 16

Competența de abordare sau de eliminare a obstacolelor din calea posibilității de rezoluție: tratamentul grupurilor

(1) O autoritate de rezoluție a grupului, împreună cu autoritățile de rezoluție a filialelor, analizează, după ce a consultat colegiul de supraveghetori, evaluarea menționată la articolul 14 în cadrul colegiului de rezoluție și ia toate măsurile rezonabile pentru a ajunge la o decizie comună, astfel cum se menționează la articolul 17, cu privire la aplicarea măsurilor identificate în conformitate cu articolul 15 alineatul (4) în legătură cu toate entitățile relevante din grup.

(2) Autoritatea de rezoluție a grupului, în cooperare cu supraveghetorul grupului și cu EIOPA, în conformitate cu articolul 25 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010, întocmește un raport și îl prezintă întreprinderii-mamă de cel mai înalt rang și autorităților de rezoluție a filialelor, iar acestea din urmă transmit raportul respectiv filialelor care intră în sfera lor de competență. Raportul se întocmește după consultarea autorităților de supraveghere și conține o analiză a obstacolelor semnificative aflate în calea aplicării eficace a instrumentelor de rezoluție menționate la articolul 26 alineatul (3) și a exercitării competențelor de rezoluție menționate la articolele 40-52 în legătură cu grupul. În raport se recomandă toate măsurile proporționale și specifice care, în opinia autorității de rezoluție a grupului, sunt necesare sau indicate pentru eliminarea respectivelor obstacole, luându-se în considerare impactul măsurilor respective asupra modelului de afaceri al grupului.

(3) În termen de patru luni de la data primirii raportului, întreprinderea-mamă de cel mai înalt rang poate să prezinte observații și să propună autorității de rezoluție a grupului măsuri alternative de eliminare a obstacolelor identificate în raport.

Autoritatea de rezoluție evaluează, după ce a consultat autoritatea de supraveghere, dacă măsurile respective abordează sau elimină în mod eficace obstacolul semnificativ.

(4) Autoritatea de rezoluție a grupului comunică orice măsură propusă de către întreprinderea-mamă de cel mai înalt rang autorităților care sunt membre ale colegiului de rezoluție sau care participă la acesta. Autoritățile de rezoluție a grupurilor și autoritățile de rezoluție a filialelor depun toate eforturile, după ce au consultat autoritățile de supraveghere, pentru a ajunge la o decizie comună, astfel

cum se menționează la articolul 17, în cadrul colegiului de rezoluție cu privire la identificarea obstacolelor semnificative și, dacă este necesar, cu privire la evaluarea măsurilor propuse de întreprinderea-mamă de cel mai înalt rang și a măsurilor impuse de autorități în vederea abordării sau a eliminării obstacolelor. În acest sens, autoritățile respective trebuie să țină seama de impactul potențial al măsurilor în toate statele membre în care grupul își desfășoară activitatea.

CAPITOLUL III

Deciziile comune

Articolul 17

Decizii comune

(1) Supraveghetorii grupurilor, autoritățile de supraveghere, autoritățile de rezoluție a grupurilor și autoritățile de rezoluție depun eforturi pentru a ajunge la deciziile comune menționate la articolul 8 alineatul (2), la articolul 11 alineatul (4) și la articolul 16 alineatul (4), după caz, în termen de patru luni de la data la care:

(a) supraveghetorul grupului transmite planul preventiv de redresare a grupului în conformitate cu articolul 7 alineatul (4);

(b) autoritatea de rezoluție a grupului transmite informațiile menționate la articolul 11 alineatul (1) al doilea paragraf;

(c) întreprinderea-mamă de cel mai înalt rang transmite eventuale observații sau la expirarea perioadei de patru luni menționate la articolul 16 alineatul (3), luându-se în considerare data cea mai apropiată.

La cererea unei autorități de supraveghere sau a unei autorități de rezoluție, EIOPA poate, în conformitate cu articolul 31 alineatul (2) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010, să acorde asistență supraveghetorilor grupurilor, autorităților de supraveghere, autorităților de rezoluție a grupurilor și autorităților de rezoluție pentru ca acestea să ajungă la o decizie comună.

(2) Dacă nu se ajunge la o decizie comună în termenul menționat la alineatul (1) cu privire la oricare dintre elementele enumerate la al doilea paragraf, supraveghetorul grupului sau autoritatea de rezoluție a grupului, după caz, ia propria decizie cu privire la elementele respective.

Elementele menționate la primul paragraf sunt următoarele:

(a) analiza și evaluarea planului preventiv de redresare a grupului, menționat la articolul 8;

(b) orice măsură pe care întreprinderea-mamă de cel mai înalt rang trebuie să o ia în conformitate cu articolul 6 alineatele (3) și (4);

(c) planul de rezoluție a grupului, menționat la articolul 10;

(d) măsurile menționate la articolul 16;

Decizia luată de supraveghetorul grupului sau de autoritatea de rezoluție a grupului, după caz, trebuie să fie complet motivată și să țină seama de punctele de vedere și rezervele altor autorități de supraveghere sau autorități de rezoluție, după caz,

exprimate în termenul de patru luni. Decizia se transmite întreprinderii-mamă de cel mai înalt rang și celorlalte autorități implicate.

(3) Dacă autoritățile de supraveghere sau autoritățile de rezoluție nu ajung, în termenul menționat la alineatul (1), la o decizie comună cu privire la oricare dintre elementele enumerate la al doilea paragraf, fiecare autoritate de supraveghere sau autoritate de rezoluție, după caz, a unei filiale ia propria decizie cu privire la elementele respective.

Elementele menționate la primul paragraf sunt următoarele:

(a) eventuala necesitate de a se elabora un plan de redresare pe bază individuală pentru întreprinderile de asigurare sau de reasigurare din jurisdicția sa, astfel cum se menționează la articolul 8 alineatul (2);

(b) aplicarea la nivel de filială a măsurilor menționate la articolul 6 alineatele (3) și (4);

(c) identificarea obstacolelor semnificative și, dacă este necesar, evaluarea măsurilor propuse de întreprinderea-mamă de cel mai înalt rang și a măsurilor impuse de autorități în vederea abordării sau a eliminării obstacolelor, astfel cum se menționează la articolul 16 alineatul (1).

(4) Dacă autoritățile de rezoluție nu ajung la o decizie comună cu privire la adoptarea planului de rezoluție a grupului, astfel cum se menționează la articolul 11 alineatul (4), în termenul de patru luni menționat la alineatul (1), fiecare autoritate de rezoluție responsabilă pentru o filială ia propria decizie, elaborând și ținând la zi un plan de rezoluție pentru entitățile din jurisdicția sa. Fiecare autoritate de rezoluție își notifică decizia celorlalți membri ai colegiului de rezoluție.

(5) Fiecare dintre deciziile luate de autoritățile de supraveghere sau de rezoluție în conformitate cu alineatul (3) sau (4) trebuie să fie complet motivată și să țină seama de punctele de vedere și rezervele celorlalte autorități de supraveghere, autorități de rezoluție sau autorități ale grupului, după caz.

(6) Autoritățile de supraveghere sau autoritățile de rezoluție care nu dezaprobă o decizie menționată la alineatele (3) și (4) pot să ajungă la o decizie comună cu privire la un plan preventiv de redresare a grupului sau la un plan de rezoluție a grupului în care sunt luate în considerare entitățile din grup aflate în jurisdicția lor.

(7) Dacă, în termenul de patru luni menționat la alineatul (1), oricare dintre autoritățile de supraveghere sau de rezoluție în cauză a adus o chestiune la cunoștința EIOPA în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010, supraveghetorul grupului, autoritatea de rezoluție a grupului, autoritatea de supraveghere sau autoritatea de rezoluție în cauză, după caz, își amână decizia prevăzută la alineatele (2), (3) și (4) și așteaptă decizia pe care EIOPA o poate lua în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat, urmând să își ia decizia în conformitate cu decizia EIOPA. Termenul de patru luni menționat la alineatul (1) se consideră a fi etapa de conciliere, astfel cum este menționată la articolul 19 alineatul (2) din regulamentul menționat. EIOPA își ia decizia în termen de o lună. Chestiunea nu poate fi adusă la cunoștința EIOPA după ce a expirat termenul de patru luni menționat la alineatul (1) sau după ce s-a ajuns la o decizie comună. Dacă EIOPA nu ia nicio decizie în termen de o lună de la data la care i-a fost adusă la cunoștință chestiunea, se aplică decizia supraveghetorului grupului, a autorității de rezoluție a grupului, a autorității de supraveghere sau a autorității de rezoluție competente pentru grup sau filială la nivel individual, după caz.

(8) Decizia comună menționată la articolul 8 alineatul (2), la articolul 11 alineatul (4), la articolul 16 alineatul (4) și la alineatul (6) de la prezentul articol și deciziile menționate la alineatele (2), (3) și (4) de la prezentul articol sunt recunoscute ca definitive și aplicate de celelalte autorități de supraveghere sau autorități de rezoluție în cauză din statele membre în cauză.

(9) În cazul în care se iau decizii comune în temeiul articolului 11 alineatul (4) și, în privința planurilor de rezoluție a grupurilor, în temeiul alineatului (6) de la prezentul articol și în cazul în care o autoritate de rezoluție apreciază că obiectul unui dezacord privind planurile de rezoluție a grupului afectează responsabilitățile bugetare ale propriului stat membru, autoritatea de rezoluție a grupului procedează la o reevaluare a planului de rezoluție a grupului.

TITLUL III

REZOLUȚIA

CAPITOLUL I

Obiectivele rezoluției, condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție și principiile generale

Articolul 18

Obiectivele rezoluției

(1) Statele membre se asigură că, atunci când aplică instrumentele de rezoluție menționate la articolul 26 alineatul (3) și exercită competențele de rezoluție menționate la articolele 40-52, autoritățile de rezoluție au în vedere obiectivele rezoluției enumerate la alineatul (2) și aleg instrumentele și competențele care permit cel mai bine atingerea obiectivelor relevante pentru fiecare situație în parte.

(2) Obiectivele rezoluției menționate la alineatul (1) sunt:

(a) protejarea deținătorilor de polițe, a beneficiarilor și a solicitanților de despăgubiri;

(b) menținerea stabilității financiare, în special prin prevenirea contagiunii și prin menținerea disciplinei de piață;

(c) asigurarea continuității funcțiilor critice;

(d) protejarea fondurilor publice prin reducerea la minimum a dependenței de sprijinul financiar public extraordinar.

Statele membre se asigură că, atunci când urmăresc obiectivele rezoluției, autoritățile de rezoluție se străduiesc să reducă la minimum costul rezoluției și evită distrugerea valorii, cu excepția cazului în care acest lucru este necesar pentru atingerea respectivelor obiective ale rezoluției.

(3) Obiectivele rezoluției, menționate la alineatul (2), au o importanță egală, iar statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție le echilibrează în funcție de natura și de circumstanțele fiecărui caz.

Articolul 19

Condiții de declanșare a procedurii de rezoluție

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție iau o măsură de rezoluție în legătură cu o întreprindere de asigurare sau de reasigurare numai în cazul în care sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

(a) autoritatea de supraveghere, după consultarea autorității de rezoluție, sau, sub rezerva condițiilor stabilite la alineatul (2), autoritatea de rezoluție, după consultarea autorității de supraveghere, a stabilit că întreprinderea de asigurare

sau de reasigurare este în curs de a intra în dificultate sau susceptibilă de a intra în dificultate;

(b) nu există nicio perspectivă rezonabilă ca vreo măsură alternativă din sectorul privat sau vreo măsură de supraveghere, inclusiv măsurile preventive sau corective, să prevină intrarea în dificultate a întreprinderii într-un interval de timp rezonabil;

(c) măsura de rezoluție este necesară în interesul public.

(2) Statele membre prevăd ca autoritățile de rezoluție să dispună, după ce au consultat autoritatea de supraveghere, de instrumentele necesare pentru a efectua constatările prevăzute la alineatul (1) litera (a), printre care se numără, în special, accesul adecvat la orice informație relevantă. Autoritatea de supraveghere prezintă autorității de rezoluție, fără întârziere, orice informație relevantă pe care aceasta din urmă o solicită pentru a-și putea efectua evaluarea.

(3) În sensul alineatului (1) litera (a), o întreprindere de asigurare sau de reasigurare este în curs de a intra în dificultate sau susceptibilă de a intra în dificultate în oricare dintre următoarele circumstanțe:

(a) întreprinderea de asigurare sau de reasigurare încalcă sau este susceptibilă de a încălca cerința de capital minim menționată în titlul I capitolul VI secțiunea 5 din Directiva 2009/138/CE și nu există nicio perspectivă rezonabilă de restabilire a conformității;

(b) întreprinderea de asigurare sau de reasigurare nu mai îndeplinește condițiile de autorizare sau își încalcă grav obligațiile prevăzute în actele cu putere de lege și normele administrative cărora li se supune sau există elemente obiective care permit să se concluzioneze că întreprinderea își va încălca grav în viitorul apropiat obligațiile, într-un mod care ar justifica retragerea autorizației;

(c) întreprinderea de asigurare sau de reasigurare nu poate să își achite în viitorul apropiat datoriile sau alte obligații, inclusiv plățile către deținătorii de polițe sau beneficiari, pe măsură ce acestea ajung la scadență, sau există elemente obiective care permit să se concluzioneze că întreprinderea se va afla într-o astfel de situație în viitorul apropiat;

(d) este necesar un sprijin financiar public extraordinar.

(4) În sensul alineatului (1) litera (c), o măsură de rezoluție este în interesul public dacă ea este necesară pentru atingerea unuia sau mai multora dintre obiectivele enumerate la articolul 18 alineatul (2) și este proporțională cu acestea și dacă respectivele obiective nu ar fi realizate în aceeași măsură prin lichidarea instituției în cadrul procedurii obișnuite de insolvență.

Articolul 20

Condiții de declanșare a procedurii de rezoluție în privința întreprinderilor-mamă și a holdingurilor

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție pot să ia o măsură de rezoluție în legătură cu o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e), dacă entitatea respectivă îndeplinește condițiile stabilite la articolul 19 alineatul (1).

(2) În cazul în care filialele de asigurare sau de reasigurare ale unui holding de asigurare cu activitate mixtă sunt deținute, direct sau indirect, de către un holding de asigurare intermediar, statele membre se asigură că măsurile de rezoluție vizând rezoluția grupului sunt luate în legătură cu holdingul de asigurare intermediar și nu pot să ia măsuri de rezoluție vizând rezoluția grupului în legătură cu holdingul de asigurare cu activitate mixtă.

(3) Sub rezerva alineatului (2), autoritățile de rezoluție pot să ia măsuri de rezoluție în privința oricăreia dintre entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (c)-(e), chiar și în cazul în care entitățile respective nu îndeplinesc condițiile stabilite la alineatul (1), dacă sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

(a) una sau mai multe dintre filialele de asigurare sau de reasigurare îndeplinesc condițiile stabilite la articolul 19 alineatul (1);

(b) activele și pasivele filialelor de asigurare sau de reasigurare sunt de așa natură încât intrarea în dificultate a filialelor respective amenință o altă întreprindere de asigurare sau de reasigurare din cadrul grupului sau grupul în ansamblu sau în cazul în care legislația în materie de insolvență a statului membru prevede ca grupurile să fie tratate ca un tot unitar;

(c) măsura de rezoluție în privința entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (c)-(e) este necesară pentru rezoluția filialelor de asigurare sau de reasigurare sau pentru rezoluția grupului în ansamblu.

Articolul 21

Proceduri de insolvență pentru întreprinderi care nu sunt supuse unei măsuri de rezoluție

Statele membre se asigură că întreprinderile de asigurare sau de reasigurare care îndeplinesc condițiile stabilite la articolul 19 alineatul (1) literele (a) și (b), dar nu și condiția stabilită la articolul 19 alineatul (1) litera (c), și care îndeplinesc cerința de capital minim stabilită în titlul I capitolul VI secțiunea 5 din Directiva 2009/138/CE sunt lichidate în mod ordonat, în conformitate cu o procedură obișnuită de insolvență care asigură o ieșire ordonată de pe piață.

Articolul 22

Principii generale care reglementează rezoluția

(1) Statele membre se asigură că, atunci când aplică instrumentele de rezoluție menționate la articolul 26 alineatul (3) și exercită competențele de rezoluție menționate la articolele 40-52, autoritățile de rezoluție iau toate măsurile corespunzătoare pentru a se asigura că măsura de rezoluție este luată în conformitate cu următoarele principii:

(a) acționarii întreprinderii aflate în rezoluție sunt primii care suportă pierderi;

(b) creditorii întreprinderii aflate în rezoluție suportă pierderi după acționari, în conformitate cu ordinea priorității creanțelor lor în cadrul procedurii obișnuite de insolvență, cu excepția cazului în care în prezenta directivă se prevede în mod explicit altfel;

(c) organul administrativ, de conducere sau de control și conducerea superioară a întreprinderii aflate în rezoluție sunt înlocuite, cu excepția cazului în care menținerea, integrală sau parțială, a organului respectiv sau a conducerii superioare este considerată necesară pentru atingerea obiectivelor rezoluției;

(d) organul administrativ, de conducere sau de control și conducerea superioară a întreprinderii aflate în rezoluție furnizează toată asistența necesară pentru atingerea obiectivelor rezoluției;

(e) persoanele fizice și juridice răspund civil sau penal, în temeiul dreptului în materie civilă sau penală, pentru intrarea în dificultate a întreprinderii aflate în rezoluție;

(f) dacă nu se prevede altfel în prezenta directivă, creditorii din aceeași categorie sunt tratați în mod echitabil;

(g) pierderile suportate de fiecare acționar sau creditor nu depășesc pierderile care ar fi fost suportate de acesta dacă întreprinderea de asigurare sau de reasigurare ar fi fost lichidată în cadrul procedurii obișnuite de insolvență, în conformitate cu mecanismele de siguranță de la articolele 53-55;

(h) măsurile de rezoluție se iau conform mecanismelor de siguranță din prezenta directivă.

(2) Dacă întreprinderea de asigurare sau de reasigurare face parte dintr-un grup, autoritățile de rezoluție aplică instrumentele de rezoluție menționate la articolul 26 alineatul (3) și exercită competențele de rezoluție menționate la articolele 40-52 într-un mod în care să se reducă la minimum, în special în țările în care grupul își desfășoară activitatea:

(a) impactul asupra altor entități ale grupului și asupra grupului în ansamblu;

(b) efectele negative asupra deținătorilor de polițe, a economiei reale și a stabilității financiare din Uniune și din statele membre ale acesteia.

(3) Când aplică instrumentele de rezoluție menționate la articolul 26 alineatul (3) și exercită competențele de rezoluție menționate la articolele 40-52, statele membre se asigură că se respectă cadrul Uniunii privind ajutoarele de stat, dacă este cazul.

(4) În cazul în care se aplică instrumentele de rezoluție menționate la articolul 26 alineatul (3), se consideră că entitatea căreia i se aplică instrumentele respective face obiectul unei proceduri de faliment sau al unei proceduri de insolvență asemănătoare, în sensul articolului 5 alineatul (1) din Directiva 2001/23/CE a Consiliului[31].

(5) Când aplică instrumentele de rezoluție menționate la articolul 26 alineatul (3) și exercită competențele de rezoluție menționate la articolele 40-52, autoritățile de rezoluție informează și consultă, dacă este cazul, reprezentanții angajaților întreprinderii în cauză.

(6) Autoritățile de rezoluție aplică instrumentele de rezoluție menționate la articolul 26 alineatul (3) și exercită competențele de rezoluție menționate la articolele 40-52 fără a aduce atingere dispozițiilor privind reprezentarea angajaților în organele de conducere, astfel cum se prevede în dreptul intern sau practica națională.

---

[31] Directiva 2001/23/CE a Consiliului din 12 martie 2001 privind apropierea legislației statelor membre referitoare la menținerea drepturilor lucrătorilor în cazul transferului de întreprinderi, unități sau părți de întreprinderi sau unități (JO L 82, 22.3.2001, p. 16).

CAPITOLUL II

Evaluarea

Articolul 23

Evaluarea în scopul rezoluției

(1) Autoritățile de rezoluție se asigură că orice măsură de rezoluție este adoptată pe baza unei evaluări care garantează o estimare echitabilă, prudentă și realistă a activelor, pasivelor, drepturilor și obligațiilor întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare.

(2) Înainte de a declanșa procedura de rezoluție în cazul unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare, autoritatea de rezoluție se asigură că se efectuează o primă evaluare pentru a se stabili dacă sunt îndeplinite condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție prevăzute la articolul 19 alineatul (1) sau la articolul 20 alineatul (3).

(3) După ce a hotărât să declanșeze procedura de rezoluție în cazul unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare, autoritatea de rezoluție se asigură că se efectuează o a doua evaluare pentru:

(a) luarea în cunoștință de cauză a deciziei privind măsurile de rezoluție adecvate care trebuie luate;

(b) asigurarea faptului că eventualele pierderi ale întreprinderii de asigurare sau de reasigurare sunt pe deplin recunoscute la data aplicării instrumentelor de rezoluție;

(c) luarea în cunoștință de cauză a deciziei privind amploarea anulării sau diluării instrumentelor de proprietate;

(d) luarea în cunoștință de cauză a deciziei privind amploarea reducerii valorii contabile sau a conversiei obligațiilor negarantate, inclusiv a instrumentelor de datorie;

(e) în cazul aplicării instrumentului de întreprindere-punte, menționat la articolul 32, luarea în cunoștință de cauză a deciziei privind activele, pasivele, drepturile și obligațiile sau instrumentele de proprietate care pot fi transferate întreprinderii-punte și luarea în cunoștință de cauză a deciziei privind valoarea oricărei contraprestații care poate fi plătită întreprinderii de asigurare sau de reasigurare aflate în rezoluție sau, dacă este cazul, deținătorilor instrumentelor de proprietate;

(f) în cazul aplicării instrumentului de vânzare a activității, menționat la articolul 31, luarea în cunoștință de cauză a deciziei privind activele, pasivele, drepturile și obligațiile sau instrumentele de proprietate care pot fi transferate cumpărătorului terț și interpretarea în cunoștință de cauză, de către autoritatea de rezoluție, a condițiilor comerciale în sensul articolului 31.

(4) Evaluările menționate la alineatele (2) și (3) de la prezentul articol pot face obiectul unei căi de atac, în conformitate cu articolul 65, numai împreună cu decizia de aplicare a unui instrument de rezoluție sau de exercitare a unei competențe de rezoluție.

Articolul 24

Cerințe pentru evaluare

(1) Statele membre se asigură că evaluările menționate la articolul 23 sunt efectuate de oricare dintre următoarele:

(a) o persoană independentă față de orice autoritate publică și față de întreprinderea de asigurare sau de reasigurare;

(b) autoritatea de rezoluție, dacă respectivele evaluări nu pot fi efectuate de către o persoană menționată la litera (a).

(2) Evaluările menționate la articolul 23 sunt considerate definitive dacă au fost efectuate de persoana menționată la alineatul (1) litera (a) de la prezentul articol și dacă sunt îndeplinite toate cerințele prevăzute la alineatele (3)-(5) de la prezentul articol.

(3) Fără a aduce atingere cadrului Uniunii privind ajutoarele de stat, dacă este cazul, o evaluare definitivă se bazează pe ipoteze prudente și nu conține ipoteza acordării posibile a unui sprijin financiar public extraordinar din momentul în care se iau măsuri de rezoluție.

(4) O evaluare definitivă se completează cu următoarele informații deținute de întreprinderea de asigurare sau de reasigurare sau de o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e):

(a) o situație financiară actualizată și o evaluare economică actualizată, astfel cum este prevăzută în Solvabilitate II, a bilanțului întreprinderii de asigurare sau de reasigurare sau al entității menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e);

(b) un raport privind situația financiară a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare, inclusiv o evaluare, realizată de o funcție actuarială independentă, a rezervelor tehnice, astfel cum sunt menționate în titlul I capitolul VI secțiunea 2 din Directiva 2009/138/CE, ale întreprinderii de asigurare sau de reasigurare sau ale entității menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e);

(c) orice informație suplimentară referitoare la valorile de piață și valorile contabile ale activelor, ale rezervelor tehnice, astfel cum sunt menționate în titlul I capitolul VI secțiunea 2 din Directiva 2009/138/CE, și ale altor obligații ale întreprinderii de asigurare sau de reasigurare sau ale entității menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e).

(5) În evaluarea definitivă se indică împărțirea creditorilor pe categorii în funcție de rangurile lor de prioritate conform legislației aplicabile în materie de insolvență. Evaluarea definitivă conține, de asemenea, o estimare a tratamentului pe care ar fi trebuit să îl primească fiecare categorie de acționari și creditori dacă întreprinderea de asigurare sau de reasigurare sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e) ar fi fost lichidată prin procedura obișnuită de insolvență.

Estimarea menționată la primul paragraf nu aduce atingere evaluării menționate la articolul 54.

(6) EIOPA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza:

(a) circumstanțele în care se consideră că o persoană este independentă atât față de autoritatea de rezoluție, cât și față de întreprinderea de asigurare sau de reasigurare, în sensul alineatului (1) de la prezentul articol;

(b) metodologia utilizată pentru estimarea valorii activelor și pasivelor întreprinderii de asigurare sau de reasigurare în contextul rezoluției;

(c) separarea evaluărilor efectuate în temeiul articolelor 23 și 54 din prezenta directivă.

EIOPA transmite respectivele proiecte de standarde tehnice de reglementare Comisiei până la data de [OP – a se adăuga 18 luni de la data intrării în vigoare].

Comisiei i se deleagă competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

Articolul 25

Evaluări provizorii și definitive

(1) Evaluările menționate la articolul 23 care nu îndeplinesc cerințele stabilite la articolul 24 alineatul (2) sunt considerate evaluări provizorii.

Evaluările provizorii trebuie să conțină o rezervă pentru pierderi suplimentare și o justificare adecvată a respectivei rezerve.

(2) Dacă adoptă măsuri de rezoluție pe baza unei evaluări provizorii, autoritățile de rezoluție se asigură că se efectuează o evaluare definitivă cât mai curând posibil.

Autoritatea de rezoluție se asigură că evaluarea definitivă menționată la primul paragraf:

(a) permite recunoașterea integrală a oricăror pierderi ale întreprinderii de asigurare sau de reasigurare în registrele sale contabile;

(b) permite luarea în cunoștință de cauză a unei decizii de reajustare a creanțelor creditorilor sau de majorare a valorii contraprestațiilor plătite, în conformitate cu alineatul (3).

(3) În cazul în care valoarea activului net al întreprinderii de asigurare sau de reasigurare estimată în cadrul evaluării definitive este mai mare decât valoarea activului net al întreprinderii de asigurare sau de reasigurare estimată în cadrul evaluării provizorii, autoritatea de rezoluție poate:

(a) să majoreze valoarea creanțelor creditorilor afectați care au făcut obiectul reducerii valorii contabile sau al restructurării;

(b) să impună unei întreprinderi-punte să efectueze o plată suplimentară de contraprestații în raport cu activele, pasivele, drepturile și obligațiile către întreprinderea de asigurare sau de reasigurare sau, după caz, către proprietarii instrumentelor de proprietate.

(4) EIOPA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza, în sensul alineatului (1) de la prezentul articol, metodologia de calculare a rezervei pentru pierderi suplimentare care trebuie inclusă în evaluările provizorii.

EIOPA transmite respectivele proiecte de standarde tehnice de reglementare Comisiei până la data de [OP – a se adăuga 18 luni de la data intrării în vigoare].

Comisiei i se deleagă competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

CAPITOLUL III

Instrumentele de rezoluție

SECȚIUNEA 1

PRINCIPII GENERALE

Articolul 26

Dispoziții generale privind instrumentele de rezoluție

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au competențele necesare pentru a aplica instrumentele de rezoluție întreprinderilor de asigurare și de reasigurare și entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e) care îndeplinesc condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție menționate la articolul 19 alineatul (1) sau la articolul 20 alineatul (3).

(2) Dacă o autoritate de rezoluție decide să aplice un instrument de rezoluție unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare sau unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e) și dacă măsura de rezoluție respectivă ar conduce la suportarea unor pierderi de către creditori, în special de către deținătorii de polițe, sau ar conduce la restructurarea sau conversia creanțelor acestora, autoritatea de rezoluție în cauză exercită competența de reducere a valorii contabile sau de conversie a instrumentelor de capital și a datoriilor eligibile în conformitate cu articolul 34 imediat înainte de aplicarea instrumentului de rezoluție sau concomitent cu aplicarea acestuia.

Conversia datoriilor eligibile în instrumente de capital nu se aplică în cazul creanțelor de asigurare.

(3) Instrumentele de rezoluție menționate la alineatul (1) sunt următoarele:

(a) instrumentul de lichidare de portofoliu în condiții de solvabilitate;

(b) instrumentul de vânzare a activității;

(c) instrumentul de întreprindere-punte;

(d) instrumentul de separare a activelor și pasivelor;

(e) instrumentul de reducere a valorii contabile sau de conversie.

Sub rezerva alineatului (5), autoritățile de rezoluție pot să aplice instrumentele de rezoluție separat sau în orice combinație, cu excepția instrumentului de separare a activelor și pasivelor, care poate fi utilizat numai împreună cu un alt instrument de rezoluție.

(4) Dacă se utilizează numai instrumentul de vânzare a activității și instrumentul de întreprindere-punte și dacă aceste instrumente sunt utilizate pentru transferarea doar a unei părți din active, drepturile sau obligațiile întreprinderii aflate în rezoluție, întreprinderea de asigurare sau de reasigurare reziduală sau entitatea reziduală, menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e), de la care au fost transferate activele, drepturile sau obligațiile se lichidează în cadrul procedurii obișnuite de insolvență. Lichidarea într-un astfel de caz se realizează într-un termen rezonabil, ținându-se cont de eventuala necesitate ca întreprinderea de asigurare sau de reasigurare reziduală sau entitatea reziduală menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e) să furnizeze servicii sau sprijin în temeiul articolului 43, pentru a permite destinatarului să își desfășoare activitățile sau serviciile dobândite prin transferul respectiv, precum și de orice alt motiv pentru care atingerea obiectivelor rezoluției menționate la articolul 18 sau respectarea principiilor menționate la articolul 22 necesită continuarea întreprinderii de asigurare sau de reasigurare reziduale sau a entității reziduale menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e).

Dacă se utilizează instrumentul de lichidare de portofoliu în condiții de solvabilitate și dacă valoarea activului net al întreprinderii aflate în rezoluție și supuse lichidării de portofoliu în condiții de solvabilitate a devenit negativă, întreprinderea de asigurare sau de reasigurare reziduală se lichidează în cadrul procedurii obișnuite de insolvență.

(5) Autoritatea de rezoluție poate recupera toate cheltuielile rezonabile suportate în mod corespunzător în legătură cu utilizarea instrumentelor de rezoluție sau cu exercitarea competențelor de rezoluție în unul sau mai multe dintre următoarele moduri:

(a) ca deducere din orice contraprestație plătită de către un destinatar întreprinderii aflate în rezoluție sau, după caz, proprietarilor acțiunilor sau ai altor instrumente de proprietate;

(b) de la întreprinderea aflată în rezoluție, în calitate de creditor preferențial;

(c) din orice încasare rezultată din încetarea funcționării întreprinderii-punte, a vehiculului de gestionare a activelor și pasivelor sau a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare aflate în lichidare de portofoliu în condiții de solvabilitate, în calitate de creditor preferențial.

(6) Statele membre se asigură că normele din legislația națională în materie de insolvență referitoare la anularea sau inopozabilitatea actelor juridice prejudiciabile creditorilor nu se aplică transferurilor de active, drepturi sau obligații de la o întreprindere aflată în rezoluție către o altă entitate prin aplicarea unui instrument de rezoluție sau prin exercitarea unei competențe de rezoluție.

(7) Statele membre pot să confere autorităților de rezoluție instrumente și competențe suplimentare la care autoritățile respective pot să recurgă atunci când o întreprindere de asigurare sau de reasigurare sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e) îndeplinește condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție menționate la articolul 19 alineatul (1) sau la articolul 20 alineatul (3), cu condiția ca:

(a) atunci când sunt aplicate unui grup transfrontalier, respectivele instrumente și competențe suplimentare să nu ridice obstacole în calea unei rezoluții eficace a grupului;

(b) respectivele instrumente și competențe să fie compatibile cu obiectivele rezoluției menționate la articolul 18 și cu principiile generale care reglementează rezoluția, stabilite la articolele 18 și 22.

SECȚIUNEA 2

INSTRUMENTUL DE LICHIDARE DE PORTOFOLIU ÎN CONDIȚII DE SOLVABILITATE

Articolul 27

Instrumentul de lichidare de portofoliu în condiții de solvabilitate

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au competența să îi retragă întreprinderii aflate în rezoluție autorizația de a încheia noi contracte de asigurare sau de reasigurare și să supună întreprinderea aflată în rezoluție la o procedură de lichidare de portofoliu în condiții de solvabilitate, pentru a pune capăt activităților întreprinderii respective.

(2) Autoritățile de rezoluție se asigură că o întreprindere de asigurare sau de reasigurare aflată în rezoluție și supusă lichidării de portofoliu în condiții de solvabilitate are capacitatea de a păstra un personal format în mod adecvat și competent pentru a asigura continuarea ordonată a activităților sale de asigurare în cursul lichidării de portofoliu până la lichidarea întreprinderii.

(3) Autoritățile de rezoluție monitorizează, în strânsă cooperare cu autoritățile de supraveghere, costurile și cheltuielile unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare aflate în rezoluție, pentru a-i păstra valoarea și vandabilitatea.

(4) Autoritățile de rezoluție evaluează, în strânsă cooperare cu autoritățile de supraveghere, modificările preconizate ale componenței activelor, monitorizează îndeaproape acordurile de reasigurare și solicită, cel puțin trimestrial, evaluări actuariale independente ale rezervelor și ale rezervelor tehnice.

(5) La aplicarea instrumentului de lichidare de portofoliu în condiții de solvabilitate, autoritățile de rezoluție restricționează sau interzic orice remunerare a capitalurilor proprii și a instrumentelor asimilate capitalurilor proprii, inclusiv plățile de dividende, și restricționează sau interzic orice plată a remunerației variabile și a beneficiilor discreționare de tipul pensiilor.

(6) Autoritățile de rezoluție iau decizia ca o întreprindere aflată în rezoluție și supusă lichidării de portofoliu în condiții de solvabilitate să fie lichidată în momentul apariției oricăreia dintre următoarele situații:

(a) întreprinderea aflată în rezoluție și supusă lichidării de portofoliu în condiții de solvabilitate fuzionează cu o altă entitate;

(b) activele, drepturile sau obligațiile întreprinderii aflate în rezoluție și supusă lichidării de portofoliu în condiții de solvabilitate sunt vândute, în totalitate sau într-o proporție semnificativă, unui cumpărător terț;

(c) activele întreprinderii aflate în rezoluție și supuse lichidării de portofoliu în condiții de solvabilitate sunt lichidate complet, iar obligațiile sale sunt complet achitate;

(d) valoarea activului net al întreprinderii aflate în rezoluție și supuse lichidării de portofoliu în condiții de solvabilitate a devenit negativă.

(7) Atunci când operațiunile unei întreprinderi aflate în rezoluție și supuse lichidării de portofoliu în condiții de solvabilitate încetează în circumstanțele menționate la alineatul (6) litera (b), întreprinderea de asigurare sau de reasigurare reziduală se lichidează în cadrul procedurii obișnuite de insolvență.

Sub rezerva articolului 26 alineatul (6), orice încasare rezultată din încetarea funcționării întreprinderii de asigurare sau de reasigurare aflate în lichidare de portofoliu revine acționarilor acesteia.

SECȚIUNEA 3

INSTRUMENTUL DE SEPARARE A ACTIVELOR ȘI PASIVELOR, INSTRUMENTUL DE VÂNZARE A ACTIVITĂȚII ȘI INSTRUMENTUL DE ÎNTREPRINDERE-PUNTE

Articolul 28

Principii pentru aplicarea instrumentului de separare a activelor și pasivelor, a instrumentului de vânzare a activității și a instrumentului de întreprindere-punte

(1) Statele membre se asigură că, sub rezerva articolului 31 alineatele (5) și (6) și a articolului 65, autoritățile de rezoluție au competența de a utiliza instrumentul de separare a activelor și pasivelor, instrumentul de vânzare a activității și instrumentul de întreprindere-punte fără a fi necesar să obțină acordul acționarilor întreprinderii aflate în rezoluție sau al oricărei părți terțe, altele decât cumpărătorul sau întreprinderea-punte, și fără a fi necesar să respecte alte cerințe procedurale în temeiul dreptului societăților comerciale sau al legislației privind valorile mobiliare, altele decât cele prevăzute la articolul 29.

(2) Sub rezerva articolului 26 alineatul (7), orice contraprestație plătită de cumpărător sau de întreprinderea-punte revine:

(a) proprietarilor acțiunilor sau ai altor instrumente de proprietate, în cazul în care astfel de acțiuni sau alte instrumente de proprietate emise de întreprinderea aflată în rezoluție au fost transferate de la deținătorii acțiunilor sau instrumentelor respective la cumpărător sau la întreprinderea-punte;

(b) întreprinderii aflate în rezoluție, în cazul în care activele sau pasivele întreprinderii aflate în rezoluție au fost transferate, parțial sau integral, cumpărătorului sau întreprinderii-punte.

(3) Sub rezerva articolului 26 alineatul (7), orice contraprestație plătită de un vehicul de gestionare a activelor și pasivelor, astfel cum este menționat la articolul 30 alineatul (2), în privința activelor, drepturilor sau obligațiilor dobândite în mod direct de la întreprinderea aflată în rezoluție revine întreprinderii aflate în rezoluție. Contraprestația poate fi plătită sub forma unei datorii emise de vehiculul de gestionare a activelor și pasivelor.

(4) Transferurile efectuate prin utilizarea instrumentului de separare a activelor și pasivelor, a instrumentului de vânzare a activității sau a instrumentului de întreprindere-punte sunt supuse mecanismelor de siguranță menționate în titlul III capitolul V.

(5) Autoritățile de rezoluție pot utiliza instrumentul de separare a activelor și pasivelor, instrumentul de vânzare a activității și instrumentul de întreprindere-punte de mai

multe ori pentru a efectua transferuri suplimentare atunci când acestea sunt necesare pentru atingerea obiectivelor rezoluției menționate la articolul 18.

(6) Statele membre se asigură că cumpărătorul sau întreprinderea-punte, astfel cum se menționează la alineatul (1), poate continua să exercite, când este relevant, drepturile de membru și de acces în legătură cu sistemele de plată, compensare și decontare, bursele de valori și sistemele de garantare a asigurărilor ale întreprinderii aflate în rezoluție, cu condiția să îndeplinească criteriile pentru deținerea calității de membru al unor astfel de sisteme și pentru participarea la acestea.

În cazurile în care nu sunt îndeplinite toate criteriile enumerate la primul paragraf, statele membre se asigură că:

(a) nu se refuză calitatea de membru al sistemelor de plată, compensare și decontare, al burselor de valori și al sistemelor de garantare a asigurărilor sau participarea la acestea pe motivul că cumpărătorul sau întreprinderea-punte nu deține un rating din partea unei agenții de rating de credit sau că un astfel de rating nu corespunde nivelurilor de rating necesare pentru primirea accesului la astfel de sisteme;

(b) în cazul în care cumpărătorul sau întreprinderea-punte nu îndeplinește criteriile de calitate de membru sau de participare în legătură cu un sistem de plată, compensare sau decontare, o bursă de valori sau un sistem de garantare a asigurărilor, drepturile menționate la primul paragraf se exercită pentru o perioadă de timp, precizată de autoritatea de rezoluție, care nu poate depăși 24 de luni și care poate fi reînnoită pe baza unei cereri adresate autorității de rezoluție de către cumpărător sau întreprinderea-punte.

(7) Fără a aduce atingere titlului III capitolul V, acționarii sau creditorii întreprinderii aflate în rezoluție și alte părți terțe ale căror active, drepturi sau obligații nu sunt transferate cu ajutorul instrumentului de separare a activelor și pasivelor, al instrumentului de vânzare a activității sau al instrumentului de întreprindere-punte nu pot să aibă niciun fel de drepturi sau pretenții asupra activelor, drepturilor sau obligațiilor transferate sau în legătură cu acestea și nici asupra organului administrativ, de conducere sau de control sau a conducerii superioare a întreprinderii-punte sau a vehiculului de gestionare a activelor și pasivelor sau în cadrul acestora.

Articolul 29

Cerințe procedurale privind vânzările de activitate, active, drepturi sau obligații în cadrul procedurii de rezoluție

(1) Sub rezerva alineatului (3) de la prezentul articol, statele membre se asigură că, în cazul în care autoritățile de rezoluție urmăresc să aplice instrumentul de vânzare a activității sau să vândă o întreprindere-punte sau activele, drepturile sau obligațiile acesteia, întreprinderea aflată în rezoluție, întreprinderea-punte sau activele, drepturile, obligațiile, acțiunile sau alte instrumente de proprietate în cauză sunt scoase pe piață conform criteriilor prevăzute la alineatul (2). Pot fi scoase pe piață separat grupuri de drepturi, active și obligații.

(2) Fără a aduce atingere cadrului Uniunii privind ajutoarele de stat, când este cazul, criteriile de scoatere pe piață menționate la alineatul (1) sunt următoarele:

(a) scoaterea pe piață trebuie să fie cât se poate de transparentă și să nu prezinte o imagine semnificativ incorectă asupra activelor, drepturilor, obligațiilor sau altor instrumente de proprietate ale întreprinderii sau ale întreprinderii-punte, pe care o autoritate de rezoluție intenționează să le transfere;

(b) scoaterea pe piață nu trebuie să favorizeze sau să discrimineze în mod necuvenit cumpărătorii potențiali;

(c) scoaterea pe piață trebuie să fie liberă de orice conflict de interese;

(d) scoaterea pe piață nu trebuie să confere niciun avantaj necuvenit vreunui cumpărător potențial;

(e) scoaterea pe piață trebuie să țină seama de nevoia ca măsura de rezoluție să se desfășoare cu rapiditate;

(f) scoaterea pe piață trebuie să vizeze maximizarea, pe cât posibil, a prețului de vânzare al acțiunilor sau altor instrumente de proprietate, al activelor, al drepturilor sau al obligațiilor în cauză.

Principiile menționate la prezentul alineat nu împiedică autoritățile de rezoluție să contacteze în acest sens anumiți cumpărători potențiali.

Orice publicare a scoaterii pe piață a întreprinderii aflate în rezoluție sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e) ori a întreprinderii-punte, care în mod normal ar fi necesară în conformitate cu articolul 17 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 596/2014, poate fi amânată în conformitate cu articolul 17 alineatul (4) sau (5) din regulamentul menționat.

(3) Autoritățile de rezoluție pot decide să nu respecte cerința de vânzare pe piață, în cazul în care stabilesc că respectarea cerințelor prevăzute la alineatul (2) ar putea submina unul sau mai multe dintre obiectivele rezoluției menționate la articolul 18.

Articolul 30

Instrumentul de separare a activelor și pasivelor

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au competența de a transfera activele, drepturile sau obligații unei întreprinderi aflate în rezoluție sau ale unei întreprinderi-punte către unul sau mai multe vehicule de gestionare a activelor și pasivelor.

(2) În sensul instrumentului de separare a activelor și pasivelor, un vehicul de gestionare a activelor și pasivelor este o persoană juridică care îndeplinește toate cerințele următoare:

(a) se află integral sau parțial în proprietatea uneia sau mai multor autorități publice, printre care se poate număra și autoritatea de rezoluție, și este controlată de autoritatea de rezoluție;

(b) a fost creată în scopul de a primi, parțial sau integral, activele, drepturile și obligațiile uneia sau mai multor întreprinderi aflate în rezoluție sau ale unei întreprinderi-punte.

(3) Vehiculul de gestionare a activelor și pasivelor gestionează portofoliile care îi sunt transferate, astfel încât să le maximizeze valoarea printr-o vânzare a portofoliilor respective sau printr-o lichidare ordonată.

(4) Statele membre se asigură că funcționarea unui vehicul de gestionare a activelor și pasivelor respectă următoarele cerințe:

(a) autoritatea de rezoluție în cauză a aprobat documentele constitutive ale vehiculului de gestionare a activelor și pasivelor;

(b) sub rezerva structurii de proprietate a vehiculului de gestionare a activelor și pasivelor, autoritatea de rezoluție în cauză numește sau aprobă organul administrativ, de conducere sau de control al vehiculului;

(c) autoritatea de rezoluție în cauză aprobă remunerația membrilor organului administrativ, de conducere sau de control și precizează responsabilitățile acestora;

(d) autoritatea de rezoluție în cauză aprobă strategia și profilul de risc ale vehiculului de gestionare a activelor și pasivelor.

(5) Autoritățile de rezoluție pot exercita competența, menționată la alineatul (1), de a transfera active, drepturi sau obligații numai împreună cu alte instrumente de rezoluție, astfel cum sunt menționate la articolul 26 alineatul (3), și în cazul în care survine oricare dintre următoarele situații:

(a) situația de pe piața specifică a respectivelor active, drepturi sau obligații este de așa natură încât lichidarea lor în cadrul procedurii obișnuite de insolvență ar putea avea un efect negativ asupra uneia sau mai multor piețe financiare;

(b) un astfel de transfer este necesar pentru facilitarea utilizării instrumentului de lichidare de portofoliu în condiții de solvabilitate sau pentru asigurarea funcționării corespunzătoare a întreprinderii aflate în rezoluție sau a unei întreprinderi-punte;

(c) un astfel de transfer este necesar pentru maximizarea încasărilor din lichidare.

(6) Când aplică instrumentul de separare a activelor și pasivelor, autoritățile de rezoluție stabilesc, în conformitate cu articolul 23 și conform cadrului Uniunii privind ajutoarele de stat, contraprestația în schimbul căreia activele, drepturile și obligațiile sunt transferate vehiculului de gestionare a activelor și pasivelor. Prezentul alineat nu împiedică o eventuală valoare nominală sau negativă a contraprestației.

(7) În cazul în care autoritățile de rezoluție au aplicat instrumentul de întreprindere-punte, vehiculele de gestionare a activelor și pasivelor pot, după aplicarea instrumentului de întreprindere-punte, să dobândească active, drepturi sau obligații de la întreprinderea-punte.

(8) Autoritățile de rezoluție pot să transfere active, drepturi sau obligații de la întreprinderea aflată în rezoluție către unul sau mai multe vehicule de gestionare a activelor și pasivelor în mai multe rânduri și pot să transfere active, drepturi sau obligații de la unul sau mai multe vehicule de gestionare a activelor și pasivelor înapoi către întreprinderea aflată în rezoluție, în oricare dintre următoarele situații:

(a) atunci când posibilitatea ca activele, drepturile sau obligațiile să fie transferate înapoi este precizată în mod expres în instrumentul prin care este efectuat transferul;

(b) atunci când activele, drepturile sau obligațiile nu se încadrează în clasele de active, drepturi sau obligații precizate în instrumentul prin care este efectuat transferul sau nu îndeplinesc condițiile pentru transferul respectivelor active, drepturi sau obligații.

În oricare dintre cazurile menționate la literele (a) și (b), transferul înapoi se poate efectua în orice termen, cu respectarea oricărei alte condiții precizate în instrumentul respectiv pentru scopul în cauză.

Întreprinderea aflată în rezoluție este obligată să primească înapoi orice activ, drept sau obligație transferat(ă) în conformitate cu literele (a) și (b).

(9) Obiectivele unui vehicul de gestionare a activelor și pasivelor nu implică vreo îndatorire sau responsabilitate față de acționarii sau creditorii întreprinderii aflate în rezoluție. Membrii organului administrativ, de conducere sau de control ori ai conducerii superioare a vehiculului de gestionare a activelor și pasivelor nu au nicio răspundere față de acționarii sau creditorii respectivi pentru actele și omisiunile săvârșite în cursul exercitării atribuțiilor lor, cu excepția cazului în care astfel de acte sau omisiuni implică neglijențe sau abateri grave, în temeiul dreptului intern, care au afectat în mod direct drepturile acționarilor sau ale creditorilor respectivi.

Statele membre pot limita și mai mult răspunderea unui vehicul de gestionare a activelor și pasivelor și a membrilor organului administrativ, de conducere sau de control sau ai conducerii superioare a acestuia pentru actele și omisiunile săvârșite în cursul exercitării atribuțiilor lor.

Articolul 31

Instrumentul de vânzare a activității

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au competența de a transfera unui cumpărător care nu este o întreprindere-punte:

(a) acțiuni sau alte instrumente de proprietate emise de o întreprindere aflată în rezoluție;

(b) totalitatea activelor, drepturilor sau obligațiilor unei întreprinderi aflate în rezoluție sau oricare dintre respectivele active, drepturi sau obligații.

(2) Un transfer în temeiul alineatului (1) se efectuează în condiții comerciale, ținându-se cont de circumstanțe și conform cadrului Uniunii privind ajutoarele de stat.

Autoritățile de rezoluție iau toate măsurile rezonabile în scopul de a obține pentru transfer condiții comerciale conforme cu evaluarea efectuată în temeiul articolului 23, având în vedere circumstanțele cazului.

(3) Autoritățile de rezoluție pot, cu acordul cumpărătorului, să inverseze transferurilor executate, când circumstanțele cazului o justifică. Întreprinderea aflată în rezoluție sau proprietarii inițiali sunt obligați să primească înapoi orice acțiune sau alt instrument de proprietate, activ, drept sau obligație transferat(ă).

(4) Cumpărătorii au obligația să dețină autorizația corespunzătoare pentru desfășurarea activității pe care o dobândesc în momentul efectuării transferului menționat la alineatul (1). Autoritățile de supraveghere se asigură că orice cerere de obținere a unei astfel de autorizații este examinată, împreună cu transferul, în timp util.

(5) Prin derogare de la articolele 57-62 din Directiva 2009/138/CE, în cazul în care un transfer de acțiuni sau de alte instrumente de proprietate prin aplicarea instrumentului de vânzare a activității ar avea ca rezultat dobândirea sau majorarea unei participații calificate într-o întreprindere de asigurare sau de reasigurare, astfel cum se menționează la articolul 57 alineatul (1) din Directiva 2009/138/CE, autoritatea de

supraveghere a respectivei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare efectuează evaluarea prevăzută la articolele respective în timp util, astfel încât să nu întârzie aplicarea instrumentului de vânzare a activității și să nu împiedice atingerea, prin măsura de rezoluție, a obiectivelor rezoluției menționate la articolul 18 din prezenta directivă.

(6) Statele membre se asigură că, în cazul în care autoritatea de supraveghere nu a finalizat evaluarea menționată la alineatul (5) la data transferului, se aplică următoarele dispoziții:

(a) respectivul transfer de acțiuni sau de alte instrumente de proprietate către achizitor are efect juridic imediat;

(b) în cursul perioadei de evaluare și în cursul oricărei perioade de dezinvestire prevăzute la litera (f), drepturile de vot ale achizitorului aferente respectivelor acțiuni sau alte instrumente de proprietate se suspendă și îi revin doar autorității de rezoluție, care nu are nicio obligație de a le exercita și nu are niciun fel de răspundere pentru exercitarea sau neexercitarea lor;

(c) în cursul perioadei de evaluare și în cursul oricărei perioade de dezinvestire prevăzute la litera (f), sancțiunile și celelalte măsuri aplicate pentru încălcarea cerințelor pentru achiziții sau cesiuni de participații calificate, astfel cum sunt stabilite la articolul 62 din Directiva 2009/138/CE, nu se aplică respectivelor transferuri de acțiuni sau de alte instrumente de proprietate;

(d) imediat după ce și-a finalizat evaluarea, autoritatea de supraveghere notifică în scris autorității de rezoluție și achizitorului decizia de a aproba respectivul transfer de acțiuni sau de alte instrumente de proprietate către achizitor sau, în conformitate cu articolul 58 alineatul (4) din Directiva 2009/138/CE, de a se opune transferului în cauză;

(e) în cazul în care autoritatea de supraveghere aprobă un astfel de transfer de acțiuni sau de alte instrumente de proprietate către achizitor, se consideră că drepturile de vot aferente respectivelor acțiuni sau alte instrumente de proprietate îi revin integral achizitorului imediat după primirea de către autoritatea de rezoluție și de către achizitor a aprobării din partea autorității de supraveghere;

(f) dacă autoritatea de supraveghere se opune respectivului transfer de acțiuni sau de alte instrumente de proprietate către achizitor:

(i) drepturile de vot aferente respectivelor acțiuni sau alte instrumente de proprietate, astfel cum sunt prevăzute la punctul (b), rămân pe deplin în vigoare;

(ii) autoritatea de rezoluție poate cere achizitorului să cedeze respectivele acțiuni sau alte instrumente de proprietate într-o perioadă de dezinvestire determinată de autoritatea de rezoluție după luarea în considerare a condițiilor de piață prevalente; (iii) în cazul în care achizitorul nu dă curs cererii prevăzute la punctul (ii), autoritatea de supraveghere poate, cu acordul autorității de rezoluție, să îi impună achizitorului sancțiuni și alte măsuri pentru încălcarea cerințelor de achiziție sau cesiune de participații calificate, astfel cum sunt stabilite la articolul 62 din Directiva 2009/138/UE.

(7) În sensul exercitării libertăților de a presta servicii sau de a se stabili într-un alt stat membru în conformitate cu Directiva 2009/138/CE, cumpărătorul este considerat a fi o continuare a întreprinderii aflate în rezoluție și poate continua să exercite toate drepturile exercitate de întreprinderea aflată în rezoluție în privința activelor, drepturilor sau obligațiilor transferate.

Articolul 32

Instrumentul de întreprindere-punte

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au competența de a transfera unei întreprinderi-punte:

(a) acțiuni sau alte instrumente de proprietate emise de una sau mai multe întreprinderi aflate în rezoluție;

(b) totalitatea activelor, drepturilor sau obligațiilor uneia sau mai multor întreprinderi aflate în rezoluție sau oricare dintre respectivele active, drepturi sau obligații.

(2) Întreprinderea-punte trebuie să fie o persoană juridică care îndeplinește toate cerințele următoare:

(a) se află integral sau parțial în proprietatea uneia sau mai multor autorități publice, printre care se poate număra și autoritatea de rezoluție sau, când este cazul, un sistem de garantare a asigurărilor, și este controlată de autoritatea de rezoluție;

(b) este creată în scopul de a primi și a deține, parțial sau integral, acțiunile și alte instrumente de proprietate emise de o întreprindere aflată în rezoluție sau, parțial sau integral, activele, drepturile și obligațiile uneia sau mai multor întreprinderi aflate în rezoluție, astfel încât să atingă obiectivele rezoluției, și în scopul de a vinde întreprinderea sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e).

(3) Când aplică instrumentul de întreprindere-punte, autoritățile de rezoluție se asigură că valoarea totală a obligațiilor transferate întreprinderii-punte nu depășește valoarea totală a drepturilor și activelor transferate de la întreprinderea aflată în rezoluție.

(4) În urma aplicării instrumentului de întreprindere-punte, autoritățile de rezoluție pot, când circumstanțele o justifică, să inverseze transferurile executate, iar întreprinderea aflată în rezoluție sau proprietarii inițiali sunt obligați să primească înapoi orice activ, drept sau obligație sau orice acțiune sau alt instrument de proprietate, când circumstanțele cazului respectiv o justifică, în oricare dintre următoarele situații:

(a) posibilitatea ca anumite acțiuni sau alte instrumente de proprietate, active, drepturi sau obligații specifice să fie transferate înapoi este precizată în mod explicit în instrumentul prin care este efectuat transferul;

(b) acțiunile sau alte instrumente de proprietate, activele, drepturile sau obligațiile specifice nu se încadrează în clasele de acțiuni sau alte instrumente de proprietate, active, drepturi sau obligații precizate în instrumentul prin care este efectuat transferul sau nu îndeplinesc condițiile pentru transferul respectivelor acțiuni sau alte instrumente de proprietate, active, drepturi sau obligații.

Un transfer înapoi, astfel cum este menționat la primul paragraf, se poate efectua în orice termen și trebuie să respecte orice altă condiție precizată în instrumentul prin care a fost efectuat transferul.

(5) În urma aplicării instrumentului de întreprindere-punte, autoritățile de rezoluție pot transfera acțiuni sau alte instrumente de proprietate sau active, drepturi sau obligații de la întreprinderea-punte către un cumpărător terț.

(6) O întreprindere-punte este considerată a fi o continuare a întreprinderii aflate în rezoluție și trebuie să poată continua să exercite toate drepturile exercitate de întreprinderea aflată în rezoluție în privința activelor, drepturilor sau obligațiile transferate.

O întreprindere-punte nu poate să încheie noi contracte de asigurare sau să modifice contractele de asigurare existente într-un mod care ar putea duce la majorarea creanțelor de asigurare ale întreprinderii-punte.

(7) Obiectivele întreprinderii-punte nu pot să implice vreo îndatorire sau responsabilitate față de acționarii sau creditorii întreprinderii aflate în rezoluție, iar membrii organului administrativ, de conducere sau de control sau ai conducerii superioare nu pot să aibă vreo răspundere față de acționarii sau creditorii respectivi pentru actele și omisiunile săvârșite în cursul exercitării atribuțiilor lor, cu excepția cazului în care actul sau omisiunea în cauză implică neglijențe sau abateri grave, în conformitate cu dreptul intern, care au afectat în mod direct drepturile acționarilor sau ale creditorilor respectivi.

Statele membre pot limita și mai mult răspunderea unei întreprinderi-punte și a membrilor organului administrativ, de conducere sau de control sau ai conducerii superioare a acesteia, în conformitate cu dreptul intern, pentru actele și omisiunile săvârșite în cursul exercitării atribuțiilor lor.

Articolul 33

Funcționarea unei întreprinderi-punte

(1) Statele membre se asigură că funcționarea unei întreprinderi-punte respectă următoarele cerințe:

(a) autoritatea de rezoluție a aprobat documentele constitutive ale întreprinderii-punte;

(b) sub rezerva structurii de proprietate a întreprinderii-punte, autoritatea de rezoluție numește sau aprobă organul administrativ, de conducere sau de control al întreprinderii-punte;

(c) autoritatea de rezoluție aprobă remunerația membrilor organului administrativ, de conducere sau de control și stabilește responsabilitățile acestora;

(d) autoritatea de rezoluție aprobă strategia și profilul de risc ale întreprinderii-punte;

(e) întreprinderea-punte este autorizată în conformitate cu Directiva 2009/138/CE și deține autorizațiile necesare, în temeiul dreptului intern aplicabil, pentru desfășurarea activităților sau prestarea serviciilor pe care le dobândește în urma unui transfer efectuat în temeiul articolului 40 din prezenta directivă;

(f) întreprinderea-punte respectă cerințele stabilite în Directiva 2009/138/CE și face obiectul supravegherii în conformitate cu directiva menționată;

(g) funcționarea întreprinderii-punte respectă cadrul Uniunii privind ajutoarele de stat, iar autoritatea de rezoluție poate să prevadă restricții asupra activității sale în consecință.

În pofida dispozițiilor menționate la literele (d) și (e) de la primul paragraf și când este necesar pentru atingerea obiectivelor rezoluției menționate la articolul 18, o întreprindere-punte poate fi creată și autorizată fără a se respecta, pentru o perioadă scurtă de timp, la începutul funcționării sale, Directiva 2009/138/UE. În acest scop, autoritatea de rezoluție înaintează autorității de supraveghere o cerere în acest sens. Dacă decide să acorde o astfel de autorizație, autoritatea de supraveghere indică perioada în care întreprinderea-punte este scutită de obligația de a respecta cerințele Directivei 2009/138/CE.

(2) Sub rezerva eventualelor restricții impuse de normele Uniunii sau de normele naționale în materie de concurență, conducerea întreprinderii-punte gestionează întreprinderea-punte astfel încât să atingă obiectivele rezoluției menționate la articolul 18 și să vândă întreprinderea aflată în rezoluție și activele, drepturile sau obligațiile acesteia unuia sau mai multor cumpărători din sectorul privat de îndată ce condițiile de piață sunt adecvate.

(3) Autoritățile de rezoluție decid că o entitate nu mai este o întreprindere-punte în momentul apariției oricăreia dintre următoarele situații:

(a) întreprinderea-punte fuzionează cu o altă entitate;

(b) întreprinderea-punte nu mai îndeplinește cerințele stabilite la articolul 32 alineatul (2);

(c) activele, drepturile sau obligațiile întreprinderii-punte sunt vândute, în totalitate sau într-o proporție semnificativă, unui cumpărător terț;

(d) activele întreprinderii-punte sunt complet lichidate, iar obligațiile sale sunt complet achitate.

(4) În cazul în care operațiunile unei întreprinderi-punte încetează în situațiile menționate la alineatul (3) litera (c), întreprinderea-punte se lichidează în cadrul procedurii obișnuite de insolvență.

Sub rezerva articolului 26 alineatul (7), orice încasare rezultată din încetarea funcționării întreprinderii-punte revine acționarilor acesteia.

SECȚIUNEA 4

INSTRUMENTUL DE REDUCERE A VALORII CONTABILE SAU DE CONVERSIE

Articolul 34

Obiectivul și domeniul de aplicare al instrumentului de reducere a valorii contabile sau de conversie

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție pot să aplice instrumentul de reducere a valorii contabile sau de conversie pentru atingerea obiectivelor rezoluției menționate la articolul 18 în oricare dintre următoarele scopuri:

(a) recapitalizarea unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare sau a unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e), care îndeplinește condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție menționate la articolul 19 alineatul (1) sau la articolul 20 alineatul (3) într-o măsură suficientă pentru aplicarea instrumentului de lichidare de portofoliu în condiții de solvabilitate, menționat la articolul 27, și menținerea autorizării acesteia în temeiul Directivei 2009/138/CE;

(b) conversia în capitaluri proprii sau reducerea principalului creanțelor, inclusiv al creanțelor de asigurare, sau al instrumentelor de datorie care sunt transferate:

(i) unei întreprinderi-punte, în vederea unui aport de capital în respectiva întreprindere-punte sau

(ii) în cadrul instrumentului de separare a activelor și pasivelor, menționat la articolul 30, sau în cadrul instrumentului de vânzare a activității, menționat la articolul 31.

Când aplică instrumentul de reducere a valorii contabile sau de conversie în cazul creanțelor de asigurare, autoritățile de rezoluție pot, de asemenea, să restructureze clauzele contractelor de asigurare conexe, pentru a atinge într-un mod mai eficace obiectivele rezoluției menționate la articolul 18.

(2) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție stabilesc cuantumul reducerii valorii contabile sau al conversiei, în sensul alineatului (1), a instrumentelor de capital, a instrumentelor de datorie și a altor datorii eligibile, pe baza evaluării efectuate în conformitate cu articolul 23.

(3) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție pot să aplice instrumentul de reducere a valorii contabile sau de conversie tuturor obligațiilor întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare sau ale entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e), menținând forma juridică a acestora din momentul respectiv sau luând în considerare o schimbare a formei lor juridice, dacă este necesar.

(4) Statele membre se asigură că instrumentul de reducere a valorii contabile sau de conversie poate fi aplicat tuturor instrumentelor de capital și tuturor obligațiilor unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare sau ale unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e), care nu sunt excluse din domeniul de aplicare al acestui instrument în temeiul alineatului (5) sau (6) de la prezentul articol.

(5) Autoritățile de rezoluție nu pot să aplice instrumentul de reducere a valorii contabile sau de conversie în legătură cu următoarele obligații, indiferent dacă acestea sunt reglementate de dreptul unui stat membru sau de dreptul unei țări terțe:

(a) obligații garantate;

(b) datorii față de instituții de credit, firme de investiții și întreprinderi de asigurare sau de reasigurare, cu excepția entităților care fac parte din același grup, cu o scadență inițială mai mică de șapte zile;

(c) datorii cu o scadență reziduală mai mică de șapte zile fie față de sisteme sau operatori de sisteme desemnate în conformitate cu Directiva 98/26/CE sau față de participanții la astfel de sisteme, care rezultă din participarea la un astfel de sistem, fie față de CPC-uri autorizate în Uniune în temeiul articolului 14 din

Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European[32] și CPC-uri din țări terțe recunoscute de ESMA în temeiul articolului 25 din regulamentul menționat;

(d) o datorie față de oricare dintre următoarele:

(i) un angajat, în ceea ce privește salariile, pensiile sau alte forme de remunerație fixă acumulate, cu excepția componentei variabile a remunerației care nu este reglementată printr-un contract colectiv de muncă;

(ii) un creditor comercial, în ceea ce privește furnizarea către întreprinderea de asigurare sau de reasigurare sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e) de bunuri sau servicii critice pentru desfășurarea zilnică a activităților sale, inclusiv serviciile informatice, serviciile de utilitate publică, precum și închirierea, întreținerea și repararea spațiilor de lucru;

(iii) autorități fiscale și organisme de asigurări sociale, cu condiția ca datoriile respective să fie considerate creanțe privilegiate în baza legislației aplicabile;

(iv) sisteme de garantare a asigurărilor rezultate din contribuții datorate în conformitate cu actele juridice naționale aplicabile.

Litera (a) de la primul paragraf nu poate să împiedice autoritățile de rezoluție să aplice, când este cazul, instrumentul de reducere a valorii contabile sau de conversie în legătură cu orice parte a unei obligații garantate sau a unei datorii pentru care s-a constituit o garanție reală și care depășește valoarea activelor, a gajului, a dreptului de retenție sau a garanției reale constituite.

(6) Când se aplică instrumentul de reducere a valorii contabile sau de conversie, autoritățile de rezoluție pot, în mod excepțional, să excludă sau să excludă parțial anumite obligații de la aplicarea instrumentului de reducere a valorii contabile sau de conversie în oricare dintre următoarele situații:

(a) reducerea valorii contabile sau conversia obligației respective nu poate avea loc într-un termen rezonabil, în pofida eforturilor depuse cu bună-credință de către autoritatea de rezoluție;

(b) excluderea este strict necesară și este proporțională pentru asigurarea continuității funcțiilor critice și a liniilor de activitate esențiale într-un mod în care să se mențină capacitatea întreprinderii aflate în rezoluție de a continua operațiunile, serviciile și tranzacțiile esențiale;

(c) excluderea este strict necesară și proporțională pentru evitarea declanșării unei contagiuni la scară largă, care ar putea cauza o perturbare gravă a economiei unui stat membru sau a Uniunii sau

(d) aplicarea instrumentului de reducere a valorii contabile sau de conversie în cazul respectivelor obligații ar provoca o distrugere a valorii de așa natură încât pierderile suportate de alți creditori ar fi mai mari decât în cazul în care

[32] Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 4 iulie 2012 privind instrumentele financiare derivate extrabursiere, contrapărțile centrale și registrele centrale de tranzacții (JO L 201, 27.7.2012, p. 1).

respectivele obligații ar fi excluse de la aplicarea instrumentului de reducere a valorii contabile sau de conversie.

Articolul 35

Tratamentul acționarilor și al deținătorilor de alte instrumente de proprietate la aplicarea instrumentului de reducere a valorii contabile sau de conversie

(1) Statele membre se asigură că, la aplicarea instrumentului de reducere a valorii contabile sau de conversie, menționat la articolul 34, autoritățile de rezoluție iau, în privința acționarilor și a deținătorilor de alte instrumente de proprietate, una sau mai multe dintre următoarele măsuri:

(a) anularea acțiunilor sau a altor instrumente de proprietate existente sau transferarea acestora către creditori ale căror creanțe au fost convertite;

(b) cu condiția ca din evaluarea efectuată în temeiul articolului 23 să reiasă că întreprinderea aflată în rezoluție are o valoare netă pozitivă, diluarea acționarilor existenți și a deținătorilor existenți de alte instrumente de proprietate prin conversia instrumentelor de capital sau a instrumentelor de datorie relevante emise de întreprinderea aflată în rezoluție sau a altor datorii eligibile ale întreprinderii aflate în rezoluție în acțiuni sau în alte instrumente de proprietate prin aplicarea instrumentului de reducere a valorii contabile sau de conversie.

În ceea ce privește litera (b) de la primul paragraf, conversia se efectuează la o rată de conversie care diluează semnificativ deținerile existente de acțiuni și alte instrumente de proprietate.

(2) Când analizează care dintre măsurile menționate la alineatul (1) trebuie luate, autoritățile de rezoluție au în vedere:

(a) evaluarea efectuată în conformitate cu articolul 23;

(b) cuantumul cu care autoritatea de rezoluție a evaluat că instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 trebuie să fie reduse și cu care instrumentele de capital relevante trebuie reduse la nivel de valoare contabilă sau convertite în temeiul articolului 37 alineatul (1).

(3) Prin derogare de la articolele 57-62 din Directiva 2009/138/CE, în cazul în care conversia de instrumente de capital, de instrumente de datorie emise de întreprinderea aflată în rezoluție sau de alte datorii eligibile ale întreprinderii aflate în rezoluție ar avea ca rezultat dobândirea sau majorarea unei participații calificate într-o întreprindere de asigurare sau de reasigurare, astfel cum se menționează la articolul 57 alineatul (1) din Directiva 2009/138/CE, autoritățile de supraveghere efectuează evaluarea prevăzută la articolele respective în timp util, astfel încât să nu întârzie conversia instrumentelor și să nu împiedice atingerea, prin măsura de rezoluție, a obiectivelor rezoluției menționate la articolul 18.

(4) În cazul în care autoritatea de supraveghere nu a finalizat evaluarea prevăzută la alineatul (3) la data aplicării conversiei instrumentelor de capital, dispozițiile articolului 31 alineatul (6) se aplică oricărei achiziții sau majorări a participației calificate de către un achizitor, rezultată din conversia instrumentelor de capital.

Articolul 36

Rata de conversie a datoriilor în capitaluri proprii

Statele membre se asigură că, atunci când aplică instrumentele menționate la articolul 34 alineatul (1) și exercită competențele menționate la articolul 40 alineatul (1) litera (g), autoritățile de rezoluție pot să aplice rate de conversie diferite pentru clase de instrumente de capital și obligații diferite, în conformitate cu cel puțin unul dintre principiile următoare:

(a) rata de conversie reprezintă o compensare adecvată a creditorului afectat pentru pierderile suportate ca urmare a exercitării competențelor de reducere a valorii contabile sau de conversie;

(b) rata de conversie aplicabilă obligațiilor considerate cu rang prioritar în temeiul legislației aplicabile în materie de insolvență este mai mare decât rata de conversie aplicată datoriilor subordonate.

Articolul 37

Dispoziții suplimentare care reglementează instrumentul de reducere a valorii contabile sau de conversie

(1) Autoritățile de rezoluție aplică instrumentul de reducere a valorii contabile sau de conversie în conformitate cu ordinea de prioritate a creanțelor aplicabilă în cadrul unei proceduri obișnuite de insolvență, într-un mod în care se obțin următoarele rezultate:

(a) instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 sunt reduse în primul rând proporțional cu pierderile și în măsura capacității lor, iar autoritatea de rezoluție ia cel puțin una dintre măsurile precizate la articolul 35 alineatul (1) în privința deținătorilor de instrumente de fonduri proprii de nivel 1;

(b) principalul instrumentelor de fonduri proprii de nivel 2 este redus contabil și/sau convertit în instrumente de fonduri proprii de nivel 1, în măsura necesară pentru atingerea obiectivelor rezoluției menționate la articolul 18 sau în măsura capacității instrumentelor de capital relevante, reținându-se valoarea cea mai scăzută;

(c) principalul instrumentelor de fonduri proprii de nivel 3 este redus contabil și/sau convertit în instrumente de fonduri proprii de nivel 1, în măsura necesară pentru atingerea obiectivelor rezoluției menționate la articolul 18 sau în măsura capacității instrumentelor de capital relevante, reținându-se valoarea cea mai scăzută;

(d) principalul sau suma de plată restantă aferent(ă) restului de datorii eligibile, în conformitate cu ierarhia creanțelor din procedura obișnuită de insolvență, inclusiv rangul creanțelor de asigurare prevăzut la articolul 275 alineatul (1) din Directiva 2009/138/CE, este redus(ă) contabil și/sau convertit(ă) în instrumente de fonduri proprii de nivel 1, în măsura necesară pentru atingerea obiectivelor rezoluției menționate la articolul 18.

Dacă se constată că nivelul reducerii valorii contabile, bazat pe evaluarea provizorie menționată la articolul 25, depășește cerințele când este comparat cu evaluarea definitivă menționată la articolul 24 alineatul (2), se poate aplica un mecanism de

majorare a valorii contabile în vedere efectuării de rambursări către creditori și, ulterior, către acționari, în măsura necesară.

Când decid dacă urmează să aibă loc o reducere a valorii contabile a obligațiilor sau o conversie a acestora în capitaluri proprii, autoritățile de rezoluție nu pot să convertească numai o clasă de obligații și să nu efectueze în același timp conversia în capitaluri proprii sau reducerea valorii contabile a unei clase de obligații care este subordonată celei dintâi.

Statele membre se asigură că toate creanțele rezultate din elementele de fonduri proprii au, în actele juridice naționale care reglementează procedurile obișnuite de insolvență, un rang de prioritate inferior oricărei creanțe care nu rezultă dintr-un element de fonduri proprii. În sensul prezentului paragraf, în măsura în care un instrument este numai parțial recunoscut drept element de fonduri proprii, întregul instrument trebuie tratat drept creanță rezultată dintr-un element de fonduri proprii, fiindu-i atribuit un rang de prioritate inferior oricărei creanțe care nu rezultă dintr-un element de fonduri proprii.

(2) În cazul reducerii valorii contabile a principalului unui instrument de capital relevat sau a principalului unui instrument de datorie sau al altor datorii eligibile, se aplică următoarele:

(a) reducerea rezultată din aplicarea instrumentului de reducere a valorii contabile sau de conversie este permanentă, sub rezerva unei eventuale majorări a valorii contabile în conformitate cu mecanismul de rambursare menționat la alineatul (1);

(b) față de deținătorul instrumentului de capital, al instrumentului de datorie sau al altor datorii eligibile relevant(e) nu subzistă nicio datorie în cuantumul instrumentului care a fost supus reducerii valorii contabile sau în legătură cu acesta, cu excepția datoriilor ajunse deja la scadență și a răspunderii pentru daune care se poate naște în urma unei căi de atac prin care se contestă legalitatea exercitării competenței de reducere a valorii contabile;

(c) nu se plătește nicio despăgubire deținătorului instrumentului de capital, al instrumentului de datorie sau al altor datorii eligibile relevant(e) decât în conformitate cu alineatul (3).

(3) Pentru a efectua o conversie a instrumentelor de capital, a instrumentelor de datorie sau a celorlalte datorii eligibile în cauză în conformitate cu alineatul (1) literele (b) și (c), autoritățile de rezoluție pot impune întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare și entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e) să emită instrumente de fonduri proprii de nivel 1 pentru deținătorii instrumentelor de capital, ai instrumentelor de datorie sau ai celorlalte datorii eligibile în cauză.

Instrumentele de capital, instrumentele de datorie sau celelalte datorii eligibile în cauză pot fi convertite numai dacă sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

(a) instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 sunt emise de întreprinderea de asigurare sau de reasigurare, de entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e) sau de întreprinderea-mamă cu acordul autorității de rezoluție relevante;

(b) instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 sunt emise înainte ca respectiva întreprindere de asigurare sau de reasigurare sau entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e) să emită orice fel de acțiuni sau alte

instrumente de proprietate în vederea unui aport de capital din partea statului sau a unei entități publice;

(c) instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 sunt atribuite și transferate fără întârziere, după exercitarea competenței de conversie;

(d) rata de conversie care determină numărul de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 furnizate în privința fiecărui instrument de capital, instrument de datorie sau alte datorii eligibile relevant(e) respectă articolul 36.

(4) În sensul furnizării de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 în conformitate cu alineatul (3), autoritatea de rezoluție poate impune întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare și entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e) să mențină în permanență autorizația prealabilă necesară pentru emiterea numărului relevant de instrumente de fonduri proprii de nivel 1.

Articolul 38

Efectul reducerii valorii contabile sau al conversiei

(1) Statele membre se asigură că, în cazul în care o autoritate de rezoluție aplică instrumentul de reducere a valorii contabile sau de conversie și exercită competențele aferente în conformitate cu articolul 34 alineatul (1) și cu articolul 40 alineatul (1) literele (f)-(j), reducerea principalului sau a sumei de plată restante, conversia sau anularea produce efecte și devine imediat obligatorie pentru întreprinderea aflată în rezoluție și pentru creditorii și acționarii afectați.

(2) Autoritatea de rezoluție îndeplinește toate sarcinile administrative și procedurale necesare pentru a da curs aplicării instrumentului de reducere a valorii contabile sau de conversie sau impune îndeplinirea acestor sarcini, inclusiv:

(a) modificarea tuturor registrelor în cauză;

(b) radierea sau retragerea de la tranzacționare a acțiunilor sau a altor instrumente de proprietate sau a instrumentelor de datorie;

(c) cotarea sau admiterea la tranzacționare a unor noi acțiuni sau a altor instrumente de proprietate;

(d) cotarea din nou sau readmiterea oricăror instrumente de datorie care au fost supuse unei reduceri a valorii contabile, fără a fi necesară emiterea unui prospect în conformitate cu Regulamentul (UE) 2017/1129 al Parlamentului European și al Consiliului[33].

(3) În cazul în care o autoritate de rezoluție reduce la zero principalul sau suma de plată restantă aferent(ă) unei obligații, prin intermediul competenței menționate la articolul 40 alineatul (1) litera (f), obligația respectivă și eventualele obligații sau creanțe conexe care nu au ajuns la scadență la momentul exercitării competenței sunt considerate ca fiind achitate în toate scopurile și nu pot fi opozabile nici întreprinderii aflate în rezoluție, în cadrul unei eventuale proceduri ulterioare, nici

[33] Regulamentul (UE) 2017/1129 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 iunie 2017 privind prospectul care trebuie publicat în cazul unei oferte publice de valori mobiliare sau al admiterii de valori mobiliare la tranzacționare pe o piață reglementată și de abrogare a Directivei 2003/71/CE (JO L 168, 30.6.2017, p. 12).

unei eventuale entități care îi succedă acesteia, în cadrul unei eventuale proceduri ulterioare de lichidare.

(4) În cazul în care o autoritate de rezoluție reduce în parte, dar nu în totalitate, principalul sau suma de plată restantă aferent(ă) unei obligații, prin intermediul competenței menționate la articolul 40 alineatul (1) litera (f):

(a) obligația se achită proporțional cu valoarea redusă;

(b) instrumentul în cauză sau acordul care a dat naștere obligației inițiale continuă să se aplice în raport cu principalul rezidual sau cu suma de plată restantă aferent(ă) obligației, sub rezerva unei eventuale modificări a cuantumului dobânzii de plată, efectuată pentru a se ține cont de reducerea principalului, și sub rezerva oricărei alte modificări ulterioare a clauzelor, pe care autoritatea de rezoluție ar putea să o efectueze prin exercitarea competenței menționate la articolul 40 alineatul (1) litera (k).

Articolul 39

Eliminarea obstacolelor procedurale din calea reducerii valorii contabile sau a conversiei

(1) În cazul în care se aplică instrumentul de reducere a valorii contabile sau de conversie, statele membre impun, după caz, întreprinderilor de asigurare și de reasigurare și entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e) să mențină în permanență un volum de capital social autorizat sau de alte instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suficient pentru a se asigura că respectivele întreprinderi și entități nu sunt împiedicate să emită suficiente acțiuni noi sau alte instrumente de proprietate, astfel încât să se poate efectua în mod eficace conversia obligațiilor în acțiuni sau alte instrumente de proprietate.

Autoritățile de rezoluție evaluează respectarea cerinței stabilite la alineatul (1) în contextul elaborării și actualizării planurilor de rezoluție în conformitate cu articolele 9 și 10.

(2) Statele membre se asigură că propriile documentele constitutive sau propriul statut, inclusiv drepturile de preempțiune ale acționarilor sau obligația de a obține aprobarea acționarilor pentru o majorare de capital, nu dau naștere unor obstacole de natură procedurală pentru conversia obligațiilor în acțiuni sau în alte instrumente de proprietate.

CAPITOLUL IV

Competențele de rezoluție

Articolul 40

Competențe generale

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au toate competențele necesare pentru a aplica instrumentele de rezoluție menționate la articolul 26 alineatul (3) întreprinderilor de asigurare și de reasigurare și entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e) care îndeplinesc condițiile de declanșare a procedurii de

rezoluție stabilite la articolul 19 alineatul (1) sau la articolul 20 alineatul (3), după caz. Autoritățile de rezoluție trebuie să aibă, în special, următoarele competențe de rezoluție, pe care le pot exercita separat sau în orice combinație:

(a) competența de a impune oricărei persoane să prezinte orice fel de informație solicitată autorității de rezoluție pentru luarea unei decizii privind adoptarea unei măsuri de rezoluție și pentru pregătirea respectivei măsuri, inclusiv actualizări și completări ale informațiilor furnizate în cadrul planurilor de rezoluție, precum și informații care urmează să fie furnizate prin intermediul inspecțiilor la fața locului;

(b) competența de a prelua controlul asupra unei întreprinderi aflate în rezoluție și de a exercita toate drepturile și competențele conferite acționarilor, altor proprietari și organului administrativ, de conducere sau de control al întreprinderii aflate în rezoluție;

(c) competența de a retrage autorizația de încheiere de noi contracte de asigurare sau de reasigurare și de a plasa o întreprindere aflată în rezoluție într-o procedură de lichidare ordonată de portofoliu în condiții de solvabilitate și de a pune capăt activităților acesteia;

(d) competența de a transfera acțiuni sau alte instrumente de proprietate emise de o întreprindere aflată în rezoluție;

(e) competența de a transfera unei alte entități, cu acordul acesteia, drepturi, active sau obligații ale unei întreprinderi aflate în rezoluție;

(f) competența de a restructura creanțe de asigurare sau de a reduce, inclusiv la zero, principalul sau suma de plată restantă aferent(ă) instrumentelor de datorie sau datoriilor eligibile, inclusiv creanțelor de asigurare, ale unei întreprinderi aflate în rezoluție;

(g) cu excepția creanțelor de asigurare, competența de a converti instrumentele de datorie și datoriile eligibile ale unei întreprinderi aflate în rezoluție în acțiuni ordinare sau în alte instrumente de proprietate ale respectivei întreprinderi sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e), ale unei întreprinderi-mamă relevante sau ale unei întreprinderi-punte căreia îi sunt transferate active, drepturi sau obligații ale întreprinderii de asigurare sau de reasigurare sau ale entității menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e);

(h) competența de a anula instrumente de datorie emise de o întreprindere aflată în rezoluție, cu excepția obligațiilor garantate care sunt supuse articolului 34 alineatul (5);

(i) competența de a reduce, inclusiv la zero, valoarea nominală a acțiunilor sau a altor instrumente de proprietate ale unei întreprinderi aflate în rezoluție și de a anula astfel de acțiuni sau alte instrumente de proprietate;

(j) competența de a impune unei întreprinderi aflate în rezoluție sau unei întreprinderi-mamă relevante să emită noi acțiuni sau alte instrumente de proprietate sau alte instrumente de capital, inclusiv acțiuni preferențiale și instrumente convertibile contingente;

(k) competența de a modifica sau de a ajusta scadența instrumentelor de datorie și a altor datorii eligibile emise de o întreprindere aflată în rezoluție sau de a modifica suma dobânzilor de plată în cadrul instrumentelor respective și al

altor datorii eligibile sau data la care dobânda devine exigibilă, inclusiv prin suspendarea temporară a plăților;

(l) competența de a înceta și de a rezilia contracte financiare sau instrumente financiare derivate, astfel cum sunt definite la articolul 2 alineatul (5) din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului;

(m) competența de a destitui sau de a înlocui organul administrativ, de conducere sau de control și conducerea superioară ale unei întreprinderi aflate în rezoluție;

(n) competența de a impune autorității competente să evalueze cumpărătorul unei participații calificate în timp util prin derogare de la termenele prevăzute la articolul 58 din Directiva 2009/138/CE.

(2) Statele membre iau toate măsurile necesare pentru a se asigura că, atunci când aplică instrumentele de rezoluție menționate la articolul 26 alineatul (3) și exercită competențele de rezoluție menționate la alineatul (1) de la prezentul articol, autoritățile de rezoluție nu sunt supuse niciuneia dintre următoarele cerințe, care s-ar aplica în mod normal în temeiul dreptului intern, al contractelor sau al altor dispoziții:

(a) sub rezerva articolului 3 alineatul (8) și a articolului 65 alineatul (1), cerințele de a obține aprobarea sau acordul oricărei persoane, fie ea publică sau privată, inclusiv al acționarilor, al creditorilor sau al deținătorilor de polițe ai întreprinderii aflate în rezoluție;

(b) înainte de exercitarea competenței, cerințele procedurale de a notifica o persoană anume, inclusiv eventuala cerință de a publica orice notificare sau prospect ori de a depune sau de a înregistra orice document la oricare altă autoritate.

Litera (b) de la primul paragraf nu aduce atingere cerințelor stabilite la articolele 61 și 63 și nici eventualelor cerințe de notificare prevăzute în cadrului Uniunii privind ajutoarele de stat.

(3) Statele membre se asigură că, în măsura în care niciuna dintre competențele enumerate la alineatul (1) de la prezentul articol nu se aplică unei entități care intră în domeniul de aplicare al articolului 1 alineatul (1) din prezenta directivă, ca urmare a formei sale juridice specifice, autoritățile de rezoluție au competențe pe cât posibil similare, inclusiv în privința efectelor acestora.

(4) Statele membre se asigură că, atunci când autoritățile de rezoluție exercită competențele stabilite la alineatul (3), mecanismele de siguranță prevăzute în capitulul V din prezenta directivă sau mecanismele de siguranță care au același efect se aplică persoanelor afectate, inclusiv acționarilor, creditorilor, deținătorilor de polițe sau contrapărților.

Articolul 41

Competențe auxiliare

(1) Statele membre se asigură că, atunci când exercită o competență de rezoluție, autoritățile de rezoluție au competența de a întreprinde toate acțiunile următoare:

(a) sub rezerva articolului 58, de a lua măsuri, astfel încât un transfer să poată fi efectuat în condițiile în care instrumentele financiare, drepturile, activele sau obligațiile transferate sunt libere de orice obligație sau grevare cu sarcini;

(b) de a revoca drepturile de achiziționare de acțiuni suplimentare sau alte instrumente de proprietate;

(c) de a impune autorității în cauză să întrerupă sau să suspende admiterea la tranzacționare pe o piață reglementată sau cotarea oficială a instrumentelor financiare, în temeiul Directivei 2001/34/CE a Parlamentului European și a Consiliului[34];

(d) de a prevedea ca destinatarul să fie tratat ca și cum ar fi întreprinderea aflată în rezoluție în legătură cu orice drept sau obligație a întreprinderii aflate în rezoluție și cu orice măsură luată de aceasta, inclusiv, sub rezerva aplicării instrumentului de vânzare a activității și a instrumentului de întreprindere-punte, astfel cum sunt menționate la articolele 31 și 32, în legătură cu orice drept sau obligație referitoare la participarea la o infrastructură a pieței;

(e) de a impune întreprinderii aflate în rezoluție și destinatarului să își furnizeze reciproc informații și asistență;

(f) de a anula sau modifica clauzele unui contract la care întreprinderea aflată în rezoluție este parte sau de a o înlocui pe aceasta cu un destinatar ca parte la contract;

(g) de a transfera, fără acordul întreprinderii de reasigurare, orice drept de reasigurare care acoperă creanțele de asigurare transferate, în cazul în care transferă unei alte entități, integral sau parțial, active și pasive ale întreprinderii aflate în rezoluție.

În sensul literei (a), niciun drept la despăgubire prevăzut în conformitate cu prezenta directivă nu poate fi considerat obligație sau grevare cu sarcini.

(2) Autoritățile de rezoluție exercită competențele menționate la alineatul (1) când consideră că această exercitare este indicată pentru asigurarea eficacității unei măsuri de rezoluție sau pentru atingerea unuia sau mai multor obiective ale rezoluției.

(3) Statele membre se asigură că, atunci când exercită o competență de rezoluție, autoritățile de rezoluție au competența de a institui acordurile de continuitate necesare pentru garantarea eficacității măsurilor de rezoluție și, când este cazul, pentru asigurarea faptului că destinatarul poate să desfășoare activitatea care i-a fost transferată. Aceste acorduri de continuitate includ, în special:

(a) continuitatea contractelor încheiate de întreprinderea aflată în rezoluție, astfel încât destinatarul să își asume drepturile și obligațiile întreprinderii aflate în rezoluție referitoare la orice instrument financiar, drept, activ sau obligație transferat(ă) și să se substituie întreprinderii aflate în rezoluție, în mod explicit sau implicit, în toate documentele contractuale relevante;

[34] Directiva 2001/34/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 28 mai 2001 privind admiterea valorilor mobiliare la cota oficială a unei burse de valori și informațiile care trebuie publicate cu privire la aceste valori mobiliare (JO L 184, 6.7.2001, p. 1).

(b) substituirea întreprinderii aflate în rezoluție cu destinatarul în cadrul oricărei proceduri judiciare referitoare la orice instrument financiar, drept, activ sau obligație transferat(ă).

(4) Competențele menționate la alineatul (1) litera (d) și la alineatul (3) litera (b) nu pot să afecteze următoarele:

(a) dreptul angajaților întreprinderii aflate în rezoluție de a înceta contractul de muncă;

(b) sub rezerva articolelor 47, 48 și 49, dreptul părților la un contract de a-și exercita drepturile contractuale, inclusiv dreptul de încetare, atunci când clauzele contractuale o permit, ca urmare a unui act sau a unei omisiuni săvârșite de către întreprinderea aflată în rezoluție înainte de efectuarea transferului relevant sau de către destinatar după finalizarea transferului în cauză.

Articolul 42

Administratorul special

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție pot să numească un administrator special care să înlocuiască organul administrativ, de conducere sau de control al întreprinderii aflate în rezoluție. În plus, statele membre se asigură că administratorul special deține calificările, capacitatea și cunoștințele necesare pentru îndeplinirea funcțiilor sale.

(2) Administratorul special trebuie să aibă toate competențele acționarilor și ale organului administrativ, de conducere sau de control al întreprinderii de asigurare sau de reasigurare. Administratorul special nu poate să exercite respectivele competențe decât sub controlul autorității de rezoluție. Autoritatea de rezoluție poate limita acțiunile administratorului special sau poate impune ca anumite acte să facă obiectul unui acord prealabil.

Autoritatea de rezoluție face publică numirea menționată la alineatul (1), precum și clauzele și condițiile aferente acesteia.

(3) Administratorul special are obligația statutară de a lua toate măsurile necesare pentru a promova obiectivele rezoluției menționate la articolul 18 și pentru a pune în aplicare măsurile de rezoluție luate de autoritatea de rezoluție. În cazurile de neconcordanță sau de conflict cu orice altă atribuție de gestionare stabilită în statutul întreprinderii sau în dreptul intern, respectiva obligație statutară prevalează asupra acestei alte atribuții.

(4) Statele membre prevăd cerința ca administratorul special să elaboreze rapoarte pentru autoritatea de rezoluție care l-a numit, la intervale regulate stabilite de aceasta, precum și la începutul și la sfârșitul mandatului. În rapoartele respective se descrie în detaliu situația financiară a întreprinderii aflate în rezoluție și se precizează motivele care stau la baza măsurilor luate.

(5) Autoritatea de rezoluție poate să îl destituie pe administratorul special în orice moment.

Articolul 43

Competența de a impune furnizarea de servicii și facilități operaționale

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au competența de a impune unei întreprinderi aflate în rezoluție sau oricăreia dintre entitățile din grupul său să furnizeze toate serviciile sau facilitățile operaționale necesare pentru a permite unui destinatar să desfășoare cu eficacitatea activitatea care i-a fost transferată, inclusiv în cazul în care întreprinderea aflată în rezoluție sau entitatea din grup relevantă a intrat în procedura obișnuită de insolvență.

(2) Statele membre se asigură că propriile autorități de rezoluție au competența de a asigura respectarea de către entitățile din grup stabilite pe teritoriul lor a obligațiilor impuse în temeiul alineatului (1) de către autoritățile de rezoluție stabilite în alte state membre.

(3) Serviciile și facilitățile operaționale menționate la alineatele (1) și (2) se furnizează:

(a) în aceleași condiții, în cazul în care serviciile și facilitățile operaționale au fost furnizate întreprinderii aflate în rezoluție în temeiul unui acord înainte de luarea unei măsuri de rezoluție și pe durata acordului respectiv;

(b) în condiții rezonabile, în cazul în care nu există un acord sau în care acordul a expirat.

Articolul 44

Competența de a asigura aplicarea măsurilor luate de alte state membre pentru gestionarea crizelor

(1) Statele membre se asigură că transferul de acțiuni, de alte instrumente de proprietate ori de active, drepturi sau obligații care include active situate în alt stat membru decât statul autorității de rezoluție ori drepturi sau obligații reglementate de legislația unui alt stat membru decât statul autorității de rezoluție produce efecte în acest alt stat membru sau în temeiul legislației acestui alt stat membru.

(2) Statele membre acordă autorității de rezoluție care a efectuat sau intenționează să efectueze transferul toată asistența rezonabil necesară pentru a se asigura că acțiunile sau alte instrumente de proprietate ori activele, drepturile sau obligațiile sunt transferate destinatarului în conformitate cu toate cerințele aplicabile prevăzute în dreptul intern.

(3) Statele membre se asigură că acționarii, creditorii și părțile terțe afectate de transferul de acțiuni, alte instrumente de proprietate, active, drepturi sau obligații, astfel cum este menționat la alineatul (1), nu au dreptul de a împiedica, a contesta sau a retrage din circuit transferul în temeiul vreunei dispoziții de drept a statului membru în care sunt situate activele sau în temeiul legislației aplicabile acțiunilor, altor instrumente de proprietate, drepturilor sau obligațiilor.

(4) Statele membre se asigură că principalul instrumentelor de capital, al instrumentelor de datorie sau al altor datorii eligibile este redus sau că astfel de obligații sau instrumente sunt convertite, prin exercitarea, asupra unei întreprinderi aflate în rezoluție, a competențelor de reducere a valorii contabile sau de conversie de către o autoritate de rezoluție a unui alt stat membru, în cazul în care obligațiile sau instrumentele relevante:

(a) sunt reglementate de legislația statului membru diferit de statul membru al autorității de rezoluție care a exercitat competențele de reducere a valorii contabile sau de conversie;

(b) sunt datorate unor creditori situați în statul membru diferit de statul membru al autorității de rezoluție care a exercitat competențele de reducere a valorii contabile sau de conversie.

(5) Statele membre se asigură că creditorii afectați de exercitarea competențelor de reducere a valorii contabile sau de conversie menționate la alineatul (4) nu au dreptul de a contesta reducerea principalului instrumentului sau al obligației sau, după caz, conversia instrumentului sau a obligației în temeiul vreunei dispoziții de drept a statului membru diferit de statul membru al autorității de rezoluție care a exercitat competențele de reducere a valorii contabile sau de conversie.

(6) Fiecare stat membru se asigură că toate elementele următoare sunt determinate în conformitate cu legislația statului membru al autorității de rezoluție:

(a) dreptul acționarilor, al creditorilor și al părților terțe de a contesta, printr-o cale de atac, astfel cum este stabilită la articolul 65, transferul de acțiuni, alte instrumente de proprietate, active, drepturi sau obligații, menționat la alineatul (1) de la prezentul articol;

(b) dreptul creditorilor de a contesta, printr-o cale de atac, astfel cum este stabilită la articolul 65, reducerea principalului unui instrument sau al unei obligații care intră în domeniul de aplicare al alineatului (4) litera (a) sau (b) de la prezentul articol sau conversia instrumentului sau obligației în cauză;

(c) mecanismele de siguranță, astfel cum sunt menționate în capitolul V, referitoare la transferurile parțiale ale activelor, drepturilor sau obligațiilor, menționate la alineatul (1).

Articolul 45

Competența în privința activelor, drepturilor, obligațiilor, acțiunilor și altor instrumente de proprietate situate în țări terțe sau reglementate de legislația unor țări terțe

(1) Statele membre se asigură că, în cazurile în care o măsură de rezoluție implică luarea de măsuri în privința unor active situate într-o țară terță sau a unor acțiuni, alte instrumente de proprietate, drepturi sau obligații reglementate de legislația unei țări terțe, autoritățile de rezoluție pot să prevadă cerința ca:

(a) persoana care exercită controlul asupra întreprinderii aflate în rezoluție și destinatarul să ia toate măsurile necesare pentru a se asigura că măsura de rezoluție produce efecte;

(b) persoana care exercită controlul asupra întreprinderii aflate în rezoluție să dețină acțiunile, celelalte instrumente de proprietate, activele sau drepturile ori să achite obligațiile în numele destinatarului până în momentul în care măsura de rezoluție produce efecte;

(c) cheltuielile rezonabile suportate în mod corespunzător de către destinatar pentru întreprinderea oricărei acțiuni necesare în temeiul literelor (a) și (b) de la prezentul alineat să fie recuperate în oricare dintre modurile menționate la articolul 26 alineatul (5).

(2) Pentru a facilita întreprinderea de posibile acțiuni în temeiul alineatului (1) de la prezentul articol, statele membre impun întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare și entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e) să includă în acordurile conexe clauze contractuale prin care acționarii, creditorii sau părțile la acordul care creează obligația recunosc că asupra obligației respective pot fi exercitate competențe de reducere a valorii contabile sau de conversie și acceptă obligațiile care decurg din orice măsură de reducere a principalului sau a sumei de plată restante, de conversie sau de anulare efectuată prin exercitarea competențelor respective de către o autoritate de rezoluție.

Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție pot să impună întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare și entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e) să le transmită un aviz juridic motivat, elaborat de un expert juridic independent, prin care să se confirme caracterul executoriu și eficacitatea unor astfel de clauze contractuale.

(3) În cazul în care o autoritate de rezoluție apreciază că, deși persoana care exercită controlul asupra întreprinderii aflate în rezoluție a luat toate măsurile necesare în conformitate cu alineatul (1) litera (a), este foarte puțin probabil ca măsura de rezoluție să producă efecte în legătură cu anumite active situate într-o țară terță sau cu anumite acțiuni, alte instrumente de proprietate, drepturi sau obligații reglementate de legislația unei țări terțe, autoritatea de rezoluție respectivă nu poate să procedeze la măsura de rezoluție. În cazul în care autoritatea de rezoluție a emis deja ordinul de rezoluție, ordinul respectiv este nul în ceea ce privește activele, acțiunile, instrumentele de proprietate, drepturile sau obligațiile în cauză.

Articolul 46

Excluderea anumitor clauze contractuale

(1) O măsură de prevenire a crizelor sau o măsură de gestionare a crizelor, luată în legătură cu o entitate, inclusiv producerea oricărui eveniment direct legat de aplicarea unei asemenea măsuri, nu poate fi considerată în sine, în temeiul unui contract încheiat de entitatea respectivă, o cauză care determină executarea, în înțelesul Directivei 2002/47/CE, sau o procedură de insolvență, în înțelesul Directivei 98/26/CE, dacă obligațiile substanțiale prevăzute în contractul respectiv, inclusiv obligațiile de plată și de livrare și constituirea unor garanții reale, continuă să fie îndeplinite.

Mai mult, o măsură de prevenire a crizelor sau o măsură de gestionare a crizelor nu poate fi considerată în sine o cauză care determină executarea, în înțelesul Directivei 2002/47/CE, sau o procedură de insolvență, în înțelesul Directivei 98/26/CE, în temeiul unui contract încheiat de:

(a) o filială, în cazul în care întreprinderea-mamă sau orice entitate din grup garantează sau sprijină în alt mod obligațiile prevăzute în contractul respectiv sau

(b) orice entitate a unui grup, în cazul în care contractul conține clauze de tip „cross-default” (declararea simultană a exigibilității obligațiilor ca urmare a neîndeplinirii culpabile a uneia dintre ele).

(2) În cazul recunoașterii, în temeiul articolului 73, a unei proceduri de rezoluție dintr-o țară terță sau, în absența unei astfel de recunoașteri, în cazul în care autoritatea de

rezoluție decide astfel, o procedură de rezoluție dintr-o țară terță constituie, în sensul prezentului articol, o măsură de gestionare a crizelor.

(3) Cu condiția să continue să fie îndeplinite obligațiile contractuale substanțiale, inclusiv obligațiile de plată și de livrare și constituirea de garanții reale, o măsură de prevenire a crizelor sau o măsură de gestionare a crizelor, inclusiv orice eveniment direct legat de aplicarea unei astfel de măsuri, nu dă în sine niciunei persoane posibilitatea:

(a) de a exercita vreun drept de încetare, de suspendare, de modificare, de compensare sau de compensare reciprocă, inclusiv în legătură cu un contract încheiat de:

(i) o filială, în cazul în care obligațiile prevăzute în contract sunt garantate sau sprijinite în alt mod de o entitate din grup;

(ii) orice entitate din grup, în cazul în care contractul conține clauze de tip „cross-default”;

(b) de a intra în posesia unor elemente de patrimoniu ale întreprinderii de asigurare sau de reasigurare sau ale entității menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e) în cauză ori ale unei entități din grup în legătură cu un contract care conține clauze de tip „cross-default”, de a exercita controlul asupra elementelor respective sau de a executa vreo garanție în ceea ce le privește;

(c) de a aduce atingere drepturilor contractuale ale întreprinderii de asigurare sau de reasigurare sau ale entității menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e) în cauză ori ale unei entități din grup în legătură cu un contract care conține clauze de tip „cross-default”.

(4) Alineatele (1), (2) și (3) se aplică fără a se aduce atingere dreptului unei persoane de a întreprinde o acțiune menționată la alineatul (3) litera (a), (b) sau (c), în cazul în care dreptul respectiv se naște în urma unui eveniment diferit de măsura de prevenire a crizelor și de măsura de gestionare a crizelor sau în urma unui eveniment direct legat de aplicarea unei astfel de măsuri.

(5) Suspendarea sau limitarea în temeiul articolului 47 sau 48 nu poate să constituie neexecutarea unei obligații contractuale în sensul alineatelor (1) și (3) de la prezentul articol și al articolului 49 alineatul (1).

(6) Se consideră că dispozițiile prezentului articol sunt norme de aplicare imediată, în înțelesul articolului 9 din Regulamentul (CE) nr. 593/2008 al Parlamentului European și al Consiliului[35].

Articolul 47

Competența de a suspenda anumite obligații

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au competența de a suspenda orice obligație de plată sau de livrare prevăzută în orice contract la care o întreprindere aflată în rezoluție este parte, de la data publicării avizului de suspendare în conformitate cu articolul 63 alineatul (3) până la ora 24:00 – în statul membru în

[35] Regulamentul (CE) nr. 593/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 iunie 2008 privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale (Roma I) (JO L 177, 4.7.2008, p. 6).

care este stabilită autoritatea de rezoluție a întreprinderii aflate în rezoluție – a zilei lucrătoare care urmează după data publicării respective.

(2) O obligație de plată sau de livrare care ajunge la scadență în perioada de suspendare menționată la alineatul (1) devine scadentă imediat după expirarea perioadei de suspendare.

(3) În cazul suspendării, în conformitate cu alineatul (1), a obligațiilor de plată sau de livrare pe care o întreprindere aflată în rezoluție le are în temeiul unui contract, obligațiile de plată sau de livrare pe care contrapărțile întreprinderii aflate în rezoluție le au în temeiul aceluiași contract se suspendă pentru aceeași perioadă de timp.

(4) Suspendarea prevăzută la alineatul (1) nu se aplică în cazul obligațiilor de plată și de livrare față de:

(a) sisteme și operatori de sisteme desemnați în conformitate cu Directiva 98/26/CE;

(b) CPC-uri autorizate în Uniune în temeiul articolului 14 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 și CPC-uri din țări terțe recunoscute de ESMA în temeiul articolului 25 din regulamentul menționat.

(5) Când exercită o competență în temeiul prezentului articol, autoritățile de rezoluție țin seama de impactul pe care l-ar putea avea exercitarea respectivei competențe.

Autoritățile de rezoluție stabilesc domeniul de aplicare al respectivei competențe în funcție de circumstanțele fiecărui caz.

Articolul 48

Competența de a limita executarea garanțiilor reale mobiliare

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au competența de a limita executarea, de către creditorii garantați ai unei întreprinderi aflate în rezoluție, a garanțiilor reale mobiliare deținute în legătură cu orice activ al respectivei întreprinderi, de la data publicării avizului de limitare în conformitate cu articolul 63 alineatul (3) până la ora 24:00 – în statul membru în care este stabilită autoritatea de rezoluție a întreprinderii aflate în rezoluție – a zilei lucrătoare care urmează după data publicării respective.

(2) Limitarea prevăzută la alineatul (1) nu se aplică în cazul următoarelor:

(a) garanții reale mobiliare ale sistemelor sau operatorilor de sisteme desemnați în sensul Directivei 98/26/CE;

(b) CPC-uri autorizate în Uniune în temeiul articolului 14 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 și contrapărți centrale din țări terțe recunoscute de ESMA în temeiul articolului 25 din regulamentul menționat.

(3) În cazurile în care se aplică articolul 60, autoritățile de rezoluție se asigură că toate limitările impuse în temeiul competenței menționate la alineatul (1) de la prezentul articol sunt aplicate în mod coerent tuturor entităților din grup care fac obiectul unei măsuri de rezoluție.

Articolul 49

Competența de a suspenda temporar drepturile de încetare

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au competența de a suspenda drepturile de încetare ale oricărei părți la un contract cu o întreprindere aflată în rezoluție, de la data publicării avizului în conformitate cu articolul 63 alineatul (3) până la ora 24:00 – în statul membru în care este stabilită autoritatea de rezoluție a întreprinderii aflate în rezoluție – a zilei lucrătoare care urmează după data publicării respective, cu condiția să continue să fie îndeplinite obligațiile de plată și de livrare și constituirea de garanții reale.

(2) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au competența de a suspenda drepturile de încetare ale oricărei părți la un contract cu o filială a unei întreprinderi aflate în rezoluție, în oricare dintre următoarele situații:

(a) când obligațiile prevăzute în contractul respectiv sunt garantate sau sprijinite în alt mod de întreprinderea aflată în rezoluție;

(b) când drepturile de încetare prevăzute în contractul respectiv se întemeiază exclusiv pe insolvența sau situația financiară a întreprinderii aflate în rezoluție;

(c) când, în cazul în care a fost sau poate fi exercitată o competență de transfer în legătură cu întreprinderea aflată în rezoluție, fie:

(i) toate activele și pasivele filialei care intră în domeniul de aplicare al contractului respectiv au fost sau pot fi transferate destinatarului și însușite de acesta, fie

(ii) autoritatea de rezoluție furnizează, în orice alt mod, o protecție adecvată pentru respectivele obligații.

Suspendarea drepturilor de încetare produce efecte de la data publicării avizului în conformitate cu articolul 63 alineatul (3) până la ora 24:00 – în statul membru în care este stabilită filiala întreprinderii aflate în rezoluție – a zilei lucrătoare care urmează după data publicării respective.

(3) Suspendarea prevăzută la alineatul (1) sau (2) nu se aplică următoarelor:

(a) sisteme sau operatori de sisteme desemnați în sensul Directivei 98/26/CE sau

(b) CPC-uri autorizate în Uniune în temeiul articolului 14 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 și contrapărți centrale din țări terțe recunoscute de ESMA în temeiul articolului 25 din regulamentul menționat.

(4) O persoană poate exercita un drept de încetare prevăzut într-un contract înainte de expirarea perioadei menționate la alineatul (1) sau (2) dacă primește din partea autorității de rezoluție un aviz prin care i se aduce la cunoștință că drepturile și obligațiile care intră în domeniul de aplicare al contractului nu pot să fie:

(a) transferate către altă entitate sau

(b) supuse reducerii valorii contabile sau conversiei în conformitate cu articolul 34 alineatul (1) litera (a).

(5) În cazul în care o autoritate de rezoluție exercită competența de a suspenda drepturile de încetare, prevăzută la alineatul (1) sau (2) de la prezentul articol, și în cazul în care nu s-a transmis un aviz în temeiul alineatului (4) de la prezentul articol,

respectivele drepturi de încetare pot fi exercitate la expirarea perioadei de suspendare, sub rezerva articolului 46, după cum urmează:

(a) dacă drepturile și obligațiile care intră în domeniul de aplicare al contractului au fost transferate altei entități, o contraparte poate exercita respectivele drepturi de încetare conform clauzelor contractului respectiv doar în momentul producerii unei cauze continue sau ulterioare care determină executarea de către destinatar;

(b) dacă drepturile și obligațiile care intră în domeniul de aplicare al contractului rămân la întreprinderea aflată în rezoluție și dacă autoritatea de rezoluție nu a aplicat instrumentul de reducere a valorii contabile sau de conversie în cazul contractului respectiv în scopul stabilit la articolul 34 alineatul (1) litera (a), o contraparte poate exercita respectivele drepturi de încetare conform clauzelor contractului respectiv în momentul expirării unei suspendări menționate la alineatul (1) de la prezentul articol.

Articolul 50

Recunoașterea contractuală a competențelor de suspendare în caz de rezoluție

(1) Statele membre impun întreprinderilor de asigurare și de reasigurare și entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e) să includă în orice contract financiar pe care îl încheie și care este reglementat de legislația unei țări terțe clauze prin care părțile recunosc că autoritatea de rezoluție poate să exercite, în privința contractului financiar, competențele de suspendare sau de limitare a unor drepturi și obligații în temeiul articolelor 47, 48 și 49 și recunosc că au obligația de a respecta cerințele de la articolul 46.

(2) Statele membre pot să prevadă, de asemenea, cerința ca întreprinderile-mamă de cel mai înalt rang să se asigure că filialele lor din țări terțe care sunt întreprinderi de asigurare și de reasigurare sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e) includ, în contractele financiare menționate la alineatul (1), clauze de excludere a posibilității ca exercitarea competenței autorității de rezoluție de a suspenda sau a limita drepturi și obligații ale întreprinderii-mamă de cel mai înalt rang, în conformitate cu alineatul (1), să constituie un motiv valabil pentru exercitarea unui drept de încetare anticipată, de suspendare, de modificare, de compensare, de compensare reciprocă sau de executare a garanțiilor reale mobiliare în cazul respectivelor contracte.

(3) Alineatul (1) se aplică oricărui contract financiar care:

(a) creează o nouă obligație sau modifică în mod semnificativ o obligație existentă după intrarea în vigoare a dispozițiilor adoptate la nivel național în vederea transpunerii prezentului articol;

(b) prevede exercitarea unuia sau mai multor drepturi de încetare sau drepturi de executare a garanțiilor reale mobiliare cărora li s-ar aplica articolul 46, 47, 48 sau 49 dacă contractul financiar ar fi reglementat de legislația unui stat membru.

(4) Faptul că o întreprindere de asigurare sau de reasigurare sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e) nu include în contractele sale financiare clauzele contractuale menționate la alineatul (1) de la prezentul articol nu poate să

împiedice autoritatea de rezoluție să aplice competențele menționate la articolele 46, 47, 48 sau 49 în legătură cu respectivul contract financiar.

(5) EIOPA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza conținutul clauzei contractuale menționate la alineatul (1), ținând seama de diversitatea modelelor de afaceri ale întreprinderilor de asigurare și de reasigurare și ale entităților.

EIOPA transmite respectivele proiecte de standarde tehnice de reglementare Comisiei până la data de [OP – a se adăuga 18 luni de la data intrării în vigoare].

Comisiei i se deleagă competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

Articolul 51

Competența de a suspenda temporar drepturile de răscumpărare

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au competența de a limita sau de a suspenda temporar drepturile de răscumpărare ale deținătorilor de polițe în legătură cu contractele de asigurare de viață întocmite de întreprinderea aflată în rezoluție, cu condiția să continue să fie îndeplinite obligațiile substanțiale prevăzute în contracte, în special obligațiile de plată în beneficiul deținătorilor de polițe, al beneficiarilor sau al părților păgubite.

(2) Competența menționată la alineatul (1) se utilizează numai atât timp cât este necesar pentru a se facilita aplicarea unuia sau mai multora dintre instrumentele de rezoluție menționate la articolul 26 alineatul (3). Această competență este valabilă în perioada specificată în avizul de suspendare publicat în conformitate cu articolul 63 alineatul (3).

Articolul 52

Exercitarea competențelor de rezoluție

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție sunt în măsură să exercite controlul asupra întreprinderii aflate în rezoluție, astfel încât:

(a) să asigure funcționarea și să desfășoare activitățile și serviciile întreprinderii aflate în rezoluție, dispunând de toate competențele acționarilor săi și ale organului său administrativ, de conducere sau de control;

(b) să gestioneze și să dispună de activele și de patrimoniul întreprinderii aflate în rezoluție.

Controlul menționat la primul paragraf poate fi exercitat direct de către autoritatea de rezoluție sau indirect, de către una sau mai multe persoane numite de autoritatea de rezoluție. Statele membre se asigură că drepturile de vot conferite de acțiuni sau de alte instrumente de proprietate ale întreprinderii aflate în rezoluție nu pot fi exercitate în perioada de rezoluție.

(2) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au capacitatea, sub rezerva dreptului la o cale de atac, menționat la articolul 65 alineatul (1), de a lua o măsură

de rezoluție prin ordonanță, conform competențelor și procedurilor administrative naționale, fără a exercita controlul asupra întreprinderii aflate în rezoluție.

(3) Autoritățile de rezoluție decid în fiecare caz în parte dacă este indicat să aplice o măsură de rezoluție prin mijloacele precizate la alineatul (1) sau (2), ținând cont de obiectivele rezoluției, menționate la articolul 18, și de principiile generale care o guvernează, menționate la articolul 22, de circumstanțele specifice ale respectivei întreprinderi aflate în rezoluție și de necesitatea de a se facilita rezoluția eficace a grupurilor transfrontaliere.

(4) Autoritățile de rezoluție nu pot fi considerate administratori din umbră sau administratori *de facto* în temeiul dreptului intern.

CAPITOLUL V

Mecanismele de siguranță

Articolul 53

Tratamentul acționarilor și al creditorilor în caz de transfer parțial și de aplicare a instrumentului de reducere a valorii contabile sau de conversie

(1) Statele membre se asigură că, în cazul în care au fost aplicate unul sau mai multe dintre instrumentele de rezoluție menționate la articolul 26 alineatul (3), cu excepția situației descrise la al doilea paragraf, și în care autoritățile de rezoluție transferă doar anumite părți din drepturile, activele și obligațiile întreprinderii aflate în rezoluție, acționarii și creditorii ale căror creanțe nu au fost transferate primesc, drept compensație pentru creanțelor lor, o sumă cel puțin egală cu cea pe care ar fi primit-o dacă întreprinderea aflată în rezoluție ar fi fost lichidată prin procedura obișnuită de insolvență în momentul luării deciziei menționate la articolul 62.

(2) Statele membre se asigură că, în cazul în care au fost aplicate unul sau mai multe dintre instrumentele de rezoluție menționate la articolul 26 alineatul (3) și în care autoritățile de rezoluție aplică instrumentul de reducere a valorii contabile sau de conversie, acționarii și creditorii ale căror creanțe au fost supuse instrumentului de reducere a valorii contabile sau de conversie în capitaluri proprii nu suportă pierderi mai mari decât ar fi suportat dacă întreprinderea aflată în rezoluție ar fi fost lichidată prin procedura obișnuită de insolvență imediat în momentul luării deciziei menționate la articolul 62.

Articolul 54

Evaluarea diferenței de tratament

(1) În scopul de a evalua dacă acționarii și creditorii ar fi primit un tratament mai bun dacă întreprinderea aflată în rezoluție ar fi intrat în procedura obișnuită de insolvență, statele membre se asigură că o persoană independentă efectuează o evaluare cât mai curând posibil după întreprinderea măsurii sau a măsurilor de rezoluție. Respectiva evaluare trebuie să fie distinctă de evaluarea efectuată în temeiul articolului 23.

(2) Prin evaluarea de la alineatul (1) se determină:

(a) ce tratament ar fi primit acționarii și creditorii sau sistemele relevante de garantare a asigurărilor în cazul în care întreprinderea aflată în rezoluție, în privința căreia au fost întreprinse măsura sau măsurile de rezoluție, ar fi intrat în procedura obișnuită de insolvență în momentul luării deciziei menționate la articolul 62;

(b) ce tratament au primit efectiv acționarii și creditorii în cadrul rezoluției întreprinderii aflate în rezoluție;

(c) dacă există vreo diferență între tratamentul menționat la litera (a) și tratamentul menționat la litera (b).

(3) În evaluare:

(a) se presupune că întreprinderea aflată în rezoluție, în privința căreia au fost întreprinse măsura sau măsurile de rezoluție, ar fi intrat în procedura obișnuită de insolvență în momentul luării deciziei menționate la articolul 62;

(b) se presupune că măsura sau măsurile de rezoluție nu ar fi fost luate;

(c) nu se ține cont de acordarea vreunui sprijin financiar public extraordinar către întreprinderea aflată în rezoluție.

(4) EIOPA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza metodologia de efectuare a evaluării prevăzute la prezentul articol, în special metodologia de evaluare a tratamentului pe care l-ar fi primit acționarii și creditorii dacă întreprinderea aflată în rezoluție ar fi intrat în procedura obișnuită de insolvență în momentul luării deciziei menționate la articolul 62.

Comisiei i se deleagă competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

Articolul 55

Mecanisme de siguranță pentru acționari și creditori

Statele membre se asigură că, în cazul în care prin evaluarea efectuată în temeiul articolului 54 se determină că oricare dintre acționarii sau creditorii menționați la articolul 53 sau, când este cazul, sistemul de garantare a asigurărilor prevăzut în dreptul intern aplicabil a suportat pierderi mai mari decât ar fi suportat în cadrul unei lichidări prin procedura obișnuită de insolvență, respectivul acționar, creditor sau sistem de garantare a asigurărilor are dreptul la plata diferenței.

Articolul 56

Mecanisme de siguranță pentru contrapărți în caz de transfer parțial

(1) Statele membre asigură protecția corespunzătoare a următoarelor acorduri și a contrapărților acestora:

(a) contracte de garanție reală, în virtutea cărora o persoană dispune, cu titlu de garanție, de un drept real sau contingent în legătură cu activele sau drepturile care fac obiectul unui transfer, indiferent dacă valoarea mobiliară respectivă este garantată prin active sau drepturi specifice ori printr-o garanție constituită asupra unei universalități de bunuri sau printr-un acord similar;

(b) contracte de garanție financiară cu transfer de proprietate, prin care garanțiile reale pentru garantarea sau acoperirea executării anumitor obligații specifice sunt furnizate printr-un transfer deplin de drepturi de proprietate asupra activelor efectuat de furnizorul garanției reale către beneficiarul garanției reale, cu condiția ca beneficiarul garanției reale să restituie aceste active în cazul în care respectivele obligații specifice sunt executate;

(c) acorduri de compensare reciprocă, prin care două sau mai multe creanțe sau obligații datorate între întreprinderea aflată în rezoluție și o contraparte pot face obiectul unei compensări reciproce;

(d) acorduri de compensare;

(e) polițe unit-linked sau alte portofolii dedicate;

(f) acorduri de reasigurare;

(g) mecanisme de finanțare structurate, inclusiv securitizări și instrumente utilizate în scopul acoperirii, care fac parte integrantă din portofoliul de acoperire și care, în conformitate cu dreptul intern, sunt garantate și implică acordarea de garanții mobiliare și deținerea acestora de către una dintre părțile la acord ori un administrator fiduciar, un agent sau o persoană agreată.

Forma de protecție adecvată pentru categoriile de acorduri menționate la literele (a)-(g) de la prezentul alineat se alege în conformitate cu articolele 57-60.

(2) Statele membre se asigură că măsurile de protecție menționate la alineatul (1) se aplică în următoarele circumstanțe:

(a) când o autoritate de rezoluție transferă o parte, dar nu totalitatea activelor, drepturilor sau obligațiilor unei întreprinderi aflate în rezoluție către o altă entitate sau, prin aplicarea instrumentului de rezoluție menționat la articolul 26 alineatul (3), de la o întreprindere-punte sau un vehicul de gestionare a activelor și pasivelor către o altă persoană;

(b) când o autoritate de rezoluție exercită competențele menționate la articolul 41 alineatul (1) litera (f).

(3) Cerința prevăzută la alineatul (1) se aplică indiferent de numărul de părți implicate în acorduri și indiferent dacă acordurile:

(a) sunt create prin contract, fiducie sau alte mijloace ori decurg în mod automat din aplicarea legii;

(b) decurg din dreptul altui stat membru sau al unei țări terțe ori sunt reglementate integral sau parțial de dreptul altui stat membru sau al unei țări terțe.

Articolul 57

Măsuri de protecție pentru garanțiile financiare, acordurile de compensare reciprocă și compensare și acordurile de reasigurare

(1) Statele membre se asigură că există o protecție adecvată pentru contractele de garanție financiară cu transfer de proprietate, acordurile de compensare și de compensare reciprocă și acordurile de reasigurare, astfel încât să se prevină transferul unei părți, dar nu a totalității drepturilor și obligațiilor protejate în temeiul unui contract de garanție financiară cu transfer de proprietate, al unui acord de

compensare reciprocă, al unui acord de compensare sau al unui acord de reasigurare între întreprinderea aflată în rezoluție și o altă persoană, precum și modificarea sau încetarea unor drepturi și obligații protejate în temeiul unui astfel de contract de garanție financiară cu transfer de proprietate, acord de compensare reciprocă, acord de compensare sau acord de reasigurare prin exercitarea unor competențe auxiliare.

În sensul primului paragraf, drepturile și obligațiile trebuie să fie considerate ca fiind protejate în temeiul unui contract de garanție financiară cu transfer de proprietate, al unui acord de compensare și de compensare reciprocă sau al unui acord de reasigurare în cazul în care părțile la contract sau acord au dreptul la compensarea sau la compensarea reciprocă a respectivelor drepturi și obligații.

(2) În pofida alineatului (1), când este necesar, în scopul de a se atinge mai bine obiectivele rezoluției menționate la articolul 18 și, în special, de a se asigura o mai bună protecție a deținătorilor de polițe, autoritățile de rezoluție pot să transfere, să modifice sau să înceteze active, drepturi sau obligații care fac parte dintr-un contract de garanție financiară cu transfer de proprietate, dintr-un acord de compensare și de compensare reciprocă sau dintr-un acord de reasigurare.

Articolul 58

Măsuri de protecție pentru contractele de garanție reală

(1) Statele membre se asigură că obligațiile acoperite printr-un contract de garanție reală beneficiază de o protecție adecvată, în vederea prevenirii uneia sau mai multora dintre situațiile următoare:

(a) transferul activelor cu care este garantată obligația, cu excepția cazului în care sunt deopotrivă transferate obligația respectivă și dreptul de a beneficia de garanție;

(b) transferul unei obligații garantate, cu excepția cazului în care este transferat și dreptul de a beneficia de garanție;

(c) transferul dreptului de a beneficia de garanție, cu excepția cazului în care este transferată și obligația garantată;

(d) modificarea sau încetarea unui contract de garanție reală prin exercitarea unor competențe auxiliare, dacă respectiva modificare sau încetare are drept efect încetarea garantării obligației.

(2) În pofida alineatului (1), când este necesar, în scopul de a se atinge mai bine obiectivele rezoluției menționate la articolul 18 și, în special, de a se asigura o mai bună protecție a deținătorilor de polițe, autoritatea de rezoluție poate să transfere, să modifice sau să înceteze active, drepturi sau obligații care fac parte din același contract.

Articolul 59

Măsuri de protecție pentru mecanismele de finanțare structurată și alte portofolii dedicate

(1) Statele membre se asigură că există o protecție adecvată pentru mecanismele de finanțare structurată sau alte portofolii dedicate, inclusiv pentru contractele și

acordurile menționate la articolul 56 alineatul (1) literele (e) și (g), astfel încât să se prevină oricare dintre situațiile următoare:

(a) transferul unei părți, dar nu a totalității activelor, drepturilor și obligațiilor care reprezintă totalitatea sau o parte a unui mecanism de finanțare structurată sau a altor portofolii dedicate, inclusiv a contractelor sau acordurilor menționate la articolul 56 alineatul (1) literele (e) și (g), la care întreprinderea aflată în rezoluție este parte;

(b) încetarea sau modificarea, prin exercitarea unor competențe auxiliare, a activelor, drepturilor și obligațiilor care reprezintă totalitatea sau o parte a unui mecanism de finanțare structurată sau a altor portofolii dedicate, inclusiv a contractelor sau acordurilor menționate la articolul 56 alineatul (1) literele (e) și (g), la care întreprinderea aflată în rezoluție este parte.

(2) În pofida alineatului (1), când este necesar, în scopul de a se atinge mai bine obiectivele rezoluției menționate la articolul 18 și, în special, de a se asigura o mai bună protecție a deținătorilor de polițe, autoritățile de rezoluție pot să transfere, să modifice sau să înceteze active, drepturi sau obligații care fac parte din același mecanism, contract sau acord.

Articolul 60

Transferuri parțiale: protecția sistemelor de tranzacționare, compensare și decontare

(1) Statele membre se asigură că aplicarea unuia dintre instrumentele de rezoluție menționate la articolul 26 alineatul (3) nu afectează funcționarea și normele sistemelor care intră în domeniul de aplicare al Directivei 98/26/CE, atunci când autoritatea de rezoluție întreprinde oricare din următoarele acțiuni:

(a) transferă o parte, dar nu totalitatea activelor, drepturilor sau obligațiilor unei întreprinderi aflate în rezoluție către o altă entitate;

(b) exercită competențele auxiliare prevăzute la articolul 41 pentru a anula sau a modifica clauzele unui contract la care întreprinderea aflată în rezoluție este parte sau pentru a o înlocui pe aceasta cu un destinatar ca parte la contract.

(2) Un transfer, o anulare sau o modificare, astfel cum se menționează la alineatul (1) de la prezentul articol, nu poate avea ca efect:

(a) revocarea unui ordin de transfer, cu încălcarea articolului 5 din Directiva 98/26/CE;

(b) modificarea sau anularea caracterului executoriu al ordinelor de transfer și al compensării, prevăzut la articolele 3 și 5 din Directiva 98/26/CE, a utilizării fondurilor, a valorilor mobiliare sau a facilităților de credit, prevăzută la articolul 4 din directiva menționată, sau a protecției garanțiilor reale, prevăzută la articolul 9 din directiva menționată.

CAPITOLUL VI

Obligațiile procedurale

Articolul 61

Cerințe de notificare

(1) Statele membre impun organului administrativ, de conducere sau de control al unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare sau al oricăreia dintre entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e) să notifice autoritatea de supraveghere în cazul în care consideră că întreprinderea de asigurare sau de reasigurare sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e) este în curs de a intra în dificultate sau susceptibilă de a intra în dificultate, în înțelesul articolului 19 alineatul (3).

(2) Autoritățile de supraveghere informează autoritățile de rezoluție în cauză cu privire la:

(a) orice notificare primită în temeiul alineatului (1) de la prezentul articol și în temeiul articolului 136, al articolului 138 alineatul (1) și al articolului 139 alineatul (1) din Directiva 2009/138/CE;

(b) orice acțiune pe care autoritatea de supraveghere o impune întreprinderii de asigurare sau de reasigurare sau oricărei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e), prin exercitarea competențelor pe care autoritatea respectivă le are în temeiul articolului 15 sau 16 din prezenta directivă și în temeiul articolului 137, al articolului 138 alineatele (3) și (5), al articolului 139 alineatul (3) și al articolelor 140, 141 și 144 din Directiva 2009/138/CE;

(c) orice prelungire a perioadei de redresare în temeiul articolului 138 alineatul (4) din Directiva 2009/138/CE.

Autoritățile de supraveghere transmit, de asemenea, autorităților de rezoluție o copie a planului de redresare pe care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare sau oricare dintre entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e) l-a prezentat în temeiul articolului 138 alineatul (2) din Directiva 2009/138/CE, o copie a planului de finanțare pe care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare sau oricare dintre entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e) l-a prezentat în temeiul articolului 139 alineatul (2) din Directiva 2009/138/CE și avizul autorităților de supraveghere cu privire la documentele respective, după caz.

(3) Când o autoritate de supraveghere sau o autoritate de rezoluție stabilește că sunt îndeplinite condițiile menționate la articolul 19 alineatul (1) literele (a) și (b) în ceea ce privește o întreprindere de asigurare sau de reasigurare sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e), autoritatea respectivă își comunică fără întârziere constatările următoarelor autorități, dacă sunt diferite:

(a) autoritatea de rezoluție pentru întreprinderea sau entitatea respectivă;

(b) autoritatea de supraveghere pentru întreprinderea sau entitatea respectivă;

(c) autoritatea de supraveghere din orice stat membru în care întreprinderea sau entitatea respectivă desfășoară activități transfrontaliere semnificative;

(d) autoritatea de rezoluție din orice stat membru în care întreprinderea sau entitatea respectivă desfășoară activități transfrontaliere semnificative;

(e) sistemul de garantare a asigurărilor la care este afiliată o întreprindere de asigurare, când este cazul și când este necesar pentru a face posibilă îndeplinirea funcțiilor sistemului de garantare a asigurărilor;

(f) când este cazul, autoritatea de rezoluție a grupului;

(g) ministerul competent;

(h) când este cazul, supraveghetorul grupului;

(i) Comitetul european pentru risc sistemic și autoritatea națională macroprudențială desemnată.

Articolul 62

Decizia autorității de rezoluție

(1) La primirea unei comunicări din partea autorității de supraveghere, în temeiul articolului 61 alineatul (3), sau din proprie inițiativă, autoritatea de rezoluție stabilește dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 19 alineatul (1) sau la articolul 20 alineatul (3) în privința întreprinderii de asigurare sau de reasigurare sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e) în cauză.

(2) Decizia prin care se stabilește dacă se ia sau nu o măsură de rezoluție în legătură cu o întreprindere de asigurare sau de reasigurare sau cu o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e) conține următoarele informații:

(a) motivele care stau la baza deciziei respective;

(b) măsura de rezoluție pe care autoritatea de rezoluție intenționează să o ia, inclusiv, dacă este cazul, introducerea unei cereri de lichidare, numirea unui administrator sau orice altă măsură prevăzută în procedura obișnuită de insolvență sau, sub rezerva articolului 26 alineatul (8), în dreptul intern.

Articolul 63

Obligații procedurale ale autorităților de rezoluție

(1) Statele membre se asigură că, după ce au luat o măsură de rezoluție, autoritățile de rezoluție se conformează, de îndată ce acest lucru este în mod rezonabil posibil, cerințelor prevăzute la alineatele (2) și (3).

(2) Autoritățile de rezoluție notifică măsura de rezoluție menționată la alineatul (1) întreprinderii aflate în rezoluție și următoarelor autorități, dacă sunt diferite:

(a) autoritatea de supraveghere a întreprinderii aflate în rezoluție;

(b) autoritatea de supraveghere a unei eventuale sucursale a întreprinderii aflate în rezoluție;

(c) banca centrală a statului membru în care este stabilită întreprinderea aflată în rezoluție;

(d) când este cazul, sistemul de garantare a asigurărilor la care este afiliată întreprinderea aflată în rezoluție;

(e) când este cazul, autoritatea de rezoluție a grupului;

(f) ministerul competent;

(g) când este cazul, autoritatea de supraveghere a grupului;

(h) autoritatea națională macroprudențială desemnată și Comitetul european pentru risc sistemic;

(i) Comisia, Banca Centrală Europeană, EIOPA, ESMA și ABE;

(j) în cazul în care întreprinderea aflată în rezoluție este o instituție definită la articolul 2 litera (b) din Directiva 98/26/CE, operatorii sistemelor din care face parte respectiva întreprindere.

(3) Autoritatea de rezoluție publică sau asigură că se publică o copie a ordinului sau a instrumentului prin intermediul căruia este luată măsura de rezoluție sau un aviz în care sunt rezumate efectele măsurii de rezoluție, inclusiv efectele asupra deținătorilor de polițe și, dacă este cazul, condițiile și perioada de suspendare sau limitare menționată la articolele 47, 48 și 49, prin următoarele mijloace:

(a) pe site-ul său oficial;

(b) pe site-ul autorității de supraveghere, dacă este diferită de autoritatea de rezoluție, și pe site-ul EIOPA;

(c) pe site-ul întreprinderii aflate în rezoluție;

(d) în cazurile în care acțiunile, alte instrumente de proprietate sau instrumentele de datorie ale întreprinderii aflate în rezoluție sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată, prin același mijloc precum cel utilizat pentru publicarea informațiilor reglementate referitoare la întreprinderea aflată în rezoluție, în conformitate cu articolul 21 alineatul (1) din Directiva 2004/109/CE a Parlamentului European și a Consiliului[36].

(4) În cazul în care acțiunile, instrumentele de proprietate sau instrumentele de datorie nu sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată, autoritatea de rezoluție se asigură că documentele care atestă existența instrumentelor menționate la alineatul (3) sunt trimise acționarilor și creditorilor întreprinderii aflate în rezoluție care sunt cunoscuți din registrele sau bazele de date ale întreprinderii aflate în rezoluție care sunt la dispoziția autorității de rezoluție.

Articolul 64

Confidențialitate

(1) Statele membre se asigură că cerințele privind secretul profesional sunt obligatorii în privința următoarelor persoane, autorități și organisme și că niciuna dintre acestea nu divulgă informații confidențiale:

(a) autoritățile de rezoluție;

(b) autoritățile de supraveghere și EIOPA;

[36] Directiva 2004/109/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 decembrie 2004 privind armonizarea obligațiilor de transparență în ceea ce privește informația referitoare la emitenții ale căror valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată și de modificare a Directivei 2001/34/CE (JO L 390, 31.12.2004, p. 38).

(c) ministerele competente;

(d) administratorii speciali numiți în conformitate cu articolul 42 din prezenta directivă;

(e) achizitorii potențiali care au fost contactați de autoritățile competente sau solicitați de autoritățile de rezoluție, indiferent dacă respectiva contactare sau solicitare a avut loc sau nu în cadrul pregătirii pentru utilizarea instrumentului de vânzare a activității și indiferent dacă solicitarea a condus sau nu la o achiziție;

(f) auditorii, contabilii, consilierii juridici și profesionali, evaluatorii și alți experți angajați direct sau indirect de autoritățile de rezoluție, de autoritățile de supraveghere, de ministerele competente sau de achizitorii potențiali menționați la litera (e);

(g) organismele care administrează sistemele de garantare a asigurărilor;

(h) organismul care se ocupă de mecanismele de finanțare;

(i) băncile centrale și alte autorități implicate în procesul de rezoluție;

(j) o întreprindere-punte sau un vehicul de gestionare a activelor și pasivelor;

(k) orice altă persoană care prestează sau a prestat servicii direct sau indirect, permanent sau ocazional persoanelor menționate la literele (a)-(j);

(l) conducerea superioară, membrii organului administrativ, de conducere sau de control și angajații organismelor sau entităților menționate la literele (a)-(j) înaintea, în timpul și ulterior numirii lor.

(2) Fără a aduce atingere caracterului general al cerințelor prevăzute la alineatul (1), statele membre se asigură că persoanelor menționate la alineatul (1) li se interzice să divulge oricărei persoane sau autorități informații confidențiale primite în cursul activităților lor profesionale sau primite de la o autoritate de supraveghere sau de rezoluție în legătură cu funcțiile autorității respective, cu excepția următoarelor situații:

(a) când divulgarea are loc în cursul exercitării, de către persoanele sau autoritățile respective, a funcțiilor care le revin în temeiul prezentei directive;

(b) când divulgarea are loc în formă sintetică sau agregată, astfel încât diferitele întreprinderi de asigurare sau de reasigurare sau oricare dintre entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e) nu pot fi identificate;

(c) când divulgarea are loc cu acordul expres și prealabil al autorității, al întreprinderii de asigurare sau de reasigurare sau al entității menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e) care a furnizat informațiile.

Statele membre se asigură că persoanele menționate la alineatul (1) evaluează efectele posibile ale divulgării informației respective asupra interesului public în legătură cu politica financiară, monetară și economică, asupra intereselor comerciale ale persoanelor fizice și juridice, asupra scopului inspecțiilor, asupra investigațiilor și asupra auditurilor.

Procedura de evaluare a efectelor menționate la al doilea paragraf include o evaluare specifică a efectelor divulgării conținutului și detaliilor oricăruia dintre planurile de redresare și de rezoluție menționate la articolele 5, 7, 9, 10 și 12 și a rezultatului evaluărilor efectuate în temeiul articolelor 6, 8 și 13.

Statele membre se asigură că orice persoană sau entitate menționată la alineatul (1) răspunde civil în cazul încălcării prezentului articol.

(3) Statele membre se asigură că persoanele menționate la alineatul (1) literele (a), (b), (c), (g), (i) și (j) dispun de norme interne pentru a asigura respectarea cerințelor de confidențialitate prevăzute la alineatele (1) și (2), inclusiv de norme pentru a garanta păstrarea caracterului secret al informațiilor între persoanele direct implicate în procesul de rezoluție.

(4) Alineatele (1)-(3) de la prezentul articol nu împiedică:

(a) angajații și experții organismelor sau entităților menționate la alineatul (1) literele (a)-(i) să facă schimb de informații între ei sau în cadrul fiecărui organism sau al fiecărei entități;

(b) autoritățile de rezoluție și autoritățile de supraveghere, inclusiv angajații și experții acestora, să facă schimb de informații între ele, precum și cu alte autorități de rezoluție din Uniune, cu alte autorități de supraveghere din Uniune, cu ministere competente, cu bănci centrale, cu sisteme de garantare a asigurărilor, cu autorități responsabile cu procedura obișnuită de insolvență, cu autorități responsabile cu menținerea stabilității sistemului financiar în statele membre prin utilizarea reglementărilor macroprudențiale, cu persoane însărcinate cu efectuarea auditurilor statutare ale conturilor, cu EIOPA sau, sub rezerva articolului 77, cu autorități din țări terțe care îndeplinesc funcții echivalente cu funcțiile îndeplinite de autoritățile de rezoluție sau, în condiții de strictă confidențialitate, cu un potențial achizitor, în scopul planificării sau al executării unei măsuri de rezoluție.

(5) Statele membre pot autoriza schimburile de informații cu oricare dintre următoarele persoane sau entități:

(a) în condiții de strică confidențialitate, orice altă persoană, atunci când este necesar în vederea planificării sau a efectuării unei măsuri de rezoluție;

(b) comisiile parlamentare de anchetă din propriul stat membru, curțile de conturi din propriul stat membru și alte entități cu atribuții de anchetare în propriul stat membru, în condiții corespunzătoare;

(c) autoritățile naționale responsabile cu supravegherea sistemelor de plată, autoritățile responsabile cu procedura obișnuită de insolvență, autoritățile care au sarcina publică de a supraveghea alte entități din sectorul financiar, autoritățile responsabile cu supravegherea piețelor financiare, instituțiile de credit și firmele de investiții, precum și inspectorii care acționează în numele acestora, autoritățile responsabile în statele membre cu menținerea stabilității sistemului financiar în statele membre prin utilizarea reglementărilor macroprudențiale, autoritățile responsabile cu protejarea stabilității sistemului financiar și persoanele responsabile cu efectuarea de audituri statutare.

(6) Alineatele (1)-(5) de la prezentul articol se aplică fără a se aduce atingere dispozițiilor de drept intern privitoare la divulgarea de informații în scopul procedurilor judiciare în cauze penale sau civile.

(7) EIOPA emite, până la [OP – a se adăuga 18 luni de la intrarea în vigoare], ghiduri în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010, pentru a preciza în ce mod ar trebui furnizate informațiile în formă sintetică sau agregată în sensul alineatului (2).

CAPITOLUL VII

Dreptul la o cale de atac și excluderea altor măsuri

Articolul 65

Aprobarea judiciară *ex ante* și dreptul de a contesta deciziile

(1) Statele membre pot să prevadă cerința ca decizia de adoptare a unei măsuri de prevenire a crizelor sau a unei măsuri de gestionare a crizelor să fie supusă unei aprobări judiciare *ex ante*, cu condiția ca, în privința unei decizii de adoptare a unei măsuri de gestionare a crizelor, în conformitate cu dreptul intern, procedura de solicitare a aprobării și de examinare a cererii de aprobare de către instanță să fie rapidă.

(2) Statele membre prevăd în dreptul intern dreptul la o cale de atac împotriva unei decizii de adoptare a unei măsuri de prevenire a crizelor sau împotriva unei decizii de exercitare a oricărei competențe care nu are legătură cu o măsură de gestionare a crizelor, în temeiul prezentei directive.

(3) Statele membre se asigură că toate persoanele afectate de o decizie de adoptare a unei măsuri de gestionare a crizelor au dreptul la o cale de atac împotriva deciziei respective.

Statele membre se asigură că examinarea unei măsuri de gestionare a crizelor este rapidă și că instanțele naționale își bazează evaluarea pe evaluările economice ale faptelor, efectuate de autoritatea de rezoluție.

(4) Dreptul la o cale de atac, menționat la alineatul (3), se exercită sub rezerva îndeplinirii următoarelor cerințe:

(a) introducerea unei căi de atac nu implică suspendarea automată a efectelor deciziei contestate;

(b) decizia autorității de rezoluție este executorie imediat și creează prezumția legală relativă că o eventuală suspendare a executării sale ar fi contrară interesului public.

Atunci când este necesar, în scopul de a se proteja interesul unor părți terțe care, acționând cu bună-credință, au dobândit acțiuni, alte instrumente de proprietate, active, drepturi sau obligații ale unei întreprinderi aflate în rezoluție în urma utilizării unor instrumente de rezoluție menționate la articolul 26 alineatul (3) sau în urma exercitării competențelor de rezoluție de către autoritățile de rezoluție, anularea unei decizii luate de o autoritate de rezoluție nu afectează eventualele acte administrative sau tranzacții încheiate ulterior de către autoritatea de rezoluție în cauză pe baza deciziei anulate. În acest caz, măsurile reparatorii pentru o decizie sau măsură prejudiciabilă a autorităților de rezoluție se limitează la compensații pentru pierderile suferite de reclamant ca urmare a deciziei sau măsurii anulate.

Articolul 66

Restricții referitoare la alte proceduri judiciare

(1) Fără a aduce atingere articolului 62 alineatul (2) litera (b), statele membre se asigură, în privința unei întreprinderi aflate în rezoluție, a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare sau unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e), în legătură cu care s-a stabilit că sunt îndeplinite condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție menționate la articolul 19 alineatul (1) sau la articolul 20 alineatul (3), că procedura obișnuită de insolvență nu se declanșează decât la inițiativa autorității de rezoluție și că decizia de declanșare a procedurii obișnuite de insolvență împotriva unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare sau a unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e) se ia doar cu acordul autorității de rezoluție.

(2) În sensul alineatului (1), statele membre se asigură că:

(a) autorităților de supraveghere și autorităților de rezoluție li se notifică fără întârziere orice cerere de deschidere a procedurii obișnuite de insolvență în legătură cu o întreprindere de asigurare sau de reasigurare sau cu o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e), indiferent dacă întreprinderea sau entitatea respectivă se află sau nu în rezoluție și indiferent dacă s-a publicat sau nu o decizie în conformitate cu articolul 63 alineatele (3) și (4);

(b) cererea de deschidere a procedurii obișnuite de insolvență nu se soluționează decât dacă s-au efectuat notificările menționate la litera (a) și dacă survine oricare dintre următoarele situații:

(i) autoritatea de rezoluție a notificat autorităților responsabile cu procedura obișnuită de insolvență că nu intenționează să ia nicio măsură de rezoluție în legătură cu întreprinderea de asigurare sau de reasigurare sau cu entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e);

(ii) a expirat un termen de șapte zile de la data efectuării notificărilor menționate la litera (a).

(3) Fără a aduce atingere unei eventuale limitări a executării garanțiilor reale mobiliare, impuse în temeiul articolului 48, statele membre se asigură că, atunci când este necesar în vederea aplicării eficace a instrumentelor de rezoluție menționate la articolul 26 alineatul (3) și a competențelor de rezoluție menționate în titlul III capitolul IV, autoritățile de rezoluție pot solicita instanței să suspende, pentru o perioadă de timp corespunzătoare obiectivului urmărit, orice acțiune sau procedură judiciară la care este sau devine parte o întreprindere aflată în rezoluție.

TITLUL IV

REZOLUȚIA GRUPURILOR TRANSFRONTALIERE

Articolul 67

Principii generale referitoare la procesul decizional care implică mai multe state membre

Statele membre se asigură că, atunci când iau, în temeiul prezentei directive, decizii sau măsuri care pot afecta unul sau mai multe state membre, autoritățile lor țin seama de următoarele principii generale:

(a) când se iau măsuri de rezoluție, procesul decizional este eficient, iar costurile rezoluției sunt menținute la un nivel cât mai scăzut posibil;

(b) deciziile și măsurile se iau în timp util și, când se impune acest lucru, în regim de urgență;

(c) autoritățile de rezoluție, autoritățile de supraveghere și alte autorități cooperează pentru a se asigura că deciziile și măsurile sunt luate în mod coordonat și eficient;

(d) rolurile și responsabilitățile autorităților relevante din fiecare stat membru sunt clar definite;

(e) se acordă atenția cuvenită intereselor, impactului potențial al oricăror decizii, acțiuni sau inacțiuni, efectelor negative asupra deținătorilor de polițe, a stabilității financiare, a resurselor bugetare și a sistemelor de garantare a asigurărilor și efectelor economice și sociale negative în toate statele membre în care își desfășoară activitatea întreprinderea-mamă de cel mai înalt rang și filialele acesteia sau în care acestea desfășoară activități transfrontaliere semnificative;

(f) se acordă atenția cuvenită obiectivelor de echilibrare a intereselor diferitelor state membre implicate și de evitare a situațiilor în care interesele anumitor state membre sunt prejudiciate sau protejate în mod inechitabil;

(g) când adoptă măsuri de rezoluție, autoritățile de rezoluție iau în considerare și urmăresc planurile de rezoluție a grupurilor, menționate la articolul 11, cu excepția cazului în care consideră, având în vedere circumstanțele cazului, că obiectivele rezoluției, astfel cum sunt menționate la articolul 18, vor fi îndeplinite în mod mai eficace prin adoptarea de măsuri care nu sunt prevăzute în planurile de rezoluție;

(h) decizia sau acțiunea propusă este transparentă ori de câte ori există probabilitatea ca ea să aibă implicații asupra deținătorilor de polițe, a economiei reale, a stabilității financiare, a resurselor bugetare și, după caz, a sistemelor de garantare a asigurărilor și a mecanismelor de finanțare ale oricărui stat membru în cauză.

Articolul 68

Colegii de rezoluție

(1) Autoritățile de rezoluție a grupurilor instituie colegii de rezoluție care să îndeplinească sarcinile menționate la articolele 10, 11, 14, 16, 70 și 71 și, când este cazul, să asigure cooperarea și coordonarea cu autoritățile de rezoluție din țări terțe.

Mai precis, colegiile de rezoluție furnizează autorității de rezoluție a grupului, celorlalte autorități de rezoluție și, când este cazul, autorităților de supraveghere și supraveghetorilor grupurilor în cauză un cadru pentru îndeplinirea următoarelor sarcini:

(a) schimbul de informații relevante pentru elaborarea planurilor de rezoluție a grupurilor și pentru aplicarea competențelor de rezoluție în cazul grupurilor;

(b) elaborarea planurilor de rezoluție a grupurilor în conformitate cu articolele 10 și 11;

(c) evaluarea posibilității de rezoluție a grupurilor în temeiul articolului 14;

(d) exercitarea competențelor de abordare sau de eliminare a obstacolelor din calea posibilității de rezoluție a grupurilor în temeiul articolului 16;

(e) luarea unei decizii cu privire la necesitatea de a se institui o schemă de rezoluție a grupului, astfel cum este menționată la articolul 70 sau 71;

(f) ajungerea la un acord asupra schemei de rezoluție a grupului propuse în conformitate cu articolul 70 sau 71;

(g) coordonarea comunicării publice a strategiilor și schemelor de rezoluție a grupului;

(h) coordonarea utilizării unor eventuale sisteme de garantare a asigurărilor sau mecanisme de finanțare.

În plus, colegiile de rezoluție pot să îndeplinească rolul de forum de discuții pe orice temă legată de rezoluția grupurilor transfrontaliere.

(2) Sunt membri ai colegiului de rezoluție:

(a) autoritatea de rezoluție a grupului;

(b) autoritățile de rezoluție din fiecare stat membru în care este stabilită o filială inclusă în supravegherea la nivel de grup;

(c) autoritățile de rezoluție din statele membre în care este stabilită o întreprindere-mamă a uneia sau mai multor întreprinderi din grup, care este o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (d) sau (e);

(d) supraveghetorul grupului și autoritățile de supraveghere din statele membre în care autoritatea de rezoluție este membră a colegiului de rezoluție;

(e) ministerele competente, în cazul în care autoritățile de rezoluție care sunt membre ale colegiului de rezoluție nu sunt ministerele competente;

(f) când este cazul, autoritatea responsabilă cu sistemul de garantare a asigurărilor dintr-un stat membru, în cazul în care autoritatea de rezoluție din statul membru respectiv este membră a colegiului de rezoluție;

(g) EIOPA, sub rezerva alineatului (4);

(h) autoritățile de rezoluție din statele membre în care întreprinderile de asigurare sau de reasigurare din grup desfășoară activități transfrontaliere semnificative.

În sensul literei (g), EIOPA contribuie la susținerea și monitorizarea funcționării eficiente, eficace și coerente a colegiilor de rezoluție și a convergenței tuturor colegiilor de rezoluție. În acest scop, EIOPA este invitată să participe la reuniunile colegiului de rezoluție. EIOPA nu are drepturi de vot.

În sensul literei (h), participarea autorităților de rezoluție se limitează la realizarea obiectivelor unui schimb eficient de informații.

(3) Autoritățile de rezoluție din țările terțe în care o întreprindere-mamă sau o întreprindere stabilită în Uniune are o filială de asigurare sau de reasigurare sau o sucursală care ar fi considerată semnificativă dacă ar fi situată în Uniune pot să fie invitate să participe, în calitate de observatori, în cadrul colegiului de rezoluție, cu condiția să fie supuse unor cerințe de confidențialitate echivalente, în opinia autorității de rezoluție a grupului, cu cele stabilite la articolul 77.

(4) Colegiul de rezoluție este prezidat de autoritatea de rezoluție a grupului. În această calitate, autoritatea respectivă:

(a) stabilește reguli și proceduri scrise pentru funcționarea colegiului de rezoluție, după ce i-a consultat pe ceilalți membri ai colegiului de rezoluție;

(b) coordonează toate activitățile colegiului de rezoluție;

(c) convoacă și prezidează toate reuniunile colegiului de rezoluție și îi informează în prealabil și pe deplin pe toți membrii colegiului de rezoluție în legătură cu organizarea reuniunilor colegiului de rezoluție, cu principalele teme de discutat și cu aspectele de luat în considerare;

(d) le notifică membrilor colegiului de rezoluție toate reuniunile planificate, astfel încât aceștia să poată solicita să participe la reuniunile respective;

(e) decide care membri și observatori sunt invitați să participe la anumite reuniuni ale colegiului de rezoluție, pe baza unor nevoi specifice, ținând seama de relevanța temei de discutat pentru respectivii membri și observatori;

(f) îi informează în timp util pe toți membrii colegiului în legătură cu deciziile adoptate în cadrul reuniunilor și cu rezultatele acestora.

În pofida literei (e), autoritățile de rezoluție au dreptul să participe la reuniunile colegiului de rezoluție ori de câte ori pe ordinea de zi sunt înscrise puncte supuse unui proces decizional comun sau referitoare la o entitate din grup situată în propriul lor stat membru.

(5) Autoritățile de rezoluție a grupurilor nu sunt obligate să instituie un colegiu de rezoluție dacă alte grupuri sau colegii îndeplinesc aceleași funcții și sarcini precum cele menționate la alineatul (1) și respectă toate condițiile și procedurile, inclusiv pe cele care se referă la membrii colegiilor de rezoluție și la participarea la acestea, astfel cum sunt stabilite la prezentul articol și la articolul 69. În acest caz, toate trimiterile la colegii de rezoluție din prezenta directivă se interpretează ca trimiteri la respectivele alte grupuri sau colegii.

(6) EIOPA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza regulile de funcționare operațională a colegiilor de rezoluție pentru îndeplinirea sarcinilor menționate la alineatul (1).

EIOPA transmite respectivele proiecte de standarde tehnice de reglementare Comisiei până la data de [OP – a se adăuga 18 luni de la data intrării în vigoare].

Comisiei i se conferă competența de a adopta standardele de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

Articolul 69

Schimburi de informații

(1) Sub rezerva articolului 64, autoritățile de rezoluție și autoritățile de supraveghere își furnizează reciproc, la cerere, toate informațiile relevante pentru îndeplinirea sarcinilor altor autorități în temeiul prezentei directive.

(2) Autoritatea de rezoluție a grupului coordonează fluxul tuturor informațiilor relevante dintre autoritățile de rezoluție. Mai precis, autoritatea de rezoluție a grupului furnizează în timp util autorităților de rezoluție din alte state membre toate informațiile relevante în vederea facilitării îndeplinirii sarcinilor menționate la articolul 68 alineatul (1) al doilea paragraf literele (b)-(h).

(3) O autoritate de rezoluție nu poate să transmită informații care au fost furnizate de o autoritate de supraveghere sau de rezoluție dintr-o țară terță decât dacă autoritatea de supraveghere sau de rezoluție din țara terță respectivă și-a dat acordul în acest sens.

Autoritățile de rezoluție nu sunt obligate să transmită astfel de informații dacă autoritatea de supraveghere sau de rezoluție din țara terță nu și-a dat acordul în acest sens.

Articolul 70

Rezoluția grupului care implică o filială a acestuia

(1) Când o autoritate de rezoluție decide că o întreprindere de asigurare sau de reasigurare sau orice entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e), care este o filială a unui grup, îndeplinește condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție stabilite la articolul 19 alineatul (1) sau la articolul 20 alineatul (3), autoritatea respectivă transmite fără întârziere autorității de rezoluție a grupului – dacă este diferită –, supraveghetorului grupului și membrilor colegiului de rezoluție pentru grupul în cauză următoarele informații:

(a) decizia că întreprinderea de asigurare sau de reasigurare sau orice entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e) îndeplinește condițiile stabilite la articolul 19 sau 20;

(b) măsurile de rezoluție sau de insolvență pe care autoritatea de rezoluție le consideră adecvate pentru respectiva întreprindere de asigurare sau de reasigurare sau entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e).

(2) La primirea unei notificări în conformitate cu alineatul (1), autoritatea de rezoluție a grupului evaluează, după ce i-a consultat pe ceilalți membri ai colegiului de rezoluție relevant, impactul pe care măsurile de rezoluție sau alte măsuri notificate în conformitate cu alineatul (1) litera (b) l-ar putea avea asupra grupului și asupra entităților din grup din alte state membre și probabilitatea ca măsurile de rezoluție

sau alte măsuri să ducă la îndeplinirea condițiilor de rezoluție menționate la articolul 19 alineatul (1) sau la articolul 20 alineatul (3) în legătură cu o entitate din grup dintr-un alt stat membru.

(3) În cazul în care autoritate de rezoluție a grupului apreciază că nu există probabilitatea ca măsurile de rezoluție sau alte măsuri notificate în conformitate cu alineatul (1) litera (b) să ducă la îndeplinirea condițiilor stabilite la articolul 19 alineatul (1) sau la articolul 20 alineatul (3) în legătură cu o entitate din grup dintr-un alt stat membru, autoritatea de rezoluție responsabilă pentru întreprinderea de asigurare sau de reasigurare sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e) poate să ia măsurile de rezoluție sau alte măsuri pe care le-a notificat în conformitate cu alineatul (1) litera (b) de la prezentul articol.

(4) În cazul în care apreciază că există probabilitatea ca măsurile de rezoluție sau alte măsuri notificate în conformitate cu alineatul (1) litera (b) să ducă la îndeplinirea condițiilor stabilite la articolul 19 alineatul (1) sau la articolul 20 alineatul (3) în legătură cu o entitate din grup dintr-un alt stat membru, autoritatea de rezoluție a grupului are la dispoziție maximum 24 de ore de la primirea notificării menționate la alineatul (1) pentru a propune o schemă de rezoluție a grupului și pentru a prezenta schema respectivă colegiului de rezoluție. Termenul de 24 de ore poate fi prelungit cu acordul autorității de rezoluție care a trimis notificarea menționată la alineatul (1) de la prezentul articol.

(5) În absența unei evaluări din partea autorității de rezoluție a grupului în termenul de 24 de ore sau în termenul mai lung care a fost convenit, după primirea notificării menționate la alineatul (1), autoritatea de rezoluție care a trimis notificarea menționată la alineatul (1) poate să ia măsurile de rezoluție sau celelalte măsuri pe care le-a notificat în conformitate cu litera (b) de la respectivul alineat.

(6) În schema de rezoluție a grupului menționată la alineatul (4):

(a) se descriu măsurile de rezoluție pe care autoritățile de rezoluție în cauză ar trebui să le ia în legătură cu întreprinderea-mamă de cel mai înalt rang sau cu anumite entități din grup pentru a îndeplini obiectivele rezoluției menționate la articolul 18 și pentru a respecta principiile generale care guvernează rezoluția, astfel cum sunt menționate la articolul 22;

(b) se precizează în ce mod ar trebui coordonate măsurile de rezoluție menționate la litera (a);

(c) se stabilește un plan de finanțare care ia în considerare planul de rezoluție a grupului și principiile de partajare a responsabilității stabilite în respectivul plan de rezoluție a grupului în conformitate cu articolul 10 alineatul (2) litera (e).

(7) Sub rezerva alineatului (8), schema de rezoluție a grupului ia forma unei decizii comune a autorității de rezoluție a grupului și a autorităților de rezoluție responsabile pentru filialele care intră în domeniul de aplicare al schemei de rezoluție a grupului.

EIOPA poate, la cererea unei autorități de rezoluție, să acorde asistență autorităților de rezoluție în ceea ce privește adoptarea unei decizii comune în conformitate cu articolul 31 alineatul (2) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

(8) În cazul în care o autoritate de rezoluție nu este de acord cu schema de rezoluție a grupului propusă de autoritatea de rezoluție a grupului sau consideră că, din motive de protecție a deținătorilor de polițe, a economiei reale și a stabilității financiare, este

necesar să ia măsuri de rezoluție independente sau măsuri diferite de cele propuse în schema de rezoluție a grupului în legătură cu o întreprindere de asigurare sau de reasigurare sau cu o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e), autoritatea respectivă:

(a) prezintă în detaliu motivele pentru care nu este de acord cu schema de rezoluție a grupului sau motivele pentru care se abate de la aceasta;

(b) notifică motivele menționate la litera (a) autorității de rezoluție a grupului și celorlalte autorități de rezoluție care intră în domeniul de aplicare al schemei de rezoluție a grupului;

(c) informează autoritatea de rezoluție a grupului și celelalte autorități de rezoluție care sunt vizate de schema de rezoluție a grupului cu privire la măsurile de rezoluție sau la alte măsuri pe care le va lua.

Când prezintă motivele pentru care nu este de acord, autoritatea de rezoluție respectivă ia în considerare planurile de rezoluție a grupurilor menționate la articolul 11, impactul potențial al măsurilor pe care le va lua asupra deținătorilor de polițe, a economiei reale și a stabilității financiare din statele membre în cauză și efectul potențial al respectivelor măsuri asupra altor părți ale grupului.

(9) Autoritățile de rezoluție care sunt de acord cu schema de rezoluție a grupului propusă de autoritatea de rezoluție a grupului pot să ajungă la o decizie comună cu privire la o schemă de rezoluție a grupului care vizează entitățile din grup din statele lor membre respective, fără participarea autorităților de rezoluție care nu sunt de acord.

(10) Deciziile comune menționate la alineatele (7) și (9) și măsurile de rezoluție sau de altă natură luate în conformitate cu alineatul (8) sunt recunoscute ca definitive și aplicate de autoritățile de rezoluție din statele membre în cauză.

(11) Autoritățile iau toate măsurile menționate la prezentul articol fără întârziere și ținând seama în mod corespunzător de urgența situației.

(12) În cazul în care nu se pune în aplicare o schemă de rezoluție a grupului, autoritățile de rezoluție cooperează strâns, când iau măsuri de rezoluție în legătură cu orice entitate din grup, cu colegiul de rezoluție în vederea realizării unei strategii de rezoluție coordonate pentru toate entitățile din grup care sunt în curs de a intra în dificultate sau susceptibile de a intra în dificultate.

(13) Când iau orice măsură de rezoluție în legătură cu orice entitate din grup, autoritățile de rezoluție îi informează cu regularitate și pe deplin pe membrii colegiului de rezoluție cu privire la măsurile respective și la stadiul lor de aplicare.

Articolul 71

Rezoluția grupului care implică o întreprindere-mamă de cel mai înalt rang

(1) Când o autoritate de rezoluție a grupului decide că o întreprindere-mamă de cel mai înalt rang pentru care este responsabilă îndeplinește condițiile menționate la articolul 19 alineatul (1) sau la articolul 20 alineatul (3), autoritatea respectivă transmite fără întârziere informațiile menționate la articolul 70 alineatul (1) literele (a) și (b) supraveghetorului grupului și celorlalți membri ai colegiului de rezoluție pentru grupul în cauză.

Măsurile de rezoluție sau de insolvență menționate la articolul 70 alineatul (1) litera (b) pot să includă punerea în aplicare a unei scheme de rezoluție a grupului elaborate în conformitate cu articolul 70 alineatul (6) în oricare dintre următoarele circumstanțe:

(a) când există probabilitatea ca măsurile de rezoluție sau alte măsuri la nivelul entității-mamă, notificate în conformitate cu articolul 70 alineatul (1) litera (b), să ducă la îndeplinirea condițiilor stabilite la articolul 19 alineatul (1) sau la articolul 20 alineatul (3) în legătură cu o entitate din grup dintr-un alt stat membru;

(b) când măsurile de rezoluție sau alte măsuri prevăzute numai la nivelul entității-mamă nu sunt suficiente pentru stabilizarea situației sau când este improbabil ca ele să asigure un rezultat optim;

(c) când autoritățile de rezoluție au stabilit că una sau mai multe filiale pentru care sunt responsabile îndeplinesc condițiile menționate la articolul 19 alineatul (1) sau la articolul 20 alineatul (3);

(d) când măsurile de rezoluție sau alte măsuri la nivelul grupului avantajează filialele din grup în așa fel încât o schemă de rezoluție a grupului devine adecvată.

(2) În cazul în care măsurile propuse de autoritatea de rezoluție a grupului în temeiul alineatului (1) nu conțin o schemă de rezoluție a grupului, autoritatea de rezoluție a grupului își ia decizia după ce i-a consultat pe membrii colegiului de rezoluție.

(3) În cazul în care măsurile propuse de autoritatea de rezoluție a grupului în temeiul alineatului (1) conțin însă o schemă de rezoluție a grupului, aceasta ia forma unei decizii comune a autorității de rezoluție a grupului și a autorităților de rezoluție responsabile pentru filialele care intră în domeniul de aplicare al schemei de rezoluție a grupului.

EIOPA poate, la cererea unei autorități de rezoluție, să acorde asistență autorităților de rezoluție în ceea ce privește adoptarea unei decizii comune în conformitate cu articolul 31 alineatul (2) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

(4) În cazul în care o autoritate de rezoluție nu este de acord cu schema de rezoluție a grupului propusă de autoritatea de rezoluție a grupului sau se abate de la aceasta ori consideră că, din motive de stabilitate financiară, este necesar să ia măsuri de rezoluție independente sau măsuri diferite de cele propuse în schema de rezoluție a grupului în legătură cu o întreprindere de asigurare sau de reasigurare sau cu o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e), autoritatea respectivă:

(a) prezintă în detaliu motivele pentru care nu este de acord cu schema de rezoluție a grupului sau motivele pentru care se abate de la aceasta;

(b) notifică motivele menționate la litera (a) autorității de rezoluție a grupului și celorlalte autorități de rezoluție care intră în domeniul de aplicare al schemei de rezoluție a grupului;

(c) informează autoritatea de rezoluție a grupului și celelalte autorități de rezoluție care sunt implicate în schema de rezoluție a grupului cu privire la măsurile pe care intenționează să le ia.

Când prezintă motivele pentru care nu este de acord, autoritatea de rezoluție în cauză ține seama de planurile de rezoluție a grupurilor menționate la articolul 11, de

impactul potențial al măsurilor pe care le va lua asupra stabilității financiare din statele membre în cauză și de efectul potențial al măsurilor de rezoluție și de altă natură asupra altor părți ale grupului.

(5) Autoritățile de rezoluție care sunt de acord cu schema de rezoluție a grupului propusă de autoritatea de rezoluție a grupului pot să ajungă la o decizie comună cu privire la o schemă de rezoluție a grupului care vizează entitățile din grup din statele lor membre respective, fără participarea autorităților de rezoluție care nu sunt de acord.

(6) Decizia comună menționată la alineatul (3) sau (5) și măsurile menționate la alineatul (4) sunt recunoscute ca definitive și aplicate de către autoritățile de rezoluție din statele membre în cauză.

(7) Autoritățile întreprind toate măsurile menționate la alineatele (1)-(6) fără întârziere și ținând seama în mod corespunzător de caracterul urgent al situației.

(8) În cazul în care nu se pune în aplicare o schemă de rezoluție a grupului, autoritățile de rezoluție cooperează strâns, când iau o măsură de rezoluție în legătură cu orice entitate din grup, cu colegiul de rezoluție în vederea realizării unei strategii de rezoluție coordonate pentru toate entitățile din grup afectate.

(9) Când iau o măsură de rezoluție în legătură cu orice entitate din grup, autoritățile de rezoluție îi informează cu regularitate și pe deplin pe membrii colegiului de rezoluție cu privire la măsurile respective și la stadiul lor de aplicare.

TITLUL V

RELAȚIILE CU ȚĂRI TERȚE

Articolul 72

Acorduri cu țări terțe

(1) În conformitate cu articolul 218 din TFUE, Comisia poate înainta Consiliului propuneri în vederea negocierii unor acorduri cu una sau mai multe țări terțe referitoare la modalitățile de cooperare dintre autoritățile de rezoluție și autoritățile țărilor terțe în cauză, în scopul, printre altele, de a face schimb de informații legate de planificarea redresării și a rezoluției în legătură cu întreprinderi de asigurare și de reasigurare, întreprinderi de asigurare și de reasigurare din țări terțe și grupuri.

(2) Acordurile menționate la alineatul (1) urmăresc să garanteze instituirea unor procese și mecanisme între autoritățile de rezoluție și autoritățile țărilor terțe în cauză în vederea cooperării la îndeplinirea, parțială sau integrală, a sarcinilor și la exercitarea, parțială sau integrală, a competențelor menționate la articolul 76.

(3) Statele membre pot să încheie acorduri bilaterale cu o țară terță în ceea ce privește aspectele menționate la alineatele (1) și (2) până la data intrării în vigoare a unui acord, astfel cum este menționat la alineatul (1), cu țara terță relevantă, în măsura în care acordurile bilaterale respective nu sunt incompatibile cu prezentul titlu.

Articolul 73

Recunoașterea și executarea procedurilor de rezoluție din țări terțe

(1) Prezentul articol se aplică în privința procedurilor de rezoluție din țări terțe mai puțin dacă și până la data la care intră în vigoare un acord internațional, astfel cum este menționat la articolul 72 alineatul (1), cu țara terță în cauză. Prezentul articol se aplică și după intrarea în vigoare a unui acord internațional, astfel cum este menționat la articolul 72 alineatul (1), cu țara terță în cauză, în măsura în care recunoașterea și executarea procedurilor de rezoluție din țara terță nu sunt reglementate prin acordul respectiv.

(2) Autoritatea de rezoluție în cauză decide dacă recunoaște sau nu și dacă execută sau nu, cu excepția cazurilor prevăzute la articolul 74, procedurile de rezoluție dintr-o țară terță referitoare la o filială din Uniune sau la o sucursală din Uniune a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare sau a unei întreprinderi-mamă dintr-o țară terță.

În decizia respectivă se ține seama în mod corespunzător de interesele fiecărui stat membru în care își desfășoară activitatea o întreprindere de asigurare sau de reasigurare sau o întreprindere-mamă dintr-o țară terță, în special în ceea ce privește alte părți ale grupului și deținătorii de polițe, economia reală și stabilitatea financiară din statele membre respective.

(3) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție sunt abilitate cel puțin:

(a) să exercite competențe de rezoluție în legătură cu următoarele elemente:

(i) active ale unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare sau întreprinderi-mamă dintr-o țară terță care sunt situate în propriul stat membru sau sunt reglementate de legislația propriului stat membru;

(ii) drepturi sau obligații ale unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare dintr-o țară terță care sunt înregistrate în contabilitatea sucursalei din Uniune din propriul stat membru sau sunt reglementate de legislația propriului stat membru ori pentru care există creanțe cu titlu executoriu în propriul stat membru;

(b) să efectueze un transfer de acțiuni sau instrumente de proprietate într-o filială din Uniune stabilită în statul membru respectiv, inclusiv să impună unei alte persoane să ia măsuri pentru efectuarea unui astfel de transfer;

(c) să exercite competențele prevăzute la articolul 47, 48 sau 49 în legătură cu drepturile oricărei părți la un contract cu o entitate menționată la alineatul (1) de la prezentul articol, atunci când aceste competențe sunt necesare pentru executarea procedurilor de rezoluție din țări terțe și

(d) să retragă caracterul executoriu al oricărui drept de a înceta, lichida sau accelera contracte ale entităților menționate la alineatul (1) și ale altor entități din grup sau de a aduce atingere drepturilor contractuale ale entităților respective, în cazul în care un astfel de drept decurge din măsuri de rezoluție luate în privința întreprinderii de asigurare sau de reasigurare dintr-o țară terță, a întreprinderii-mamă a entităților respective sau a altor entități din grup, fie chiar de autoritatea de rezoluție din țara terță, fie în temeiul unor cerințe legale sau de reglementare privind mecanismele de rezoluție din țara respectivă, cu condiția să continue să fie îndeplinite obligațiile substanțiale prevăzute în contract, inclusiv obligațiile de plată și de livrare și constituirea de garanții reale.

(4) Autoritățile de rezoluție pot să ia, când acest lucru este necesar din motive de interes public, măsuri de rezoluție în privința unei întreprinderi-mamă, în cazul în care autoritatea relevantă dintr-o țară terță stabilește că o întreprindere de asigurare sau de reasigurare care este filială a respectivei întreprinderi-mamă și care este constituită în țara terță respectivă îndeplinește condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție prevăzute în legislația țării terțe respective. În acest scop, statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție sunt abilitate să utilizeze orice competență de rezoluție în privința respectivei întreprinderi-mamă și că se aplică articolul 46.

(5) Procedurile de rezoluție din țări terțe se recunosc și se execută fără a se aduce atingere procedurilor obișnuite de insolvență prevăzute în dreptul intern și aplicabile, după caz, în conformitate cu prezenta directivă.

Articolul 74

Dreptul de a refuza recunoașterea sau executarea procedurilor de rezoluție din țări terțe

Autoritatea de rezoluție poate să refuze recunoașterea sau executarea, în temeiul articolului 73, a procedurilor de rezoluție din țări terțe în cazul în care consideră că:

(a) procedura de rezoluție dintr-o țară terță ar avea efecte negative asupra stabilității financiare din statul membru în care este stabilită autoritatea de rezoluție sau că

procedura respectivă ar avea efecte negative asupra stabilității financiare din alte state membre;

(b) pentru realizarea unuia sau mai multora dintre obiectivele rezoluției, astfel cum sunt menționate la articolul 18, este necesară luarea unei măsuri de rezoluție independente în temeiul articolului 75 în legătură cu o sucursală din Uniune;

(c) creditorii nu ar primi același tratament precum creditorii din țări terțe care au drepturi legale similare în cadrul procedurii de rezoluție din țara terță de origine;

(d) recunoașterea sau executarea procedurii de rezoluție din țara terță ar avea implicații bugetare semnificative pentru statul membru sau

(e) efectele unei asemenea recunoașteri sau executări ar contraveni dreptului intern.

Articolul 75

Rezoluția sucursalelor din Uniune

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au competențele necesare pentru a lua măsuri în legătură cu o sucursală din Uniune atunci când aceasta nu face obiectul unei proceduri de rezoluție dintr-o țară terță sau când aceasta face obiectul unei proceduri dintr-o țară terță, dar se aplică una din circumstanțele menționate la articolul 74.

Statele membre se asigură că la exercitarea respectivelor competențe se respectă articolul 46.

(2) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție pot să exercite competențele prevăzute la alineatul (1) în cazul în care autoritățile respective consideră că sunt necesare măsuri în interesul public și în cazul în care este îndeplinită cel puțin una dintre următoarele condiții:

(a) sucursala din Uniune nu mai îndeplinește sau riscă să nu îndeplinească condițiile prevăzute în dreptul intern pentru autorizarea și funcționarea sa în statul membru respectiv și nu există nicio perspectivă ca vreo măsură din sectorul privat, vreo măsură de supraveghere sau vreo măsură a țării terțe relevante să poată, într-un interval de timp rezonabil, să restabilească conformitatea sucursalei sau să prevină intrarea în dificultate a acesteia;

(b) întreprinderea de asigurare sau de reasigurare dintr-o țară terță nu este, în opinia autorității de rezoluție, capabilă sau dispusă sau riscă să nu fie capabilă să își achite obligațiile față de creditori din Uniune sau obligațiile create sau înregistrate în contabilitate prin sucursala sa, cum ar fi plățile către deținători de polițe și beneficiari, pe măsură ce ele ajung la scadență, iar autoritatea de rezoluție este convinsă că nu a fost sau nu va fi deschisă nicio procedură de rezoluție sau de insolvență într-o țară terță în legătură cu respectiva întreprindere de asigurare sau de reasigurare din țara terță într-un interval de timp rezonabil;

(c) autoritatea relevantă dintr-o țară terță a deschis o procedură de rezoluție din țara terță în legătură cu întreprinderea de asigurare sau de reasigurare din țara terță sau a notificat autorității de rezoluție intenția sa de a deschide o astfel de procedură.

(3) În cazul în care o autoritate de rezoluție ia o măsură independentă în legătură cu o sucursală din Uniune, autoritatea respectivă are în vedere obiectivele rezoluției, astfel cum sunt menționate la articolul 18, și ia măsura în conformitate cu următoarele principii și cerințe, în măsura în care acestea sunt relevante:

(a) principiile prevăzute la articolul 22;

(b) cerințele din titlul III capitolul II referitoare la aplicarea instrumentelor de rezoluție.

Articolul 76

Cooperarea cu autoritățile din țări terțe

(1) Prezentul articol se aplică în ceea ce privește cooperarea cu o țară terță mai puțin dacă și până la data la care intră în vigoare un acord internațional, astfel cum este menționat la articolul 72 alineatul (1), cu țara terță relevantă. Prezentul articol se aplică și după intrarea în vigoare a unui acord internațional, astfel cum este prevăzut la articolul 72 alineatul (1), cu țara terță relevantă, în măsura în care obiectul prezentului articol nu este reglementat prin acordul respectiv.

(2) EIOPA poate să încheie acorduri-cadru de cooperare neobligatorii cu autoritățile relevante din țări terțe. Prin acordurile-cadru de cooperare se instituie, între autoritățile participante, procese și mecanisme pentru efectuarea schimburilor de informații necesare și pentru cooperare în ceea ce privește îndeplinirea, parțială sau integrală, a următoarelor sarcini și exercitarea, parțială sau integrală, a următoarelor competențe în legătură cu întreprinderi sau grupuri de asigurare sau de reasigurare:

(a) elaborarea de planuri de rezoluție în conformitate cu articolele 9-12 și cu cerințe similare prevăzute în legislația țărilor terțe relevante;

(b) evaluarea posibilității de rezoluție a respectivelor întreprinderi și grupuri de asigurare și de reasigurare, în conformitate cu articolele 13 și 14 și cu cerințe similare prevăzute în legislația țărilor terțe relevante;

(c) aplicarea competențelor de abordare sau de eliminare a obstacolelor din calea posibilității de rezoluție, în temeiul articolelor 15 și 16 și a oricăror alte competențe similare prevăzute în legislația țărilor terțe relevante;

(d) aplicarea de măsuri preventive în temeiul articolului 141 din Directiva 2009/138/CE și de competențe similare prevăzute în legislația țărilor terțe relevante;

(e) aplicarea instrumentelor de rezoluție menționate la articolul 26 alineatul (3) și exercitarea competențelor de rezoluție și a unor competențe similare care pot fi exercitate de către autoritățile relevante din țări terțe.

(3) Autoritățile de supraveghere sau, după caz, autoritățile de rezoluție pot să încheie acorduri de cooperare în conformitate cu acordul-cadru menționat la alineatul (2) și încheiat de EIOPA cu autoritățile relevante din țări terțe.

(4) Statele membre notifică EIOPA toate acordurile de cooperare încheiate de autoritățile de rezoluție și autoritățile de supraveghere în conformitate cu prezentul articol.

Articolul 77

Schimbul de informații confidențiale

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție, autoritățile de supraveghere și ministerele competente fac schimb de informații confidențiale, inclusiv de planuri preventive de redresare elaborate și actualizate în conformitate cu articolele 5 și 7, cu autoritățile relevante din țările terțe numai dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) autoritățile respective din țările terțe sunt supuse unor cerințe și standarde în materie de secret profesional care sunt considerate a fi, în opinia tuturor autorităților implicate, cel puțin echivalente cu cele impuse prin articolul 64;

(b) informațiile sunt necesare pentru îndeplinirea de către autoritățile relevante din țările terțe a funcțiilor lor de rezoluție prevăzute în dreptul intern, care sunt comparabile cu cele prevăzute în prezenta directivă, și, sub rezerva dispozițiilor de la litera (a), informațiile nu sunt utilizate în niciun alt scop.

În sensul literei (a), în măsura în care schimbul de informații se referă la date cu caracter personal, procesarea și transmiterea acestor date către autorități din țări terțe sunt reglementate de legislația privind protecția datelor în vigoare la nivelul Uniunii și la nivel național.

(2) În cazul în care informațiile confidențiale provin de la un alt stat membru, autoritățile de rezoluție, autoritățile de supraveghere și ministerele competente nu pot să divulge aceste informații autorităților relevante din țări terțe decât dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) autoritatea relevantă a statului membru din care provin informațiile (denumită în continuare „autoritatea de origine”) este de acord cu această divulgare;

(b) informațiile sunt divulgate doar în scopurile permise de către autoritatea de origine.

TITLUL VI

SANCȚIUNI

Articolul 78

Sancțiuni administrative și alte măsuri administrative

(1) Fără a aduce atingere competențelor autorităților de rezoluție și de supraveghere, stabilite în prezenta directivă și în Directiva 2009/138/CE, și nici dreptului statelor membre de a prevedea și a impune sancțiuni penale, astfel cum se menționează la al doilea paragraf, statele membre stabilesc norme privind sancțiuni administrative și alte măsuri administrative aplicabile în cazul nerespectării dispozițiilor naționale de transpunere a prezentei directive și iau toate măsurile necesare pentru a asigura punerea în aplicare a acestora.

În cazul în care decid să nu stabilească norme privind sancțiuni administrative sau alte măsuri administrative pentru încălcări care fac obiectul dreptului penal intern, statele membre comunică Comisiei dispozițiile de drept penal în cauză.

Sancțiunile administrative și celelalte măsuri administrative trebuie să fie eficace, proporționale și disuasive.

(2) Statele membre se asigură că, în cazul unei încălcări, membrilor organului administrativ, de conducere sau de control și altor persoane fizice care, în temeiul dreptului intern, sunt responsabile de respectiva încălcare le pot fi aplicate sancțiuni administrative sau alte măsuri administrative, în condițiile stabilite în dreptul intern.

(3) Competențele de a impune sancțiuni administrative sau alte măsuri administrative prevăzute în prezenta directivă se atribuie autorităților de rezoluție sau autorităților de supraveghere, în funcție de tipul încălcării. Autoritățile de rezoluție și autoritățile de supraveghere au toate competențele în materie de strângere de informații și de investigare, care sunt necesare pentru exercitarea funcțiilor lor respective. Atunci când își exercită competențele de a impune sancțiuni administrative sau alte măsuri administrative, autoritățile de rezoluție și autoritățile de supraveghere colaborează strâns, pentru a se asigura că sancțiunile administrative sau celelalte măsuri administrative produc efectele scontate, și își coordonează acțiunile în cazurile transfrontaliere.

(4) Autoritățile de rezoluție și autoritățile de supraveghere își exercită competențele administrative de a impune sancțiuni și alte măsuri administrative în conformitate cu prezenta directivă și cu dreptul intern, în oricare din următoarele moduri:

(a) direct;

(b) în colaborare cu alte autorități;

(c) sub responsabilitatea lor, prin delegare către alte autorități;

(d) prin sesizarea autorităților judiciare competente.

(5) Statele membre se asigură că deciziile luate de autoritățile de rezoluție și de autoritățile de supraveghere în conformitate cu prezentul titlu pot face obiectul unei căi de atac.

Articolul 79

Dispoziții specifice referitoare la sancțiuni administrative și alte măsuri administrative

(1) Statele membre se asigură că actele cu putere de lege și actele administrative naționale prevăd sancțiuni administrative și alte măsuri administrative cel puțin pentru următoarele cazuri:

(a) încălcarea articolului 5 sau 7 prin nerespectarea obligației de a elabora, a actualiza și a ține la zi planuri preventive de redresare și planuri preventive de redresare a grupului;

(b) încălcarea articolului 12 prin nerespectarea obligației de a furniza toate informațiile necesare pentru elaborarea planurilor de rezoluție;

(c) încălcarea articolului 61 alineatul (1) prin nerespectarea, de către organul administrativ, de conducere sau de control al unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare sau al unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e), a obligației de a notifica autoritatea de supraveghere când întreprinderea sau entitatea respectivă este în curs de a intra în dificultate sau susceptibilă de a intra în dificultate.

(2) Statele membre se asigură că, în cazurile menționate la alineatul (1), sancțiunile administrative și alte măsuri administrative care pot fi aplicate includ cel puțin următoarele:

(a) o declarație publică prin care se indică persoana fizică, întreprinderea de asigurare sau de reasigurare, entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e), întreprinderea-mamă de cel mai înalt rang sau altă persoană juridică responsabilă de încălcare și natura încălcării;

(b) un ordin prin care persoanei fizice sau juridice responsabile i se pune în vedere să înceteze comportamentul respectiv și să se abțină de la repetarea sa;

(c) o interdicție temporară, impusă oricărui membru al organului administrativ, de conducere sau de control sau al conducerii superioare a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare sau a unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e) sau oricărei alte persoane fizice considerate responsabile, de a exercita funcții în cadrul unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare sau al unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e);

(d) în cazul unei persoane juridice, amenzi administrative reprezentând până la 10 % din cifra de afaceri anuală totală realizată de persoana juridică respectivă în exercițiul financiar precedent.

(e) în cazul unei persoane fizice, amenzi administrative în valoare de până la 5 000 000 EUR sau, în statele membre în care euro nu este moneda oficială, în valoarea echivalentă în moneda națională la [OP – a se adăuga data intrării în vigoare a prezentei directive];

(f) amenzi administrative în valoare de până la de două ori valoarea beneficiului obținut din încălcare, în cazul în care beneficiul respectiv poate fi stabilit.

În sensul literei (d), în cazul în care persoana juridică este o filială a unei întreprinderi-mamă, cifra de afaceri relevantă este cifra de afaceri anuală totală care

rezultă din situațiile financiare consolidate ale întreprinderii-mamă de cel mai înalt rang în exercițiul financiar precedent.

Articolul 80

Publicarea sancțiunilor administrative și a altor măsuri administrative

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție și autoritățile se supraveghere publică, pe site-ul lor oficial, cel puțin sancțiunile administrative și alte măsuri administrative impuse de autoritățile respective pentru încălcarea dispozițiilor naționale de transpunere a prezentei directive, atunci când respectivele sancțiuni administrative sau alte măsuri administrative nu fac obiectul unei căi de atac sau când căile de atac au fost epuizate. Această publicare se efectuează fără întârzieri nejustificate după ce persoana fizică sau juridică este informată cu privire la sancțiunea administrativă sau la altă măsură administrativă. Publicarea conține informații despre tipul și natura încălcării și despre identitatea persoanei fizice sau juridice căreia îi este impusă sancțiunea administrativă sau altă măsură administrativă.

În cazul în care statele membre permit publicarea sancțiunilor administrative sau a altor măsuri administrative care fac obiectul unei căi de atac, autoritățile de rezoluție și autoritățile de supraveghere publică, fără întârzieri nejustificate, pe site-urile lor oficiale, informații despre stadiul de soluționare a căii de atac și despre rezultatul acesteia.

(2) În cazul în care autoritatea de rezoluție sau autoritatea de supraveghere consideră că publicarea identității persoanelor juridice sau publicarea identității sau a datelor cu caracter personal ale persoanelor fizice ar fi disproporționată, în urma unei evaluări de la caz la caz cu privire la proporționalitatea publicării acestor date, sau în cazul în care publicarea respectivă ar pune în pericol stabilitatea piețelor financiare sau o investigație aflată în desfășurare, autoritatea de rezoluție sau autoritatea de supraveghere întreprinde oricare dintre următoarele acțiuni:

(a) amână publicarea deciziei de impunere a sancțiunii administrative sau a altor măsuri administrative până când motivele amânării încetează să existe;

(b) publică decizia de impunere a sancțiunii administrative sau a altor măsuri administrative cu titlu anonim în conformitate cu dreptul intern, în cazul în care o astfel de publicare ar asigura protecția eficace a datelor cu caracter personal în cauză;

(c) se abține de la publicarea deciziei de impunere a sancțiunii administrative sau a altor măsuri administrative în cazul în care autoritatea de rezoluție sau autoritatea de supraveghere este de părere că publicarea în conformitate cu litera (a) sau (b) ar fi insuficientă pentru asigurarea oricăruia dintre următoarele aspecte:

(i) excluderea pericolului la adresa stabilității piețelor financiare;

(ii) proporționalitatea publicării unor astfel de date în cazurile în care măsurile respective sunt considerate a fi de natură minoră.

Autoritățile de rezoluție și autoritățile de supraveghere se asigură că orice informație publicată în conformitate cu prezentul articol rămâne pe site-ul lor oficial timp de cel puțin cinci ani de la publicarea sa. Datele cu caracter personal incluse în informațiile

publicate se păstrează pe site-ul oficial al autorității de rezoluție sau al autorității de supraveghere numai pentru perioada care este necesară în conformitate cu normele aplicabile în materie de protecție a datelor cu caracter personal.

Articolul 81

Menținerea de către EIOPA a unei baze de date centrale

(1) Sub rezerva cerințelor privind secretul profesional, menționate la articolul 64, autoritățile de rezoluție și autoritățile de supraveghere informează EIOPA cu privire la toate sancțiunile administrative și celelalte măsuri administrative pe care le-au impus în temeiul articolului 79 și cu privire la stadiul de soluționare a căii de atac și la rezultatul acesteia.

EIOPA menține și actualizează o bază de date centrală a sancțiunilor și a altor măsuri administrative care i-au fost aduse la cunoștință de către autoritățile de rezoluție, exclusiv în scopul de a oferi respectivelor autorități de rezoluție posibilitatea de a face schimb de informații, iar această bază de date este accesibilă numai autorităților de rezoluție respective.

EIOPA menține și actualizează o bază de date centrală a sancțiunilor și a altor măsuri administrative care i-au fost aduse la cunoștință de către autoritățile de supraveghere, exclusiv în scopul de a oferi respectivelor autorități de supraveghere posibilitatea de a face schimb de informații, iar această bază de date este accesibilă numai autorităților de supraveghere respective.

(2) EIOPA menține și actualizează o pagină web cu următoarele informații sau linkuri către informațiile respective:

(a) sancțiunile publicate de către fiecare autoritate de rezoluție;

(b) sancțiunile publicate de către fiecare autoritate de supraveghere în temeiul articolului 80;

(c) perioada pentru care sunt publicate sancțiuni de fiecare stat membru.

Articolul 82

Aplicarea efectivă a sancțiunilor și exercitarea competențelor de a impune sancțiuni de către autoritățile de supraveghere și autoritățile de rezoluție

Statele membre se asigură că, atunci când stabilesc tipul sancțiunilor administrative sau al altor măsuri administrative și nivelul amenzilor administrative, autoritățile de supraveghere și autoritățile de rezoluție țin seama de toate circumstanțele relevante, inclusiv, când este cazul, de:

(a) gravitatea și durata încălcării;

(b) gradul de responsabilitate al persoanei fizice sau juridice responsabile;

(c) soliditatea financiară a persoanei fizice sau juridice responsabile;

(d) cuantumul profiturilor înregistrate sau al pierderilor evitate de către persoana fizică sau juridică responsabilă, în măsura în care profiturile sau pierderile respective pot fi stabilite;

(e) pierderile suferite de către părți terțe, inclusiv de către deținătorii de polițe, din cauza încălcării, în măsura în care pierderile respective pot fi stabilite;

(f) măsura în care persoana fizică sau juridică responsabilă cooperează cu autoritatea de supraveghere și cu autoritatea de rezoluție;

(g) încălcările anterioare comise de persoana fizică sau juridică responsabilă.

În sensul literei (c), indicatorii de soliditate financiară a unei persoane fizice sau juridice includ cifra de afaceri totală a persoanei juridice responsabile sau venitul anual al persoanei fizice responsabile.

TITLUL VII

MODIFICĂRILE ADUSE DIRECTIVELOR 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2009/138/CE ȘI (UE) 2017/1132 ȘI REGULAMENTELOR (UE) NR. 1094/2010 ȘI (UE) NR. 648/2012

Articolul 83

Modificări aduse Directivei 2009/138/CE

Directiva 2009/138/CE se modifică după cum urmează:

1. Articolul 141 se înlocuiește cu următorul text:

„*Articolul 141*

Competențe de supraveghere în cazul deteriorării condițiilor financiare

(1) În urma unei notificări efectuate în temeiul articolului 136 sau în urma identificării, în temeiul articolului 36 alineatul (3), a unei deteriorări a condițiilor financiare, autoritățile de supraveghere au competența de a lua măsurile necesare pentru a restabili conformitatea în cazul în care deciziile întreprinderii de asigurare sau de reasigurare, inclusiv cele financiare, ar avea ca rezultat în următoarele trei luni sau au deja ca rezultat nerespectarea oricăruia dintre elementele menționate la articolul 36 alineatul (2) literele (a)-(e).

(2) Măsurile menționate la alineatul (1) trebuie să fie proporționale cu riscul și cu gradul de nerespectare a cerințelor de reglementare și pot conține următoarele:

(a) obligarea organului administrativ, de conducere sau de control al întreprinderii să actualizeze planul preventiv de redresare, elaborat în conformitate cu articolul 5 din Directiva (UE) xx/xx a Parlamentului European și a Consiliului[*1], în cazul în care circumstanțele sunt diferite de ipotezele prevăzute în planul respectiv;

(b) obligarea organului administrativ, de conducere sau de control al întreprinderii să ia măsuri prevăzute în planul preventiv de redresare, elaborat în conformitate cu articolul 5 din Directiva (UE) xx/xx [OP – a se adăuga numărul Directivei privind redresarea și rezoluția în asigurări]. În cazul în care planul este actualizat în temeiul literei (a), măsurile luate includ și eventuale măsuri actualizate;

(c) obligarea organului administrativ, de conducere sau de control al întreprinderii care nu dispune de un plan preventiv de redresare, astfel cum se menționează la articolul 5 din Directiva (UE) xx/xx [OP – a se adăuga numărul Directivei privind redresarea și rezoluția în asigurări], să identifice cauzele nerespectării efective sau probabile a cerințelor de reglementare și să identifice măsuri adecvate și un termen pentru îndeplinirea respectivelor cerințe de reglementare;

(d) obligarea organului administrativ, de conducere sau de control al întreprinderii să suspende sau să limiteze remunerația variabilă și participarea la beneficii,

distribuirile aferente instrumentelor de fonduri proprii sau rambursarea sau răscumpărarea elementelor de fonduri proprii.

(3) În cazul în care poziția de solvabilitate a întreprinderii continuă să se deterioreze în urma unei notificări efectuate în conformitate cu articolul 138 alineatul (1) sau cu articolul 139 alineatul (1), autoritățile de supraveghere au competența de a lua toate măsurile, inclusiv cele menționate la alineatul (2), care sunt necesare pentru protejarea intereselor deținătorilor de polițe, în cazul contractelor de asigurare, sau a obligațiilor care decurg din contractele de reasigurare.

Respectivele măsuri trebuie să fie proporționale și să reflecte astfel nivelul deteriorării poziției de solvabilitate a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare în cauză.

---

*1 Directiva (UE) xx/xx a Parlamentului European și a Consiliului [OP – a se adăuga trimiterea la Directiva privind redresarea și rezoluția în asigurări].”

2. La articolul 267 se adaugă următoarele paragrafe:

„În cazul aplicării instrumentelor de rezoluție menționate la articolul 26 alineatul (3) din Directiva (UE) xx/xx [OP – a se adăuga numărul Directivei privind redresarea și rezoluția în asigurări] și al exercitării competențelor de rezoluție menționate în titlul III capitolul IV din directiva menționată, prezentul titlu se aplică de asemenea întreprinderilor de reasigurare și entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e) din directiva menționată.

Articolele 270 și 272 din prezenta directivă nu se aplică în cazul în care se aplică articolul 63 din Directiva (UE) xx/xx [OP – a se adăuga numărul Directivei privind redresarea și rezoluția în asigurări].

Articolul 295 din prezenta directivă nu se aplică în cazul în care se aplică articolul 64 din Directiva (UE) xx/xx [OP – a se adăuga numărul Directivei privind redresarea și rezoluția în asigurări].”

3. Articolul 268 alineatul (1) se modifică după cum urmează:

(a) litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) «autorități competente» înseamnă fie autoritățile administrative sau judiciare ale statelor membre care sunt competente pentru măsurile de reorganizare sau pentru procedurile de lichidare, fie o autoritate de rezoluție, astfel cum este definită la articolul 2 alineatul (2) punctul 7 din Directiva (UE) xx/xx [OP – a se adăuga numărul Directivei privind redresarea și rezoluția în asigurări] în ceea ce privește măsurile de reorganizare luate în temeiul directivei menționate;”;

(b) litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) «măsuri de reorganizare» înseamnă măsuri care implică orice intervenție din partea autorităților competente, care sunt destinate să mențină sau să restabilească situația financiară a unei întreprinderi de asigurare și care afectează drepturile preexistente ale părților, altele decât întreprinderea de asigurare, inclusiv suspendarea plăților sau a măsurilor de punere în aplicare sau reducerea creanțelor, aplicarea instrumentelor de rezoluție menționate la articolul 26 alineatul (3) din Directiva (UE) xx/xx [OP – a se adăuga numărul Directivei privind redresarea și rezoluția în asigurări] și exercitarea

competențelor de rezoluție menționate în titlul III capitolul IV din Directiva (UE) xx/xx [OP – a se adăuga numărul Directivei privind redresarea și rezoluția în asigurări];”.

Articolul 84

Modificări aduse Directivei 2002/47/CE

Directiva 2002/47/CE se modifică după cum urmează:

1. La articolul 1, alineatul (6) se înlocuiește cu următorul text:

„(6) Articolele 4-7 din prezenta directivă nu se aplică niciunei restricții privind aplicarea contractelor de garanție financiară și niciunei restricții privind efectul vreunui contract de garanție financiară fără transfer de proprietate, niciunei dispoziții de compensare cu exigibilitate imediată sau dispoziții de compensare reciprocă care este impusă în temeiul titlului IV capitolul V sau VI din Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului (*)[*2], în temeiul titlului V capitolul III secțiunea 3 sau capitolul IV din Regulamentul (UE) 2021/23 al Parlamentului European și al Consiliului (**)[*3] sau în temeiul titlului III capitolul III secțiunea 4 sau capitolul IV din Directiva (UE) xx/xx a Parlamentului European și a Consiliului[*4] și niciunei astfel de restricții impuse în temeiul unor competențe similare conform legislației unui stat membru pentru a facilita rezoluția ordonată a unei entități menționate la alineatul (2) litera (d) de la prezentul articol care face obiectul unor mecanisme de siguranță cel puțin echivalente cu cele prevăzute în titlul IV capitolul VII din Directiva 2014/59/UE sau în titlul V capitolul V din Regulamentul (UE) 2021/23.

[*2] Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190).

[*3] Regulamentul (UE) 2021/23 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 decembrie 2020 privind un cadru pentru redresarea și rezoluția contrapărților centrale și de modificare a Regulamentelor (UE) nr. 1095/2010, (UE) nr. 648/2012, (UE) nr. 600/2014, (UE) nr. 806/2014 și (UE) 2015/2365 și a Directivelor 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2007/36/CE, 2014/59/UE și (UE) 2017/1132 (JO L 22, 22.1.2021, p. 1).

[*4] [OP – a se adăuga trimiterea la Directiva privind redresarea și rezoluția în asigurări].”

2. Articolul 9a se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 9a

Directiva 2008/48/CE, Directiva 2014/59/UE, Directiva (UE) xx/xx și Regulamentul (UE) 2021/23

Prezenta directivă se aplică fără a se aduce atingere Directivei 2008/48/CE, Directivei 2014/59/UE, Directivei (UE) xx/xx a Parlamentului European și a Consiliului[*5] [OP – a se adăuga numărul Directivei privind redresarea și rezoluția în asigurări] și Regulamentului (UE) 2021/23.

[*5] Directiva (UE) xx/xx a Parlamentului European și a Consiliului [OP – a se adăuga trimiterea la Directiva privind redresarea și rezoluția în asigurări].”

Articolul 85

Modificare adusă Directivei 2004/25/CE

La articolul 4 alineatul (5) din Directiva 2004/25/CE se adaugă următorul paragraf:

„Statele membre se asigură că articolul 5 alineatul (1) din prezenta directivă nu se aplică în cazul aplicării instrumentelor, competențelor și mecanismelor de rezoluție menționate în titlul IV din Directiva 2014/59/UE, în titlul V din Regulamentul (UE) 2021/23 al Parlamentului European și al Consiliului[*6] sau în titlul III din Directiva (UE) xx/xx a Parlamentului European și a Consiliului[*7] [OP – a se adăuga numărul Directivei privind redresarea și rezoluția în asigurări].

[*6] Regulamentul (UE) 2021/23 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 decembrie 2020 privind un cadru pentru redresarea și rezoluția contrapărților centrale și de modificare a Regulamentelor (UE) nr. 1095/2010, (UE) nr. 648/2012, (UE) nr. 600/2014, (UE) nr. 806/2014 și (UE) 2015/2365 și a Directivelor 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2007/36/CE, 2014/59/UE și (UE) 2017/1132 (JO L 22, 22.1.2021, p. 1).

[*7] Directiva (UE) xx/xx a Parlamentului European și a Consiliului [OP – a se adăuga trimiterea la Directiva privind redresarea și rezoluția în asigurări].”

Articolul 86

Modificări aduse Directivei 2007/36/CE

La articolul 1 din Directiva 2007/36/CE, alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Statele membre se asigură că prezenta directivă nu se aplică în cazul aplicării instrumentelor, competențelor și mecanismelor de rezoluție prevăzute în titlul IV din Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului[*8], în titlul V din Regulamentul (UE) 2021/23 al Parlamentului European și al Consiliului[*9] sau în titlul III din Directiva (UE) xx/xx a Parlamentului European și a Consiliului[*10] [OP – a se adăuga numărul Directivei privind redresarea și rezoluția în asigurări].

[*8] Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190).

[*9] Regulamentul (UE) 2021/23 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 decembrie 2020 privind un cadru pentru redresarea și rezoluția contrapărților centrale și de modificare a Regulamentelor (UE) nr. 1095/2010, (UE) nr. 648/2012, (UE) nr. 600/2014, (UE) nr. 806/2014 și (UE) 2015/2365 și a Directivelor 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2007/36/CE, 2014/59/UE și (UE) 2017/1132 (JO L 22, 22.1.2021, p. 1).

[*10] Directiva (UE) XX/XX a Parlamentului European și a Consiliului [OP – a se adăuga trimiterea la Directiva privind redresarea și rezoluția în asigurări].”

Articolul 87

Modificări aduse Directivei (UE) 2017/1132

Directiva (UE) 2017/1132 se modifică după cum urmează:

1. La articolul 84, alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Statele membre se asigură că articolul 49, articolul 58 alineatul (1), articolul 68 alineatele (1), (2) și (3), articolul 70 alineatul (2) primul paragraf și articolele 72-75,

79, 80 și 81 din prezenta directivă nu se aplică în cazul aplicării instrumentelor, competențelor și mecanismelor de rezoluție prevăzute în titlul IV din Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului[*11], în titlul V din Regulamentul (UE) 2021/23 al Parlamentului European și al Consiliului[*12] sau în titlul III din Directiva (UE) xx/xx a Parlamentului European și a Consiliului[*13].

---

*11 Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190).

*12 Regulamentul (UE) 2021/23 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 decembrie 2020 privind un cadru pentru redresarea și rezoluția contrapărților centrale și de modificare a Regulamentelor (UE) nr. 1095/2010, (UE) nr. 648/2012, (UE) nr. 600/2014, (UE) nr. 806/2014 și (UE) 2015/2365 și a Directivelor 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2007/36/CE, 2014/59/UE și (UE) 2017/1132 (JO L 22, 22.1.2021, p. 1).

*13 Directiva (UE) XX/XX a Parlamentului European și a Consiliului [OP – a se adăuga trimiterea la Directiva privind redresarea și rezoluția în asigurări].”

2. Articolul 86a se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (3), litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) societatea face obiectul instrumentelor, competențelor și mecanismelor de rezoluție prevăzute în titlul IV din Directiva 2014/59/UE, în titlul V din Regulamentul (UE) 2021/23 sau în titlul III din Directiva (UE) xx/xx [OP – a se adăuga numărul Directivei privind redresarea și rezoluția în asigurări].”;

(b) la alineatul (4), litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) măsurilor de prevenire a crizelor, astfel cum sunt definite la articolul 2 alineatul (1) punctul 101 din Directiva 2014/59/UE, la articolul 2 punctul 48 din Regulamentul (UE) 2021/23 sau la articolul 2 alineatul (2) punctul 75 din Directiva (UE) xx/xx [OP – a se adăuga numărul Directivei privind redresarea și rezoluția în asigurări].”

3. La articolul 87, alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Statele membre se asigură că prezentul capitol nu se aplică societăților comerciale care fac obiectul aplicării instrumentelor, competențelor și mecanismelor de rezoluție prevăzute în titlul IV din Directiva 2014/59/UE, în titlul V din Regulamentul (UE) 2021/23 sau în titlul III din Directiva (UE) xx/xx [OP – a se adăuga numărul Directivei privind redresarea și rezoluția în asigurări].”

4. Articolul 120 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (4), litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) societatea face obiectul instrumentelor, competențelor și mecanismelor de rezoluție prevăzute în titlul IV din Directiva 2014/59/UE, în titlul V din Regulamentul (UE) 2021/23 sau în titlul III din Directiva (UE) xx/xx [OP – a se adăuga numărul Directivei privind redresarea și rezoluția în asigurări].”;

(b) la alineatul (5), litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) măsurilor de prevenire a crizelor, astfel cum sunt definite la articolul 2 alineatul (1) punctul 101 din Directiva 2014/59/UE, la articolul 2 punctul 48 din Regulamentul (UE) 2021/23 sau la articolul 2 alineatul (2) punctul 75 din Directiva (UE) xx/xx [OP – a se adăuga numărul Directivei privind redresarea și rezoluția în asigurări].”

5. Articolul 160a se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (4), litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) societatea face obiectul instrumentelor, competențelor și mecanismelor de rezoluție prevăzute în titlul IV din Directiva 2014/59/UE, în titlul V din Regulamentul (UE) 2021/23 sau în titlul III din Directiva (UE) xx/xx [OP – a se adăuga trimiterea la Directiva privind redresarea și rezoluția în asigurări].”;

(b) la alineatul (5), litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) măsurilor de prevenire a crizelor, astfel cum sunt definite la articolul 2 alineatul (1) punctul 101 din Directiva 2014/59/UE, la articolul 2 punctul 48 din Regulamentul (UE) 2021/23 sau la articolul 2 alineatul (2) punctul 75 din Directiva (UE) xx/xx [OP – a se adăuga trimiterea la Directiva privind redresarea și rezoluția în asigurări].”

Articolul 88

Modificări aduse Regulamentului (UE) nr. 1094/2010

Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 se modifică după cum urmează:

1. La articolul 4 punctul 2, subpunctul (i) se înlocuiește cu următorul text:

„(i) autoritățile de supraveghere, astfel cum sunt definite la articolul 13 punctul 10 din Directiva 2009/138/CE, autoritățile de rezoluție, astfel cum sunt definite la articolul 2 punctul 7 din Directiva (UE) xx/xx a Parlamentului European și a Consiliului[*14], și autoritățile competente, astfel cum sunt definite la articolul 6 punctul 8 din Directiva (UE) 2016/2341 a Parlamentului European și a Consiliului[*15] și astfel cum sunt menționate în Directiva (UE) 2016/97 a Parlamentului European și a Consiliului[*16];”.

2. La articolul 40 alineatul (6) se adaugă următorul paragraf:

„Atunci când este chemat să acționeze în cadrul Directivei (UE) xx/xx [OP – a se adăuga numărul Directivei privind redresarea și rezoluția în asigurări], membrul consiliului supraveghetorilor menționat la alineatul (1) litera (b) poate fi însoțit, dacă este cazul, de un reprezentant al autorităților de rezoluție din fiecare stat membru, fără drept de vot.

---

*14 [OP – a se adăuga trimiterea la Directiva privind redresarea și rezoluția în asigurări].

*15 Directiva (UE) 2016/2341 a Parlamentului European și a Consiliului din 14 decembrie 2016 privind activitățile și supravegherea instituțiilor pentru furnizarea de pensii ocupaționale (IORP) (JO L 354, 23.12.2016, p. 37).

*16 Directiva (UE) 2016/97 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 ianuarie 2016 privind distribuția de asigurări (JO L 26, 2.2.2016, p. 19).”

Articolul 89

Modificare adusă Regulamentului (UE) nr. 648/2012

La articolul 81 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 se adaugă următoarea literă:

„(r) autoritățile de rezoluție desemnate în temeiul articolului 3 din Directiva (UE) xx/xx a Parlamentului European și a Consiliului[*17].

*17 [OP – a se adăuga trimiterea la Directiva privind redresarea și rezoluția în asigurări].”

TITLUL VIII

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 90

Comitetul de rezoluție al EIOPA

(1) EIOPA creează, în temeiul articolului 41 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010, un comitet intern permanent care să pregătească deciziile EIOPA, astfel cum se menționează la articolul 44 din regulamentul menționat, inclusiv deciziile privind proiectele de standarde tehnice de reglementare și proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare referitoare la sarcini care au fost conferite autorităților de rezoluție în conformitate cu prezenta directivă. Respectivul comitet intern este alcătuit din autoritățile de rezoluție menționate la articolul 3 din prezenta directivă.

(2) În sensul prezentei directive, EIOPA cooperează cu ABE și ESMA în cadrul Comitetului comun al autorităților europene de supraveghere, instituit prin articolul 54 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(3) În sensul prezentei directive, EIOPA asigură separarea structurală a comitetului de rezoluție de alte funcții menționate în Regulamentul (UE) nr. 1094/2010. Comitetul de rezoluție susține elaborarea și coordonarea planurilor de rezoluție și elaborează metode pentru rezoluția entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) din prezenta directivă care se află în curs de a intra în dificultate.

Articolul 91

Cooperarea cu EIOPA

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de supraveghere și de rezoluție cooperează cu EIOPA în sensul prezentei directive, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

(2) Statele membre se asigură că autoritățile de supraveghere și de rezoluție furnizează, fără întârziere, EIOPA toate informațiile necesare pentru îndeplinirea de către aceasta a sarcinilor care îi revin în conformitate cu articolul 35 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

Articolul 92

Transpunere

(1) Statele membre adoptă și publică, până la [OP – a se adăuga 18 luni de la data intrării în vigoare], actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma articolelor 1-87, 90 și 91 din prezenta directivă. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul respectivelor acte. Cu toate acestea, articolele 88 și 89 sunt obligatorii în toate elementele lor și se aplică direct în toate statele membre.

Statele membre aplică articolele 1-87, 90 și 91 de la [OP – a se adăuga 18 luni și o zi de la data intrării în vigoare].

Când adoptă articolele 1-87, 90 și 91, statele membre includ o trimitere la prezenta directivă sau le completează cu o astfel de trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(2) Statele membre comunică Comisiei textul principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 93

Intrare în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 94

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles,

Pentru Parlamentul European,	*Pentru Consiliu,*
Președintele	*Președintele*